LAURA MARIE ALTOM

Sărută-mă din nou

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA DINU

ALCRIS

CAPITOLUL 1

— Iat-o! se auzi vocea prezentatorului emisiunii de dimineaţă de la Cattoola. Maddy clipi des.

— Eşti pregătită să-mi ţii companie, Maddy?

Fanii ei începură să aplaude entuziasmaţi când o văzură.

— Este chiar ea! Bucătăreasa noastră preferată, Maddy Lowell!

Cu toată căldura insuportabilă a acelei zile de august, Maddy nu lăsă să se vadă că avea un zâmbet cam chinuit. Se îndreptă spre Chip Townsend traversând scena, făcând semne celor care o aplaudau. Se adunase un număr mare de oameni. Dar de ce se mira? Era evenimentul anului aici, la Cattolla, Missouri.

Maddy simţi cum transpiraţia începe să-i acopere tot trupul şi-şi dori să nu fi trebuit să se confrunte cu asta.

Chip Townsend sau Dippy Chip, cum îi spuneau colegii, o prinse după umeri.

— Băieţi, se adresă el invitaţilor, nu ştiu ce simţiţi voi, dar eu m-am ambalat deja... dacă Maddy a noastră va reuşi să facă şi prăjitura cu caise... aici se opri, pentru că auzi comentarii din partea publicului feminin, va cuceri pentru a cincea oară concursul culinar.

— Mult succes, Maddy! îi strigă o doamnă în vârstă din rândul doi.

Maddy oftă. Câteodată îi lipsea mult viaţa pe care o dusese până acum. N-ar fi trebuit să-şi părăsească vechea slujbă, să se angajeze la această emisiune de dimineaţă. Câştigase bani buni, care-i fuseseră de mare folos, dar nu mai era o anonimă şi era recunoscută pretutindeni, lucru care o deranja de cele mai multe ori, mai ales când nu avea chef să vadă pe nimeni.

Chip o trase mai aproape.

— Spune-ne, Maddy, este o reţetă nouă, sau prăjitura preferată a familiei voastre?

Zâmbeşte. Îndreptă-ţi umerii. Încearcă să ignori faptul că toţi ochii sunt aţintiţi asupra ta, îşi spuse ea.

— A fost reţeta preferată a bunicii, Chip. O făcea duminica după-amiază,

dar se poate face în orice altă oră a zilei.

— Aşa este? Prieteni, s-o ajutăm pe Maddy a noastră, dar până atunci vom merge în alt studio la un alt concurs şi vom reveni după o oră, când juriul va lua decizia.

Tehnicianul de cameră făcu un semn, se stinseră luminile, iar temperatura pe scenă scăzu brusc. Maddy răsuflă uşurată.

— Mulţumesc, Maddy, zise Chip. Dar greu te-ai mai hotărât să spui că a fost reţeta bunicii! Dacă mai faci figura asta şi săptămâna viitoare, când va fi invitat Rock Rainer, jur că-ţi dau foc la carnetul cu reţete! glumi el.

Fără a mai aştepta reacţia ei la această ameninţare, el se întoarse spre un grup de fani.

Fără a fi surprinsă de duritatea lui, ci doar ofensată, să zicem, Maddy îşi îndepărtă o şuviţă rebelă de pe frunte, apoi ridică privirea spre acea parte din studio în care domneau vasele ei de inox. Dumnezeule, cum credea acest Chip că emisiunea ei insignifiantă putea să pună în umbră un interviu cu un scriitor renumit ca Rock Rainer?

Tot nu-i venea să creadă că un autor de romane de succes acceptase să dea un interviu unui post local de televiziune, ca al lor. Abia aştepta să-l vadă, să-i vorbească, să se afle în preajma bărbatului care scrisese nuvele al căror subiect o urmărise zile întregi după ce le citise. Rainer reuşea să capteze cititorul într-o asemenea măsură încât acesta trăia alături de el fiecare emoţie, fiecare trăire, de la fericirea binecuvântată la cea mai mare tragedie şi suferinţă.

Nuvelele sale erau originale, iar eroii lui erau bărbaţi pe care ea şi-ar fi dorit întotdeauna să-i întâlnească şi în realitate.

Ei bine, poate că şi pe Ethan ar fi vrut să-l reîntâlnească. Dar, de fapt, o singură noapte petrecută cu un bărbat nu trebuia să fie ceva de care să-şi amintească obsesiv.

Oricum, pentru că directorul emisiunii, Chip, dispăruse din zonă se mai putea relaxa puţin. Asta era partea care-i plăcea cel mai mult, gătitul. Amestecul ingredientelor, mirosul de zahăr ars, de scorţişoară, de piersici.

Aceste amintiri olfactive o duseră în urmă cu câţiva ani, pe când trăia în casa familiei sale.

Dar acum bunicii erau morţi, părinţii trăiau în Florida, fratele mai mic era în armată, iar sora mai mare îşi lua masteratul la Michigan, aşa că Maddy nu mai avea pentru cine să gătească decât pentru sine sau televiziune. Acum se mai gândea şi la fanii ei.

Majoritatea scrisorilor pe care le primea erau de la femei ca ea, casnice, care renunţaseră la carieră spre a-şi îngrij soţii şi copiii. Sau poate era mai bine să spună că erau femei ca ea, care aveau acele elemente ce lipseau din viaţa ei, adică soţul şi copiii.

Aşa se face că avea doar unul din cele trei elemente necesare pentru a deveni o casnică adevărată. Dar lucrurile puteau fi şi mai rele. Mai ales la sfârşitul verii, când sora ei, Peg, termina facultatea şi se putea întoarce acasă cu soţul şi copiii spre a locui în casa părintească. Din acel moment, nu va mai putea face altceva decât să recunoască: eşuase în întemeierea propriei sale familii.

Dar nu avea chef să-şi facă probleme astăzi, mai ales în faţa mulţimii de femei zâmbitoare, majoritatea mame şi a soţilor acestora, care umpluseră până la refuz cortul în care se desfăşura concursul de gătit. De fiecare dată când îşi amintea că eşuase în relaţia cu Ethan, devenea deprimată.

Gândurile îi zburau spre el; se întrebă ce se întâmplase cu singurul bărbat alături de care ar fi vrut să trăiască toată viaţa.

Nu conta că nu se cunoscuseră de prea mult timp când ajunseseră să petreacă împreună acea noapte magică.

Ce conta acum era faptul că-şi amintea privirea lui când îi spusese că aşteptase toată viaţa să cunoască o femeie ca ea. Mai contase felul în care se simţiseră împreună, cum râseseră.

Nici durerea de a nu-l mai fi văzut de atunci nu putea şterge amintirile acelea frumoase.

Maddy vedea şi acum acea noapte ca pe un soi de dar, care-i fusese dăruit devreme în viaţă pentru a-i spune dacă relaţia respectivă merita cultivată, sau nu.

Din nefericire, nu mai cunoscuse vreun bărbat să-l pună în umbră pe Ethan, care o părăsise fără nicio explicaţie.

Zâmbind unui gând ascuns, în timp ce spărgea un ou de marginea

bolului în care trebuia să pregătească o cremă, realiză ce ridicol ar suna pentru prietenii ei dacă ar afla că ea crezuse în acel Ethan, care-i lăsase pe pernă o scrisoare în care-i promitea că se va întoarce într-o zi şi o va căuta.

Dar nu mai conta acum dacă prietenii ar fi crezut-o că Ethan o ceruse de nevastă, pentru că ea, Madeline Lowell, virgină chipurile la douăzeci şi şapte de ani, avusese o noapte de dragoste înflăcărată.

Acum, amintirea acelei nopţi era atât de bine ascunsă în mintea ei încât uneori se întreba şi ea dacă existase cu adevărat.

Luă telul şi-şi concentră frustrarea asupra ouălor pe care trebuia să le bată.

Şi asta nu pentru că n-ar mai fi primit alte invitaţii de la bărbaţi, dar pentru că nici nu se obosise să le ia în serios.

Iar cel cu care ieşea acum...

Kent, directorul postului de radio local de televiziune era un bărbat atrăgător, încântător şi săruta bine. Încercase să se lase sedusă de el, dar cum ea ştia multe reţete pe dinafară, era conştientă că orice ar fi adus în relaţia lor, tot n-ar fi ajuns la o reţetă perfectă.

Cât despre iubirea ei pierdută, Ethan, ar fi vrut desigur, să ştie ce se întâmplase cu el.

De fapt, care femeie n-ar fi vrut să ştie asta? Dar chiar dacă acesta ar fi apărut acum din senin, cerându-i să se mărite cu el, i-ar fi râs în nas. Pentru că, după felul în care dispăruse după prima lor noapte de dragoste, nu mai putea avea încredere în el.

Ethan îi luase cu el şi inima, dar acest lucru nu avea să se mai repete.

— Domnişoară Lowell, ştim cu toţii că sunteţi foarte pricepută la gătit, dar puneţi mai mult de cinci ouă într-o prăjitură ca asta? o întrebase cineva din public.

Simţind cum roşeşte, Maddy întinse mâna spre borcanul cu vanilie.

— Bunica obişnuia să spună că reuşita unei prăjituri depinde de cât de bine se bate albuşul.

Acea persoană din public îşi exprimă îndoiala:

— Iar a mea spunea că dacă baţi ouăle prea mult, aluatul iese tare.

***

Ethan Stone duse mâna la ochi. Ce-şi făcuse Maddy?

Aflase din casetele trimise de un prieten, că Maddy îşi schimbase înfăţişarea, şi crezuse că această schimbare va fi în bine, dar nu era aşa. Maddy renunţase la naturaleţe şi se machiase, lucru care lui îi displăcuse întotdeauna la o femeie.

Îşi aminti singura noapte petrecută împreună cu ea când, după ce făcuseră dragoste a doua oară, el îi răsfirase părul lung pe pernă. Maddy era nemachiată, aşa cum îi plăcea lui. De atunci, se gândise să se însoare cu ea.

Nu putea crede că după felul în care o părăsise şi după anii în care fuseseră despărţiţi, Maddy ar mai simţi ceva pentru el, dar oricum, era liber să viseze, nu? Numai că se săturase de vise, voia ca totul să devină realitate. O voia pe Maddy. O voia alături de el pentru tot restul vieţii.

Nu conta că nu ştiau mare lucru unul despre celălalt, decât faptul că trupurile lor deveniseră unul, la cea de a optsprezecea aniversare a ei. Acum vor avea timp să afle totul unul despre celălalt, sau mai precis unul în braţele celuilalt. Vor învăţa să se iubească.

Singurul lucru important acum era că Ethan se simţea demn de ea. Cu toate că psihiatrul la care mergea îi repetase de multe ori că fusese dintotdeauna demn de Maddy, nu numai acum, după ce făcuse un milion de dolari.

Maddy provenea din clasa de mijloc, în care el încercase mereu să pătrundă, dar eşuase neavând mijloacele necesare.

Mama îl abandonase la câteva zile după naştere, pe treptele unei biserici din Mississippi. Avea paisprezece ani când reuşise să scape din mâinile acelui preot baptist, care drăcuia în fiecare duminică dimineaţa, iar în restul săptămânii umbla beat sau cu prostituate.

Pe Ethan nu-l interesa prea mult că preotul nu ducea o viaţă demnă, îl deranja doar ipocrizia acestuia. De ce naiba se mai obosea acest om să ascundă ce era? Ce voia să dovedească?

Motoul lui Ethan fusese: crede doar în ceea ce vezi, iar pe mine ia-mă aşa cum sunt. Dar atunci o cunoscuse pe Maddy. Şi flacăra iubirii se

aprinsese instinctiv între ei, iar acea scânteie n-o mai regăsise alături de nicio femeie.

Nici nu mai ştia cum ajunsese la petrecerea celei de a optsprezecea ei aniversări, apoi ea îi acordase toată atenţia şi apoi dispăruseră împreună. Maddy îi mărturisise atunci că nu se simţea bine în mijlocul acelor invitaţi. Iar el, căruia nu-i plăcea să aştepte prea mult, acceptase imediat.

Fusese o noapte fierbinte.

Maddy, îmbrăcată într-o rochie lungă, vaporoasă, de culoarea fildeşului „îl prinsese de mână, ducându-l spre o pajişte recent cosită.

— Vreau să vezi ceva, îi spusese ea privindu-l peste umăr.

În mijlocul uni pâlc de stejari, se afla o cabană mică, ridicată din piatră de râu. Locul arăta de parcă n-ar fi fi pus nimeni piciorul pe acolo de mult timp, dar Maddy îi mărturisi că trecea adesea pe acolo. Fusese cabana bunicilor ei. Acum era a ei şi voia s-o împartă cu el.

Uniunea lor mentală se transformă imediat într-una fizică, în sunetul făcut de greierii din preajmă, sau de acordurile îndepărtate ale muzicii, care străbătea de la petrecere.

Ethan nu se mai simţise atât de aproape de nicio altă femeie, în viaţa sa.

Maddy întrerupsese sărutul lor pentru a aprinde o lumânare, apoi alta. Se mângâiaseră, găsiseră fiecare plăcere în trupul celuilalt. Pe când Maddy sta întinsă pe o cuvertură, el îşi trecuse degetele peste mătasea pielii ei, peste sânii ei plini. Chiar şi acum, dacă închidea ochii îşi amintea parfumul ei floral. Era o combinaţie de liliac, de crin, un miros simplu, care-i făduse inima să-i tresalte.

Deşi nu avea cum să ştie, Maddy îi schimbase viaţa, dăruindu-i virginitatea sa. Deşi el nu avea nimic să-i ofere în schimb, jurase ca din acel moment să facă totul pentru a ajunge o persoană demnă s-o ceară de nevastă pe Madeline Lowell.

Dimineaţa, el dispăruse, lăsându-i un bilet; n-o făcuse fără a se simţi cel mai mare laş. Dar trebuia să plece. Nu voia s-o vadă la lumina zilei. Atunci, ea ar fi ştiut cine era cu adevărat: un biet muncitor cu ziua care trebuia să-şi câştige existenţa. Maddy merita totul de la un bărbat. Şi el voia mai

mult şi tocmai de aceea, cu trupul şi zâmbetul ei în minte, porni în lume.

Călătoria lui durase mai mult decât s-ar fi aşteptat, dar acum, după ce ajunsese în cele din urmă la destinaţie, nu mai putea aştepta, o voia pe Maddy de soţie. Voia să-şi întemeieze o familie.

De-a lungul anilor, un prieten o urmărise îndeaproape pe Maddy. O urmărise în timpul liceului, îi ştia toate relaţiile, cam fără semnificaţie pentru ea. Ethan îi mulţumise zilnic Domnului că Maddy nu se îndrăgostise de alt bărbat.

Iar faptul că ajunsese şi ea la o vârstă fără a se fi căsătorit, era semnul clar că îi era destinată. Ethan era din ce în ce mai convins că vor avea un destin comun.

Trase aer în piept; venise momentul s-o facă pe

Madeline Lowell să devină soţia sa.

***

Maddy era uşor disperată pentru că, din cauza căldurii, machiajul i se deteriorase. Putea să revină acum la reţeta sa pentru că mai erau doar cincisprezece minute până la începerea concursului.

După ce combină ouăle cu vanilia, înglobă untul şi zahărul. Pe ecranul televizorului apăru banda albastră pentru fanii ei. Erau cu toţii emoţionaţi, cu excepţia celor care intrau în concurs direct cu ea. Dar era convinsă că va câştiga şi va intra în graţiile tuturor.

Amestecă untul cu zahărul, ouăle şi vanilia, apoi turnă unt topit şi zahăr candel, după care aranjă jumătăţile de piersică sub forma razelor de soare. Avu chiar şi prezenţa de spirit de a se opri o secundă pentru a le zâmbi telespectatorilor.

— Mult noroc, Maddy! îi ură o bruneţică ce-şi legăna copilul.

— Mulţumesc, îi răspunse ea. Urmăreşte emisiunea de luni ca să scrii reţeta!

— Să fii sigură c-aşa voi face, zise femeia.

Angajată în pregătirea prăjiturii pentru concurs.

Maddy nici nu-şi închipuia că dacă ar ridica ochii ar avea cel mai mare şoc din viaţa sa. Acolo, între o bunicuţă cu părul alb şi un puşti care mesteca gumă, se afla Ethan!

Ethan, cel din visul ei de mult spulberat. Ethan, care-i lăsase o durere mocnită în suflet. Iar când îl văzu că-şi face loc printre spectatori, constată că arată mult mai bine ca altă dată.

Era îmbrăcat în blugi şi un tricou bine întins pe pectoralii frumos conturaţi, iar Maddy clipi repede de câteva ori pentru a fi sigură că nu era un miraj din cauza căldurii din acel cort în care se desfăşura concursul.

Îi apăruseră desigur nişte riduri, dar era un bărbat foarte frumos, bronzat, puternic, cu trăsături cioplite parcă. Părul care-i depăşea nivelul urechilor era uşor ondulat, privirea la fel de intensă. Iar după umerii lui largi Maddy ghici că-şi câştiga existenţa tot muncind în aer liber, ca în vara în care se cunoscuseră.

Pe atunci, Ethan era doar zilier angajat în iulie şi august la culesul piersicilor şi la îngrijirea livezii. De ce oare revenise în oraş?

— A trecut cam mult timp, Maddy, o anunţă el cu un glas fierbinte, care ar fi putut să-i topească toate ingredientele prăjiturii. Maddy se zăpăci şi-şi duse degetele pline de zahăr ars în păr. Dumnezeule, ce-i făcuse acest bărbat? De unde apăruse? Dar şi mai important era când va dispărea din nou?

Ethan îi zâmbi, simţind c-o adusese exact în punctul în care dorise. Maddy roşise şi mai tare.

— Ce... am, voiam să spun... cum ai ajuns aici?

— Vrei să ştii pentru ce am venit, nu?

Maddy lăsă privirea în jos la ingredientele sale, mai punând câte puţin din fiecare. Ethan urmărise tot spectacolul ei ceea ce nu era tocmai rău, îşi spuse ea, roşie până la rădăcina părului.

— Da, vreau să ştiu ce te-a adus pe aici, îl întrebă ea.

— Vrei să-ţi spun chiar acum? Am crezut că este mai bine să aştept, să termini ce faci aici, apoi să ieşim undeva să mâncăm şi să discutăm. Poate să facem o plimbare la vechiul lac?

— Nu, i-o reteză Maddy foarte hotărâtă, îndepărtându-şi o şuviţă de pe frunte. Nu fac asta cu niciun bărbat.

— Ce nu faci, Maddy? Nu ieşi la masă sau pe lac?

— Niciuna.

— Dar cu cine ai prefera să ieşi, Maddy?

— Eu... eu... înţelegând semnificaţia vorbelor lui, Maddy îşi duse mâinile la frunte şi desigur, se murdări cu zahăr pudră.

Ethan zâmbi. Era teribil de frumoasă Madeleine când era îmbujorată şi nervoasă ca acum.

— Aştept să-mi răspunzi, Maddy.

— Nu este problema ta cu cine ies.

Starea de încordare o făcu să pună prea multă sare în bol. Ce ruşine că prezenţa acestui bărbat o făcea să se piardă cu firea şi mai ales să-şi rateze şansa de a câştiga concursul. Ethan îi spulberase orice speranţă de a mai câştiga apărând la locul şi momentul nepotrivit, şoptindu-i mereu numele pentru a o tulbura şi mai tare.

— Să înţeleg că nu există niciun bărbat care abia aşteaptă să termini naibii cu prostiile astea, ca să ieşiţi undeva?

— Uite ce este, Ethan, eu...

— Este un semn bun; cel puţin îţi aminteşti numele meu.

— N-ai vrea să-ţi vezi de drum? Nu înţelegi că sunt în concurs? Cu nouă ani în urmă, ai ieşit din viaţa mea şi m-am rugat atunci la Dumnezeu să nu mai apari vreodată. Iar acum apari chiar în mijlocul concursului, de parcă am mai fi îndrăgostiţi, sau mă rog... măcar prieteni. Ei bine, nu suntem nici măcar atât şi nici nu vom fi vreodată.

El îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, apoi îşi vârî mâinile în buzunarele blugilor.

— Maddy, cred că ai dreptate, dar aş vrea să urc pe scenă lângă tine, pentru a te auzi mai bine.

Înainte ca Maddy să apuce să se împotrivească el îşi făcu loc printre spectatori, trecu de masa juriului şi de ceilalţi concurenţi şi ajunse lângă cea care la sfârşitul verii trebuia să-i fie soţie.

— Ei, parcă aşa e mai bine, zise el.

— Ethan, ai făcut o nebunie! Dacă o să chem paza?

— De ce, Maddy, te simţi ameninţată în vreun fel?

Maddy îşi continua treaba, dar se vedea că mâinile îi cam tremurau.

Ethan regretă o clipă că făcuse acest gest, dar fără să vrea privirea îi

alunecă spre locul unde, sub şorţul cu flori mari roşii, se vedea cum pieptul Madelinei se ridică şi cobora foarte repede, iar inima probabil îi bătea nebuneşte.

Ethan înţelese că deşi trecuse timp destul avea efect asupra lui Maddy, ca în acea noapte în care i se dăruise. Cu singura deosebire că în noaptea aceea îi simţise bătăile inimii prin cămaşa transparentă. Îşi aminti cum făcuse dragoste cu ea atunci.

— Aş vrea să mă scuzi, începu ea, dar trebuie să pun prăjitura în cuptor.

— Nicio problemă, îi răspunse el făcându-i loc, dar tocmai când să treacă el făcu un pas împiedicând-o şi o prinse în braţe ca să nu cadă. În această mişcare, trupurile lor se atinseră, iar el fu sigur că Maddy simţea pentru el ca şi cu nouă ani în urmă.

— Dumnezeule, cât mi-ai lipsit, Maddy, murmură el.

— Trebuie să pleci, Ethan, nu ai ce căuta aici.

— Aşa a fost întotdeauna, nu, Maddy? Poate tocmai de asta am plecat.

Ea scutură din cap.

— Nu mă refer la acest oraş. Voiam să spun că nu ai ce căuta aici pe scenă.

— Mai ales atingându-te, gândindu-mă numai la sărutările tale...

— Mda, zise Maddy. Iar acum dacă ai vrea, te rog, coboară de pe scenă.

— Ce-ai zice dacă te-aş săruta înainte de a pleca?

Ea rămase privindu-l cu ochii ei mari, cu dorinţă în priviri. Trecuseră atâţia ani de când nu se mai sărutaseră, nu se mai atinseseră, dar timpul parcă se comprimase acum făcând ca amintirile să fie foarte recente.

Biata Maddy, nu numai că nu mai avea nicio şansă în concurs, dar nici nu mai putea scăpa de el.

— Ethan?

— Da, iubito.

— De ce te-ai întors la Cattoola?

— Crezi că poţi suporta răspunsul?

— Cred că da...

Pentru a se asigura că Maddy nu va leşina, lucru care ar fi întors lucrurile împotriva ei, Ethan îi luă tava din mână şi o puse pe masă.

— Foarte bine, vei afla; am venit aici să mă însor cu tine, Madelleine Lowell. Mă mai vrei?

CAPITOLUL 2

Dacă inima lui Maddy ar fi bătut mai repede, Ethan ar fi trebuit să sune la salvare. Dar ea abia mai putea respira după ce auzise întrebarea lui.

Apoi, Maddy reacţionă de parcă prezenţa lui acolo ar fi fost mai enervantă decât a unei insecte, şi-l împinse, revenind la masa ei să cureţe bolurile şi lingurile, telul şi mixerul. Din nefericire, totul nu-i luă decât câteva secunde; haosul pe care-l crease în inima şi gândurile ei prin plecarea lui neaşteptată şi nejustificată durase mulţi ani pentru a se mai diminua.

— Mai aştept încă, Maddy; îmi dai răspunsul? Sau va trebui să-l aflu singur... Cu aceste vorbe, el se apropie foarte mult iar biata Maddy îi simţi răsuflarea în ceafă, într-un mod înnebunitor. Încercă să se eschiveze, dar nu făcu decât să i se ofere mai mult. Făcu ultima încercare de scăpare, dar Ethan o prinse de mijloc.

— Nu scapi, Maddy, orice ai face, nu ai nicio şansă.

— Uite ce este, Ethan, se eschivă ea, încercând să reziste, să nu se arate impresionată de sărutările lui pe umărul ei gol. Sunt flatată că ţi-ai amintit de mine după atâţia ani, dar adevărul este că în noaptea aceea am făcut un act necugetat care ar fi putut avea urmări. Nici nu ne cunoşteam... iar tu trăieşti cu impresia greşită că... O, Dumnezeule!

Ethan o prinsese de umeri, o întorsese spre el, făcând-o să ardă sub atingerea lui.

— Te mai îndoieşti că te doresc? Că nu mi te-am putut scoate din minte, aşa cum n-ai putut nici tu să mă dai uitării? Că puteam avea copii frumoşi până acum?

O, Dumnezeule! Ce se întâmpla cu acest bărbat? Deţinea o linie directă spre inima ei, spre trăirile ei? De unde ştia că-i plac atât de mult copiii, că ar fi avut o plăcere deosebită să le gătească...

— Gândeşte-te, Maddy, dacă... adăugă el, pe un ton care o făcu să simtă că-i tremură picioarele. Dacă te pot face să simţi toate astea cu atâta lume prezentă aici, cum aş putea face să te simţi dacă am fi singuri...

El făcu o pauză, conştient că o pusese pe jar, că-i trezise emoţii

puternice, cu sărutările lui care începuseră pe umărul drept, continuând pe cel stâng... Continuă s-o mângâie, simţind cum trupul ei sub materialul subţire al rochiei, îi răspunde cu pasiune.

Intraseră în pauza de o oră acordată concurenţilor pentru a-şi aranja produsele, aşa că spectatorii se împrăştiaseră, iar ea şi Ethan rămăseseră practic singuri, în mijlocul ustensilelor de bucătărie.

De fapt, oricine ar fi dorit să vadă ceva n-o putea face şi asta era tocmai ce-i trebuia ei pentru a-l opri pe Ethan din explorările lui lascive.

Reuşind să se elibereze din braţele lui, de sub tirul sărutărilor lui, Maddy se depărtă de el. Dar pe când el desfăcu braţele pentru a o prinde din nou, ea începu să simtă cum fiorii produşi de sărutările lui începuseră să pălească. Se înfioră din nou în încercarea de a reacţiona la acei fiori recicalzi, care o scoseseră din minţi.

La naiba cu acest bărbat!

— Ai destul tupeu, reuşi să îngaime ea.

El o privi ridicând din sprâncene, de parcă nici n-ar fi fost vorba despre el.

— Cine, Maddy, eu?

— Ştii prea bine că despre tine vorbeam, şuieră ea. Cine naiba te crezi? Apari aici un fel de deus ex machina, sau vreun erou din nuvelele lui Rock Rainer...

— Poftim?

— Gata, numai contează, important este doar să dispari de aici!

El ridică arătătorul acuzator spre ea.

— Realizezi pentru ce am venit aici, Maddy? Am venit să reclam o parte din trecutul meu, care este foarte specială şi pe care n-o pot descrie acum. Până acum câteva clipe am crezut că şi tu ai simţit la fel, dar acum sunt puţin descumpănit.

— Nici nu ne cunoşteam prea bine! explodă ea.

— Poţi să admiţi cel puţin c-am avut o noapte de neuitat?

— Mda, admise Maddy, poate că aşa a fost.

— Bine că nu te minţi în acest punct măcar.

— Şi asta este foarte bine pentru că...

— Pentru că dacă ai fi uitat, zise el, apropiindu-se îndeajuns pentru ca Maddy să-i simtă mirosul de after shave, în acst caz îţi aminteşti ce bine ne-am simţit...

Înainte ca ea să aibă timp să-i răspundă, Ethan o sărută cu pasiune; fu un sărut care, pe Maddy, din nefericire, o făcu să-l dorească, aşa cum o mai făcuse cu nouă ani în urmă. Era pierdută, pentru că de fapt, nu-l cunoştea pe acest bărbat.

Dar oare aşa era? îşi auzi conştiinţa. Ţi-ai amintit de el timp de nouă ani, zi de zi, clipă de clipă, l-ai dorit ceas de ceas! Ce vrei să ştii mai mult?

Maddy se depărtă de el pentru a nu-l mai simţi atât de periculos de aproape.

— Trebuie să plec, zise ea; am o prăjitură în cuptor care cere atenţie.

El începu să râdă, iar râsul lui îi produse fiori.

— Nu ştii?

— Ce să ştiu?

— Ce-ai făcut cu prăjitura aia?

— Nu ştiu decât că am repetat o reţetă grozavă a bunicii... altceva nu ştiu...

Ethan întinse mâna spre cutia în care se aflau scobitorile, pe care Maddy le adusese să verifice aluatul, scoase una cu mişcări leneşe, conştient de efectul pe care-l aveau mişcările lui asupra simţurilor ei.

— Ei? Ce ştii tu mai mult decât mine despre această prăjitură?

El începu să râdă.

— Nu prea multe, dar am observat c-ai pus trei linguri de sare şi niciun pic de făină.

***

A doua zi, pe când mai lenevea încă în pat, Maddy lovi nervoasă cu peria de cap în oglinda de la masa de toaletă. Nu numai că fusese umilită public, că pierduse concursul, dar fusese definitiv descalificată, pentru că unul din membrii juriului care gustase din prăjitura ei, fusese luat cu targa şi dus la spitalul de campanie.

Chiar mai rău, nu închisese un ochi toată noaptea, pentru că imediat ce închidea ochii chipul lui Ethan îi invada gândurile.

Şi-l imagina sărutând-o. Ethan şi ochii lui atât de frumoşi. Ethan şi zâmbetul lui ştrengăresc.

Crezuse că nouă ani de despărţire de acest bărbat trebuia să-i şteargă amintirile, dar se pare că trecerea timpului nu făcuse decât să-i reamintească obsesiv noaptea petrecută împreună.

După ce lovi cu furie ciucurii lămpii de pe noptieră Maddy se întrebă de ce naiba îşi alesese acest bărbat să apară chiar în timpul concursului, să-i strice totul? Avusese peste trei mii de zile în care să apară, dar el o făcuse în cea mai importantă zi pentru ea, punând-o în imposibilitatea de a se concentra asupra prăjiturii.

Se privi în oglindă, observând că are cearcăne destul de pronunţate, iar părul îi stătea mizerabil.

Îşi scoase toate agrafele din păr şi nu-l mai ridică în vârful capului, ca de obicei.

Lui Kent nu-i va plăcea asta, dar ce importanţă avea pentru că petreceau dimineaţa la bibliotecă apoi luau masa împreună.

Îşi dori să poată anula întâlnirea cu el. Nu avea chef să-l vadă, era evident. Acesta era directorul postului local de televiziune, dar adevărata lui pasiune era scrisul. De aceea, în ultimele două săptămâni o dusese la biliotecă pentru a se informa.

Poate că acest Kent nu avea nimic de spus cititorilor, ci era mai mult interesat de faima de scriitor.

Căci acum când toată echipa de la KEAT aştepta cu nerăbdare vizita scriitorului Rock Rainer, Kent părea că se teme de asta.

Nu considera că proza lui Rainer, cu un stil simplu, dar care reuşea să pătrundă în inima cititorului merita atâtea laude. Era păcat că simţea aşa pentru că ar fi avut de învăţat de la Rainer.

Nimic nu-i făcea o plăcere mai mare lui Maddy decât să rămână acasă, să facă o baie prelungită citind romanele lui Rainer.

După ce termină de scos agrafele, Maddy îşi perie părul lăsându-l să cadă liber pe umeri. Apoi adăugă un ruj de culoare deschisă şi se privi în oglindă să vadă efectele îmbunătăţirilor. Observă spre disperarea ei că se cam îngrăşase, dar cum nu pentru că făcea zilnic prăjituri pe care le

consuma singură!

Coborând scările spre camera de zi, se întrebă dacă, după apariţia intempestivă de ieri, Ethan va mai face vreo încercare de a apărea în viaţa ei.

Se simţi şi mai rău când ajunse în camera de zi. În mai puţin de douăzeci de zile, liniştea casei ei atât de curate şi frumoase va fi întreruptă de invazia familiei surorii ei, Peg.

Soţul acesteia începea munca la şcoală, iar Peg se ocupa de contabilitate la o firmă locală.

De câţiva ani, Maddy era conştientă că va veni şi ziua în care va fi invitată politicos să părăsească acea casă părintească; şi asta din cauza că părinţii ei trecuseră casa pe numele surorii ei, Peg, după ce aceasta dăduse naştere primului ei copil.

Conştientă că sora sa avea nevoie de casă, Maddy nu putea să nu simtă o strângere de inimă. Numai pentru faptul că se măritase prima şi făcuse copii, Peg câştigase casa familiei, fără măcar să realizeze că o mai dorea şi ea.

Se uită cu jind la camera de zi, cea mai dragă ei, plină cu rafturi de cărţi interesante, cu un amestec de mobilă contemporană şi veche. Pe măsuţe de mahon, sticle de vin vechi englezesc se aflau aşezate pe tăvi decorative.

Ferigile uriaşe de la ferestre aruncau umbre ciudate pe şemineu. Pe lângă pisică, pasiunea ei erau plantele. Atâta timp cât le uda conştiincios, acestea nu-i puteau oferi decât bucurie.

Priscilla, pisica leneşă a casei se întinse din nou pe sofaua cu motive florale, pe care nu avea voie să se aşeze.

Maddy încercă să fredoneze ceva, mai rupse câte o frunză uscată de la ferigile sale, apoi udă crinii, dar se opri pentru că auzi soneria.

Privi spre cuptorul cu microunde care o anunţa că se epuizase timpul afectat micului dejun şi ea îl privi dezamăgită gândindu-se că amicul ei, Kent, venea mai devreme. Nici nu apucase să-şi bea cafeaua.

Părăsi bucătăria realizată din panel gălbui şi se îndreptă spre holul de la intrare, neştiind cum să-i spună lui Kent că nu voia să-i vadă faţa cel puţin

încă o jumătate de oră.

Sticla cu vitraliu în culori de roşu galben şi albastru, n-o lăsa să vadă clar cine se afla la uşă, dar ştia că trebuia să fie Kent.

Dar când deschise uşa, ceea ce văzu o făcu să nu mai poată respira.

Cine se afla în faţa uşii îmbrăcat în blugi, fără tricou? Chiar Ethan! Jeepul său era parcat în faţa casei. Fără îndoială, era al lui. La picioarele lui se afla un coş cu rufele de pe o săptămână.

— Ei, Maddy, ai avut o zi pe care n-o s-o uiţi curând! rânji el, cu mâinile în buzunarele blugilor, conştient că privirea ei era concentrată asupra bicepşilor lui puternici.

— Nu cred că te aşteptai să mă vezi în dimineaţa asta!

Maddy continua să-l privească.

El luă coşul cu rufe şi mai făcu un pas spre ea.

— Locul pe care l-am închiriat nu are maşină de spălat, te deranjează dacă am adus aici rufele să le spăl?

— N-ai aflat că există şi maşini publice de spălat?

— Sigur că am aflat, numai că m-am gândit că între timp vom discuta.

— De ce?

— De ce nu? Doar ne vom căsători. Nu crezi că ar trebui să ne cunoaştem şi altfel decât fizic?

— Uite ce este, Ethan. Ştiu deja mai mult decât aş vrea despre tine. Ştiu că am făcut dragoste cu tine, apoi n-ai vrut să mai auzi de mine. Mai ştiu că m-am întrebat multă vreme ce ţi s-a întâmplat, dar am trecut de perioada aceea. Aşa că te rog, du-ţi în altă parte rufele la spălat.

De parcă n-ar fi auzit niciun cuvânt din cele rostite de ea, Ethan o privea zâmbind.

— Te-ai gândit mereu la mine, nu?

Maddy îl privi disperată, realizând că nu avea cum să scape de el.

— Maşina de spălat este pe holul de la baie, la dreapta. Te rog să te grăbeşti.

— Mulţumesc, Maddy, zise el şi intră. Închizând uşa în urma lui, Maddy încercă să se uite în altă parte, să nu mai vadă masa aceea de muşchi şi spatele acela lat care intrase în casa ei.

***

La naiba cu femeile astea care fac tot felul de figuri, deşi ştiu prea bine că vor sfârşi în pat cu el, se gândi Ethan, care nu găsise un plan mai bun decât cel cu rufele de spălat pentru a se strecura în casa ei. Era înăuntru acum şi doar asta conta.

Deschise hubloul maşinii de spălat şi după ce introduse rufele, realiză că n-ar fi trebuit să rămână până ce se termina ciclul de spălare.

Maddy îl privea.

— Ce s-a întâmplat? Sunt probleme cu maşina?

Ea văzu că nu alesese programul potrivit.

— Dă-te la o parte. Dacă începe să curgă apa pe podea vei avea probleme cu mine!

El păru bucuros să se dea la o parte, s-o lase pe ea să fixeze programul.

— Nu te-a învăţat nimeni că nu trebuie să amesteci rufele albe cu cele colorate?

— Nu, după cum se vede, răspunse Ethan care nu avea ochi decât pentru mişcările ei graţioase.

— Ei bine, data viitoare va trebui să ştii să le separi, mai întâi. Imediat ciclul de spălare începu.

Ethan ştia prea bine cum se derulau programele de spălare, dar nu voia să se trădeze.

— Tu te pricepi mai bine, după cum se vede. Spuse acestea apreciind din priviri felul în care blugii în care era îmbrăcată îi puneau în valoare feminitatea. Părul îi era lăsat pe spate, exact aşa cum şi-ar fi dorit el. Poate că nu-l lăsase liber pentru el, dar cine ştie? îmi place părul tău, adăugă el privind-o admirativ.

— Mulţumesc, zise Maddy privindu-l dispreţuitor, după cum i se păru lui. Apoi, ea plecă spre bucătărie lăsând în urmă binecunoscutul ei parfum pe care-l simţise în nări în toţi cei nouă ani petrecuţi departe de ea.

Când ajunse în bucătărie, Maddy îi strigă:

— Nu mi-am băut cafeaua încă. Vrei o ceaşcă?

— Da, mulţumesc, Maddy.

Urmărind cum pregăteşte cafeaua, îl lăsă să se simtă decepţionat în

privinţa maşinii de spălat. Dar nu trebuia să-l lase să pună piciorul în casa ei fără un motiv întemeiat. Iar faptul că venise s-o ceară de nevastă, nu era un motiv întemeiat în opinia ei, pentru că el n-o iubise şi nici n-o iubea.

Maşina de spălat se opri, iar ibricul de cafea începu să dea în clocot.

— Crezi că te poţi descurca singur cu uscătorul? îl întrebă Maddy.

— Da, o să încerc. Aroma cafelei umplu încăperea, făcându-l pe Ethan să-şi dorească să fie tot mai aproape de Maddy. Mulţi oameni recunosc de departe ce li se potriveşte ca şi mirosurile cu care s-au obişnuit, iar chiar dacă acum el avea destui bani pentru a-şi cumpăra toate aceste obiecte casnice care fac viaţa mai uşoară, fără a o avea pe Maddy alături, acestea nu aveau niciun sens pentru el.

— Ce se întâmplă cu tine, Maddy, nu te simţi în formă în dimineaţa asta? Nu te-ai odihnit bine?

— Nu. Şi nu pot spune de fapt că nu mă simt bine, ci că aştept doar să te văd o dată plecat din casa mea. Şi din viaţa mea, adăugă ea după o pauză. Maddy trecu pe lângă el înnebunindu-l cu acel parfum binecunoscut lui, care-i stăruise în nări timp de nouă ani. Hainele devin mai moi şi mai plăcute dacă adaugi puţin balsam de rufe, îl povăţui ea.

Ethan nu se putu abţine şi o prinse în braţe.

— Ce faci? o întrebă ea încercând să se elibereze.

— Ţie ce ţi se pare că fac? îi răspunse Ethan foarte calm, cu mâinile pe şoldurile ei. Încerc să constat cât de moi ar deveni lucrurile mele după ce le-aş pune şi balsam.

Maddy îl împinse.

Of, răsuflă ea uşurată, după ce reuşi să-l îndepărteze. Încă o secundă în braţele lui şi ar fi terminat printr-un sărut fără sfârşit precum cel de ieri. Şi cu toate că tânjea după aceste sărutări ştia că nu trebuia să şi le permită. Ethan nu era pentru ea. Dispăruse din viaţa ei după ce i se dăruise şi apăruse acum ex abrupto, iar ea nu voia să-i ofere un loc în inima şi în viaţa ei.

Imediat ce i se uscau rufele, Ethan trebuia să dispară din casa ei.

Oricum, acest lucru trebuia să se întâmple înainte de sosirea lui Kent.

Maddy turnă cafeaua în ceşti, după care adăugă puţină frişcă în fiecare.

Ethan trase un scaun şi se aşeză. Foarte bine. Ei nu-i mai rămăsese decât să se aşeze în faţa lui, să schimbe câteva vorbe, apoi să-şi vadă de drum.

— Frumoasă rochie, îl auzi pe Ethan.

— Mulţumesc.

Apoi întinseră amândoi în acelaşi timp mâinile după zahăr. Maddy îşi trase mâna, dar nu îndeajuns de repede pentru că Ethan o atinse.

Se priviră lung, apoi îi spuse:

— Serveşte-te tu mai întâi. De ce eşti atât de încordată în prezenţa mea, Maddy? o întrebă el.

Pentru că nu voia să-i spună că nu putea fi decât încordată, Maddy aruncă o privire spre cupa cu frişcă. Patruzeci şi cinci de calorii la o lingură. Asta o făcu să n-o mai dorească.

După ce acest Ethan îi pusese simţurile pe jar, realiză că turnase vreo patru linguri numai până în acest moment.

— Nu trebuie să fii încordată în prezenţa mea, ştii prea bine. Nu am decât intenţii bune în ceea ce te priveşte.

— Înţeleg. De aceea ai apărut din senin şi ai început să mă săruţi.

El sorbi din cafea.

— Ethan, sunt foarte sinceră când afirm că nu mă mai aşteptam să te văd vreodată.

— Asta înseamnă că nu voiai să mă mai vezi? o întrebă el.

Ce putea răspunde? Nu conta de fapt ce-i răspundea, el îi ghicea sentimentele.

— Să înţeleg din tăcerea ta că nu ştii ce vrei? Poate ţi doreşti să fii cu mine, dar consideri că n-ar fi normal să arăţi asta. Sau crezi că acea noapte petrecută cu nouă ani în urmă a fost foarte frumoasă pentru că de-a lungul anilor te-ai gândit la ea?

Maddy roşi.

— Eu... nu ştiu ce vrei să spui.

— Ba cred că ştii foarte bine, Maddy. El trase scaunul mai aproape. Îi simţi bătăile intense ale inimii. Poate că nu vrei să recunoşti că nu eşti atât de pură precum imaginea ta televizată. De fapt, cred că ţi-ai dori din tot

sufletul ca până la sfârşitul vieţii să nu mai faci altceva decât să afli pe ce culmi de iubire te-aş putea duce din nou. Am dreptate sau nu, Maddy?

CAPITOLUL 3

Lui Maddy începură să-i tremure mâinile şi vărsă cafeaua.

— Nu ştiu ce-ai vrea să-ţi spun.

— Doar că...

Se auzi soneria.

Dezamăgită, Maddy luă aerul unei păpuşi de cârpă, cu umerii căzuţi. Se topea sub privirile lui Ethan.

— Ar fi mai bine să răspund, zise ea după o ezitare, ridicându-se.

Ethan zâmbi.

La uşă sunase Kent, căci se făcuse timpul să se apuce de lucru la bibliotecă. Maddy simţi că tot ce altă dată o exaspera la acest bărbat se transforma în calitate pe moment. Deschise larg uşa şi aproape se aruncă în braţele lui.

— Kent, te-am aşteptat...

— Nu ne-am văzut de două zile, zise acesta, dar dacă mi-ai simţit lipsa...

Kent profită de faptul că Maddy se aruncase de gâtul lui pentru a o prinde în braţe.

— Da, Kent, mi s-a părut mult.

— Grozav, murmură Kent cu faţa îngropată în părul ei, îmi voi aminti asta data viitoare, când vei pretexta că nu poţi să ieşi pentru că trebuie să pui roşii la borcan...

Maddy reuşi să se elibereze din strânsoarea lui pentru că mirosul prea puternic al after-shaveului lui o ameţise. Nu-l prea suporta pentru că era prea sigur de sine, genul de bărbat pe care nu-l voia în preajma ei. Semăna într-un fel cu celălalt, care revenise recent în viaţa ei.

— Eşti gata de plecare? o întrebă el.

— Vin imediat; mă poţi aştepta stând în balansoar până atunci.

— Nu, vin cu tine pentru că aş avea nevoie de cartea pe care am lăsat-o dată trecută pe şemineu... vorbele îi îngheţară pe buze pentru că în clipa aceea apăru Ethan, gol până la brâu.

— Maddy, iubito, cine...

Maddy făcu greşeala de a face un pas înapoi, ceea ce o duse exact în

braţele lui Ethan. Mare greşeală!

Ethan o prinse de mijloc, iar ea se pierdu, conştientă de efectul pe care-l avea mirosul trupului lui. Trebui să lupte cu sine pentru a nu ceda dorinţei de a nu mai părăsi vreodată aceste braţe. Ethan mirosea a coajă de portocală şi a mosc. Acestea două amestecate cu parfumul trupului său încins, din cauza efortului depus cu maşina de spălat.

— Salut, i se adresă el lui Kent. Eu sunt Ethan Stone.

— Kent Townsend, director de imagine la KEAT. Îi întinse mâna lui Ethan. Ne-am mai cunoscut?

— Nu.

Maddy roşi auzind răspunsul prea scurt al lui Ethan.

— Sunteţi...

Se auzi soneria telefonului, care curmă tensiunea apărută între ei.

Slavă Domnului, se gândi Maddy. În timp ce Kent duse telefonul la ureche.

Privindu-l pe Ethan, Maddy îndrăzni:

— Te deranjează? profită ea de faptul că amicul ei Kent n-o auzea.

— Ce să mă deranjeze? o întrebă Ethan cu obişnuitul lui zâmbet în colţul gurii.

— Kent este prietenul meu şi nu cred că s-a bucurat să te vadă aici la prima oră fără cămaşă.

Cu mâinile în buzunare, el ridică din umeri.

— Şi? Nici mie nu-mi convine ca viitarea mea soţie să se afişeze cu indivizi ca ăsta.

Kent argumenta cu cel care sunase în privinţa programului săptămânii următoare.

Cu toate că-i displăcea să admită că Ethan putea avea dreptate, trebuia să-i ofere câteva detalii privind personalitatea lui Kent. Cu toate acestea, îi spuse lui Ethan:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu suntem căsătoriţi!

— Dacă spui tu, Maddy, zise el făcându-i cu ochiul.

Kent se întorcea cu telefonul în mână, îndepărtându-şi nervos părul de pe frunte, îmbrăcat într-un costum impecabil. Era un bărbat care se

pregătea de o bătălie care pe ea n-o interesa.

Maddy vru să se întoarcă spre uşă, dar ca un făcut se lovi acolo de pieptul lui Ethan, care, bineînţeles o prinse în braţe.

— Vrei să fii singură cu prietenul tău, să-i dai vestea? o întrebă el.

Maddy abia auzi întrebarea pentru că era prea aproape de el şi nu mai putea raţiona.

— Ce veste?

— Că ne vom căsători.

Kent îşi drese glasul.

Maddy zbură din îmbrăţişarea mult prea plăcută a lui Ethan şi-şi aranjă părul. Kent obişnuia să spună că o coafură aranjată este semnul unei minţi organizate.

— Aşadar, Ethan, începu Kent, nu mi-ai spus ce te aduce la Catoola.

— Nu, nu ţi-am spus.

— Poftim? zise Kent, un pic intrigat.

— Băieţi, îi opri Maddy. Apoi, întorcându-se spre Kent îi spuse: dragul meu, dacă îmi dai o secundă să scap de Ethan, putem pleca.

— Vrei să spui că mă laşi singur? zise el cu zâmbetu-i binecunoscut. Abia ai început să-mi speli rufele!

— I-ai spălat rufele, Maddy? i se adresă Kent disperat. Madeline, ce se întâmplă? Am crezut că avem o relaţie. Iar dacă este aşa, cum poţi spăla lenjeria altui bărbat? Poate nici nu-l cunoşti prea bine. Madeline, spune-mi că aşa este!

Maddy, care nu gusta momentul pentru că i se părea prea straniu, luă un aer ciudat şi intră în casă, închizând uşa.

— Kent, strigă ea, sperând că vocea îi era auzită prin fereastra deschisă. Când vei putea aborda situaţia ca un matur vom merge la bibliotecă.

— Şi hainele mele? sări Ethan. Le opreşti aici?

— Dumnezeule! exclamă Maddy. Poate data viitoare, când mai dai buzna peste mine la nouă dimineaţa, o să te gândeşti de două ori.

Privind uşa închisă, Ethan trebui să-şi argumenteze comportamentul, chiar dacă simţea că-l ardeau tălpile.

— Aşa deci, zise aşa-numitul prieten al lui Maddy, să înţeleg că n-ai fost

aici toată noaptea? El îşi sumeţi şi-şi îndreptă capul. Eram convins că Madeline a mea nu poate să se încurce cu unul ca tine!

Ethan făcu un pas spre cel care îndrăznise să vorbească despre Maddy ca „Madeline a lui”.

— Ascultă, băiete. Eu şi Maddy ne vom căsători foarte curând. Iar faptul că nu mi-am petrecut noaptea aici nu înseamnă că n-am făcut-o altă dată.

Costumul cel elegant nu păru să primească informaţia prea bine. Ba chiar de fapt, figura lui dezamăgită îl făcu pe Ethan să simtă c-ar fi fost mai bine să nu fi rostit aceste vorbe.

Dar Kent era mai hotărât ca niciodată s-o aibă pe Maddy.

— Glumeşti. O cunosc pe Madeline. Ştiu ce-şi doreşte şi numai eu pot să-i ofer asta. Viaţa mea este ca un roman fluviu, iar ea ştie asta. N-ar da cu piciorul la siguranţa pe care i-o ofer eu numai pentru o noapte petrecută cu...

— Haide, continuă, zise Ethan, jigneşte-mă.

Scuturând din cap, celălalt bărbat zise:

— Insist pe ideea că te comporţi ca un erou de doi bani, din romanele lui Rock Rainer.

— Serios? Ethan îl privi printre gene. Ce ştii tu despre Rainer?

— Destule, răspunse Kent. În ultimele două luni, n-am făcut altceva decât să organizez un interviu cu el. Sunt mulţi ca Rock Rainer. Tropăie toată ziua prin postul meu de televiziune în speranţa că vor ajunge să-şi facă un nume, sau să capteze atenţia unei femei ca Madeline, dar în cele din urmă, tot eu sunt cel care câştigă.

— Zău? Şi cum realizezi asta?

— Foarte simplu. Doar existând. Ca şi Rainer, probabil o să dispari la sfârşitul săptămânii, lăsându-i acestei tinere impresia că-i vei oferi ce vrea şi o vei lăsa cu ochii în soare. Oricum, cred că trebuie să-ţi mulţumesc. Când îi vei frânge inima eu voi pe aproape să o consolez.

Cu capul sus, Kent coborî treptele îndreptându-se spre Cadillac-ul său negru.

***

Maddy nu putea să creadă ce vedea.

Ethan, cel care avea întotdeauna o replică potrivită, fusese făcut knock out de Kent şi lăsat fără replică. Ei ştiau prea bine ce aproape de adevăr fusese Kent.

Ethan făcuse acest lucru: o făcuse să viseze, apoi o părăsise. Desigur, îi lăsase un bilet cu promisiunea că se va întoarce. Îl avea şi acum într-un sertar, învelit în cămaşa de noapte pe care o purtase atunci.

Dar totuşi, Ethan a revenit la tine, nu-i aşa?Este adevărat că revenise pentru ea dar auzind răspunsul lui Kent la care el nu avusese replică se îndreptase cu capul plecat spre Jeepul cu care venise, dăduse drumul la motor şi plecase fără o vorbă, lăsând-o pe Maddy să-l privească din spatele draperiilor.

Maddy începu să plângă, iar Priscilla, pisica, traversase încăperea, apoi din două sărituri începuse să se şteargă de picioarele ei.

Maddy îmbrăţişă pisica, dar aceasta nu era totuşi, adorata ei. Nimeni altcineva nu-i dăduse dragostea de care avea nevoie, iar Ethan şi mai puţin.

Iar înainte ca Kent să reapară în această dimineaţă, ea-şi permisese să-şi amintească ce împărţise cu Ethan cu ani în urmă. Iar acum, el regăsise cea mai uşoară soluţie, plecase.

Acum cel puţin, avea hainele care să-i amintească de el. Iar dacă voia să le destrame în mici bucăţele i-ar ajunge nouă ani!

***

— Madeline! Deschide uşa! Ştiu că eşti înăuntru.

Era Kent. De ce tocmai el? Ar fi dat totul ca în locul lui să fi fost Ethan. Nu trecuse nicio oră de când plecase şi se simţea mizerabil.

Ştergându-şi lacrimile care-i împăienjeniseră ochii se îndreptă cu picioarele goale spre uşă. Se simţi mai bine călcând cu tălpile goale pe podeaua rece. Cu toate acestea, avu tendinţa să cadă pe podea, să dea drumul lacrimilor.

Din nefericire, nimic n-o putea face să se simtă mai bine; poate doar dacă s-ar fi întors Ethan.

Maddy deschise uşa cu inima strânsă.

— Am ceva care o să te intereseze, zise Kent, intrând în casă, cu o carte

în mână. Era o carte cu coperţi purpurii.

Maddy ştia numele scriitorului fără să se uite. Era desigur, Rock Rainer" Cântec de noapte". O citise de cinci ori. De fapt citise pasajele care o interesaseră de prea multe ori pentru ca să mai roşească acum.

Kent se aşeză neinvitat pe canapea.

Priscilla ridică intrigată capul, pentru că-i deranjase pernele pe care era aşezată.

Maddy se aşeză pe braţul fotoliului:

— Ei bine?

Spera ca el să spună repede tot ce avea de spus şi să plece, pentru că ultimul lucru pe care şi-l dorea era să izbucnească în plâns în faţa lui.

El începu să răsfoiască paginile cărţii, găsi între ele o fotografie alb negru, pe care în cele din urmă se ridică şi i-o întinse.

— Spune-mi ce vezi.

Mâinile lui Maddy tremurau atât de tare încât abia reuşi să apuce fotografia.

— Bănuiesc că este Rock Rainer.

— Aşa este, răspunse Kent. Şi ştii de ce este aşa?

Ea ridică nedumerită din umeri.

— Poate pentru că-i place să trăiască mai retras? După ultimele zile începuse să înţeleagă acest lucru.

— Nu. Pentru că are ceva de ascuns.

Maddy îl privi uimită.

— Kent, ce încerci să-mi spui? Este chiar atât de important? Am multe de făcut astăzi. Primul lucru pe care-l voi face este să urc în dormitor, să ard biletul lăsat de Ethan cu nouă ani în urmă, se gândi ea.

— Uită-te mai bine, Madeline, ţi se pare ceva cunoscut?

Madeline duse fotografia mai aproape de ochi, pentru a-i satisface cererea, ca să scape mai repede de el, dar nu văzu nimic.

— Chiar că nu văd nimic ieşit din comun, Kent. Îmi pare rău, dar nu înţeleg unde vrei să ajungi.

El ridică disperat braţele în aer.

— Madeline, nu ştiu ce se întâmplă cu tine. Tot drumul venind spre tine

am realizat că este ceva straniu legat de acest Ethan dar nu ştiam ce. Apoi, deodată, am realizat. Este maşina lui. Cred c-am mai văzut-o undeva.

— Nu cred că vorbeşti serios, zise Maddy pe jumătate râzând. Ethan şi Rock Rainer chiar nu au nicio legătură. Lasă-mă în pace! exclamă ea, pufnind în râs la ideea sugerată de Kent. Apoi, îi păru bine că bărbatul din faţa ei îi dăduse prilejul să râdă. Se temuse că restul zilei, ca şi restul vieţii ei, va fi un dezastru total.

Kent luă anunţul publicitar din mâna ei.

— Uită-te aici, spuse el, este acelaşi model cu care a venit acel Ethan. Uită-te cu atenţie şi spune-mi că greşesc.

Maddy aprinse lampa de birou.

— Lasă-mă să mă uit cu atenţie la lumină, zise ea.

Apoi, îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Ai văzut, nu?

Maddy nu îndrăzni să rostească nicio vorbă, ci înclină doar din cap. Observase cu disperare că bărbatul din fotografie semăna cu Ethan, iar pe maşina lui sta scris cu litere mari numele ei: Maddy.

— De unde ai luat-o?

— De la agenta lui Rock. Mi-a trimis-o săptămâna trecută.

— Este o femeie?

— Da. Tocmai asta încercam să-ţi spun. Dacă acest Ethan şi Rock sunt una şi aceeaşi persoană, este la fel de ciudat ca şi persoanele din jurul lui. Vino şi stai aici lângă mine.

Ea scutură din cap. Imaginea arătată de Kent nu dovedea nimic.

— Grăbeşte-te, Madeline, ezitarea ta înseamnă pierdere de timp. De câte ori ţi-am spus că scriitorii ca el sunt începutul sfârşitului literaturii? Nu spune nimic concret, vorbeşte doar de natura umană şi de pasiune. Chiar ai vrea să ai de a face cu un astfel de bărbat? Te va juca pe degete. Nu înţelegi?

Uşa de la intrare se auzi scârţâind, iar Maddy şi Kent îşi ridicară privirile tocmai la timp pentru a observa intrarea lui Ethan. Nu purta cămaşă, nici pantofi, nici obişnuitul zâmbet pe buze.

Numai la vederea lui inima lui Maddy începu să bată mai repede. Nu conta cine era acest Ethan, era bărbatul de care se îndrăgostise cândva, pe care-l iubea acum mai mult ca atunci. Îl iubise dintotdeauna şi acest lucru nu se va schimba.

— Continuă, Maddy, zise el, răspunde-i. Acum când secretul meu a fost dezvăluit, mai vrei să te implici cu un bărbat ca mine? Te sperie cumva? Nu ţi-e teamă că te-aş putea duce într-un loc îndepărtat, unde am putea face toate lucrurile prezentate în detaliu de romanele mele?

Maddy îşi duse mâna la frunte într-un gest de disperare. Era el, Ethan, care-i vorbea cu cuvintele scriitorului ei preferat.

Ethan era Rock Rainer, ale cărui nuvele îi pătrunseseră în suflet, pe care le trăise şi le simţise, de parcă ar fi fost direct implicată.

— Ethan, de ce nu mi-ai spus chiar tu?

— De ce? ridică el din umeri. Care ar fi fost diferenţa?

Kent se năpusti spre el.

— Uite ce este, Rainer, dacă tu crezi că poţi trata un membru al stafului meu care este femeia pe care o admir şi o respect mult, într-o astfel de manieră, atunci...

— Atunci ce? răcni Ethan strângând din pumni. Acest individ îi stricase ploile. El nu voise ca Maddy să afle secretul lui până când el afla dacă îl iubeşte pentru ceea ce reprezintă el şi nu pentru situaţia pe care ar putea să i-o ofere.

El şi Maddy, era adevărat, petrecuseră o noapte minunată împreună, dar acum realiză că nu ştia mai nimic despre ea.

Maddy era doar o imagine pe care o păstrase în minte de-a lungul anilor. Imaginea perfecţiunii pe care nu reuşise s-o găsească decât la ea.

Observând fotografia, el le spuse:

— Dacă v-aţi lămurit în privinţa mea, pot să plec.

— Să nu crezi că nu voi continua cercetările asupra ta, Rainer, îl ameninţă Kent. Am putea să-ţi sunăm agenta, să-i spunem că nu te vrem pentru programele noastre.

Ethan se uită la Maddy, dar ea nu ridică ochii de jos.

— Maddy, zise el simţind nevoia să-i pronunţe numele. Stau la Philbrook.

După ce termini de discutat lucrurile cu amicul tău, te rog trimite pe cineva cu rufele din maşina ta de spălat.

Ea făcu gestul de a se ridica.

— Dacă aştepţi o secundă...

El ridică o mână.

— Mai bine nu te mai deranja, pune-le pe foc. Prefer să-mi cumpăr alte lucruri, decât să mai stau aici să văd cum pui ţara la cale cu acest ticălos.

Ethan se îndreptă spre ieşire, conştient că Maddy îl urma. Nu voia să se întoarcă, să vadă că vine după el, dar zgomotul făcut de paşii ei pe parchet îl făcu să se întoarcă.

— Ethan, zise Maddy, te rog, nu pleca, vreau să discutăm. O să pregătesc nişte cafea proaspătă.

— Chiar aşa, Maddy? zise Ethan, care ar fi vrut s-o facă să sufere, aşa cum suferea şi el. Nu-i păsa de lacrimile ei. Crezi că după ce m-ai discreditat ca om şi scriitor cu acest individ poţi repara lucrurile oferindu-mi o cafea? Nici măcar nu mi-ai luat apărarea, Maddy.

Ea înclină capul.

— Ethan, îmi pare rău. Dintr-odată, păru foarte mică şi plăpândă, încât Ethan avu pornirea de a o prinde în braţe. Dar nu se hotărî să facă mişcarea, iar Ethan decise să plece spre Jeepul său care aştepta afară.

Maddy, deşi ar fi strigat din tot sufletul că vrea ca el să rămână, n-o făcu.

Toată lumea din zonă îl cunoştea pe acest miliardar ciudat, care trăia retras şi publicase multe romane de succes, dar Maddy nu-şi aminti să-i fi văzut vreodată fotografia pe vreunul din ele.

Putea ajunge cumva la inima lui? Oare el simţise ce-i scrisese în acel bilet?

„Te iubesc. Într-o bună zi voi reveni la tine, Maddy. Nu ştiu când va fi aceasta, dar te rog să nu consideri noaptea asta drept sfârşitul, ci începutul iubirii noastre. Va urma şi restul.

Ethan”

Iar dacă dragostea lui fusese sinceră, aşa cum spusese atunci, îşi respectase promisiunea făcându-şi o carieră solidă apoi revenind pentru

ea. El se întorsese, iar ea îl respinsese.

Inima ei bătea tot mai tare. Ştia că nu era încă totul pierdut, iar dacă altă dată îl iertase c-o părăsise atunci şi el va trebui s-o ierte că-l respinsese.

Maddy se năpusti în încăpere şi-şi luă poşeta de pe masă.

— Unde pleci? o întrebă Kent.

— Să rezolv o problemă veche de nouă ani. Mă duc să-l aflu pe bărbatul care mă iubeşte.

CAPITOLUL 4

Kent nu se arătă prea încântat să afle că relaţia lor, care se afla abia la început, se şi terminase, dar Maddy nu avu cum să evite acest moment. Închise uşa în urma lui Kent şi oftă uşurată.

În camera de zi găsi copia romanului „Cântec de Noapte” aflat pe braţul unui fotoliu. Ca într-un vis se simţi atât de atrasă de el încât începu să-l răsfoiască.

Era romanul în care Beth se temea să nu-şi piardă dragostea, iar Ridge nu putea trece peste tragedia de a fi ucis fără voie tocmai fetiţa lor.

Imediat ce începuse să citească romanul, Maddy simţise personajele ca făcând parte din familia sa.

Povestea lui Beth şi Ridge era una tragică, dar la sfârşitul romanului se regăsiseră, îşi păstraseră dragostea. Acea dragoste pe care ea se străduise toată viaţa s-o afle.

Trebuia să se ducă la Ethan, să-l facă să înţeleagă de ce-i spusese acele lucruri dure. Să-i probeze că nu este numai demnă de dragostea lui, ci că o şi merita pentru că o păstrase neştirbită timp de nouă ani.

Nu mai conta de câte ori încercase să şi-l alunge din minte, câte întâlniri inutile avusese cu alţi bărbaţi, inima ei bătea doar când era cu Ethan.

În această dimineaţă, bănui că Ethan fusese foarte aproape de a-i mărturisi că şi el simţea acelaşi lucru, dar apariţia lui Kent stricase totul.

Aplecându-se asupra cărţii lui Ethan, Maddy îşi muşcă buzele.

Oare ce-ar trebui pentru ca dragostea lor să se aprindă din nou? O scuză? Desigur, putea să i-o ceară, dar Ethan nu era un bărbat obişnuit, cu el trebuia să se poarte altfel. Poate găsea soluţia în romanul lui, în care Ridge ştiuse cum să procedeze cu Beth.

Ridge îşi dusese iubita într-un tur al Greciei, pentru a reuşi s-o recâştige, dar ea, Maddy, nu avea nici timpul nici banii pentru a face asta. Nu avea decât... lasagna.

Lasagna putea deveni o armă secretă în mâinile ei. Cu aceste lasagna încântase multă lume, chiar şi pe primar.

Se îndreptă încrezătoare spre bucătărie cu un zâmbet în colţul gurii.

Ethan nu mai avea nicio şansă să rămână supărat pe ea.

***

Pe la ora şapte, Maddy se îndrepta spre cea mai elegantă casă din Catoola, în maşina ei albastră. Această casă superbă cu trei etaje, rămăsese nevândută zece ani de la moartea Juliei Philbrook.

Dacă această întâlnire cu Ethan nu decurgea cum voia ea, nu mai avea ce face, trebuia să renunţe.

Ferestrele casei erau murdare şi pline de praf, lipseau bucăţi de geam pe alocuri, vopseaua se cojise. Oricum, casa nu mai valora acum suma imensă pe care o solicitase nepoata Juliei.

Maddy parcă maşina, luă coşul cu bunătăţi pe care îl adusese, conştientă că mirosul de carne şi mirodenii invadase interiorul maşinii. Făcea parte din categoria femeilor care ştiau că drumul spre inima unui bărbat trecea prin stomac. Iar dacă asta nu mergea va trebui să încerce să-i apreteze şi calce hainele.

Se gândi că vara fusese dintotdeauna anotimpul ei preferat, dar i-ar fi plăcut să fie mai puţin cald.

Cu mâinile ocupate de sacoşe, ea deschise cu greu poarta de la intrare urcând scara care avea în lăţime de vreo două ori dimensiunile casei ei. Pe fiecare parte a scării se mai aflau ghivece mari de flori abandonate ca şi restul casei, pline de buruieni, iar câteva trepte lipseau cu totul. După ce le sări ajunse într-un loc cu un miros neplăcut, de umezeală. Era ca o verandă acolo unde se aflau mai multe şezlonguri care stătuseră în ploaie atâta timp şi apa se infiltrase în ţesătură.

Ce plăcere ar fi fost să redea acestui loc grandoarea de altă dată! Exista oare cea mai mică şansă să devină ea stăpâna acestei case?

Oţelindu-se în vederea sarcinii pe care trebuia s-o ducă la bun sfârşit, apăsă pe sonerie cu mâna stângă după ce reuşi să ducă toate pachetele cu dreapta. După ce sună îndelung, Ethan catadicsi să apară.

Când îl văzu, îi zâmbi din toată inima. Îmbrăcat doar în blugi, el nu arătase nicicând mai bine. Probabil abia se trezise din somn.

— Maddy, zise el destul de rece.

Dumnezeule, nu-i va fi aşa de uşor precum sperase!

— M-am gândit că s-ar putea să-ţi fie foame.

El ridică din umeri.

— Nu-mi este, abia am mâncat un hamburger.

— O, Doamne, zise ea, simţind că-i piere tot entuziasmul. Ce mai putea să spună? Cum să-i mai câştige stomacul deja plin? Lăsă pe podea coşul plin. În acest caz, zise ea, îl las aici, poate ţi se va face foame mai târziu.

El o privi intrigat.

— Maddy, de ce ai venit?

— După cum spuneam, mi-am închipuit că vei fi flămând. Ţi-am adus şi hainele, le am în maşină. Mă duc să le aduc, zise ea, repezindu-se pe scări.

Aşadar, până în acest moment, strategia ei nu funcţionase. Dacă nu putea să se folosească de lasagna ca să recâştige afecţiunea lui Ethan, nici nu mai ştia cum să procedeze. Mai ales că nu prea avea experienţă cu bărbaţii, în special cu cei capricioşi. Oftând, deschise portbagajul pentru a scoate rufele lui Ethan.

— Ai nevoie de ajutor?

Vocea lui auzită brusc o făcu să tresară şi făcu un pas înapoi. La naiba! Se lovi cu capul de montura de plastic din mijlocul maşinii.

— Acum, sigur că am, zise ea frecând locul în care se lovise.

Privind-o pe Maddy, Ethan revăzu cu ochii minţii o serie de metode interesante de a profita de situaţia în care se afla. Dar amintindu-şi că rezultatul ultimei lor întâlniri nu fusese ceea ce aşteptase el, spuse doar:

— Lasă-mă să le iau eu.

— Foarte bine, zise Maddy făcând un pas în lateral.

Incredibil. Tot ea era supărată? El fusese cel desconsiderat şi dispreţuit. Ce tupeu avea să-l privească astfel! Dar ea de ce era supărată? Ethan îşi scoase din maşină hainele aflate pe bancheta din spate.

— Miroase a restaurant italienesc aici.

Maddy avea răspunsul pregătit.

— Asta pentru că mi-am petrecut toată după-amiaza să pregătesc ceva special pentru tine, nerecunoscătorule.

— Ce-ai spus, Maddy? De ce ai gătit mâncare italienească pentru mine? Nu-mi place. Ador mâncarea noastră tradiţională, simplă.

— Grozav!

Maddy îşi ridică disperată mâinile în sus.

— Abia acum îmi spui? De unde era să ştiu?

— Ai fi putut suna să-ţi ceri scuze, apoi să mă întrebi care este felul meu preferat. Sau... pentru asta ai venit, să-ţi ceri scuze?

Maddy lăsă ochii în jos, iar el îi urmări privirea. Maddy purta sandale de culoarea santalului, avea o pedichiură perfectă, era îmbrăcată într-o rochie înflorată. De obicei, lui Ethan nu-i plăcea culoarea roz la pedichiură, dar în cazul ei se potrivea perfect cu pielea bronzată.

La naiba cu cina pregătită de ea! Dacă n-ar fi fost atât de supărat pe ea ar fi petrecut noaptea împreună...

Din nefericire, n-ar fi avut de discutat decât să reia problema pusă de Kent. Şi nici nu înţelegea schimbarea ei subită de atitudine.

Dimineaţa, îl tratase cu răceală şi dispreţ. Iar acum, după ce aflase cine era acum, îi pregătise cina.

Iar ea, în timp ce o pregătea, îşi imaginase cum va aprecia el mâncarea. Dar nu-şi imaginase ce surpriză o aştepta! Cu toate astea, ei nu-i plăcea să mănânce în oraş. Capcana întinsă de ea se dovedise ineficientă pentru că lui Ethan îi plăcea să iasă.

— Să-mi cer scuze? Maddy îl privi dispreţuitor. Ethan îşi dori ca gestul acesta s-o facă mai puţin atrăgătoare, dar i se întâmplă contrariul.

— De ce naiba să-mi cer scuze? Nu numai că mi-ai ascuns adevărata ta identitate, dar ţi-ai pierdut şi bunul simţ în faţa celui care nu-mi este doar prieten, ci şi şef.

Ethan rămase descumpănit o clipă. Pe naiba, femeia asta avea dreptate.

— Ştii ce, Maddy, n-am putea continua discuţia asta în interior? Tocmai desfăcusem o sticlă cu bere şi nu vreau să se încălzească. Fără a mai aştepta răspunsul ei, porni înainte.

— Ai de gând să mă laşi aici? strigă Maddy furioasă.

— Am crezut că mă urmezi.

— Mai bine m-aş duce acasă să-mi hrănesc pisica. El o privi lung observând că roşise spunând aceste cuvinte.

— Ai spus că nu-ţi este foame.

— Şi nici nu-mi este!

— Şi atunci, pentru ce să intru?

— Vrei adevărul?

— Ar fi bine să mi-l spui.

La naiba, Maddy îl prinsese din nou în mrejele ei. Se uită la hainele pe care ea le ţinea în braţe şi avu sentimentul că ar fi preferat să fie în locul lor. Cu toate că voia să fie sincer cu ea, se simţea pierdut în faţa ei.

— Ce înseamnă cinstea şi onestitatea pentru tine, Maddy?

Înainte de a-i răspunde, ea îşi îndepărtă o şuviţă de pe frunte.

— După tonul tău condescendent înţeleg că este un lucru rău în cartea ta.

— Nu întotdeauna. Îţi aminteşti cartea în care Matt Hill i-a spus adevărul lui Claire?

Maddy roşi. Sigur că ştia cartea, era „Flacăra pasiunii”. Fusese pe lista best-seller-urilor aproape un an.

Fusese cea mai sexy carte citită de ea, în care eroul o făcea pe eroină să-şi dezvăluie sentimentele chiar şi atunci când felul lui de a face dragoste cu ea o făcea să-şi piardă capul.

— Se pare că ai citit multe din cărţile mele, adăugă autorul lui Matt şi Claire. Acum, intri sau nu?

— Nu mi-ai spus de ce ai vrea să rămân.

— Chiar vrei să afli? Cu un zâmbet care ei deja îi făcea inima să bată mai tare, el puse coşul cu mâncare între ei, apoi îi prinse obrajii în palme. Dintr-un motiv foarte simplu... pentru că vreau să rămâi. Vocea lui deveni o şoaptă, iar Ethan o sărută. Maddy simţi că nu mai are aer. Vorbele lui meşteşugite îi topiseră rezistenţa.

El o eliberă, iar Maddy se sprijini de balustrada scării pentru a nu cădea.

— De ce nu spui aşa? Puteam renunţa la restul, să trecem direct la sărut.

Ethan începu să râdă.

— Este atât de distractiv, Ethan?

Nemaiputând să reziste, el o prinse în braţe.

— Eşti o femeie originală, Maddy Lowell.

— Şi ce este atât de distractiv? Ce am făcut altceva decât că am gătit un prânz care nu ţi-a fost pe plac?

— Aşadar, recunoşti că-mi datorezi scuze?

— Nu recunosc decât că nu trebuia să iau atitudine în faţa lui Kent, dar de unde era să ştiu că tu şi Rock sunteţi una şi aceeaşi persoană? Nu cred că este o vină. Şi de parcă ar fi fost stăpâna locului, Maddy începu să urce scara. Dacă mi-ai fi spus de la început cine eşti, poate acum am fi fost căsătoriţi. Îmi plac mult romanele lui Rock Rainer. Eu...

— Nu contează, Maddy. Aşadar, Maddy gândea exact aşa cum nu voia el. De bietul Ethan nu-i păsa prea mult, dar o dată ce aflase că devenise un bărbat de succes, lucrurile se schimbaseră. Îi căzură umerii. Era prima oară când îşi dorea să fie iubit necondiţionat de cineva, pentru ceea ce era. Luă coşul lui Maddy.

— Să mergem, poate aceste produse trebuie puse la frigider.

Ea îl privi lung.

— Ethan, eu...

— Nu mai spune nimic, Maddy, lasă lucrurile aşa cum sunt. Nu mai poţi schimba nimic.

— Ba pot, Ethan. Pot spune că toţi eroii tăi au ceva din tine, îţi seamănă, cu toate că sunt imaginari, dar tu eşti atât de real încât mă faci să-mi fie teamă. Iar în această dimineaţă când beam cafeaua şi a sosit Kent m-am simţit ca acum nouă ani. Eram atât de atrasă de tine, Ethan... n-am mai simţit asta pentru niciun alt bărbat. Maddy îl privi stânjenită. Îmi pare rău, nu mă mai asculta... bat câmpii.

— Stai o clipă, Maddy. Onestitatea şi pasiunea sunt două din calităţile tale. Eu te-am iubit de cum te-am văzut. Îmi plăcea mult francheţea ta.

El văzu că Maddy era puţin confuză.

Da, mai erau multe lucruri de lămurit între ei, şi făcuseră un pas înainte.

Cu coşul într-o mână, el întinse cealaltă mână liberă spre ea.

— Maddy, îmi faci onoarea de a lua masa cu mine?

— Parcă nu-ţi plăcea mâncarea italienească.

— Am senzaţia că n-am mâncat niciodată astfel de mâncare pregătită de bucătarul potrivit.

***

După câteva ore, în care se bucuraseră de mâncarea bună, de vinul potrivit şi mai ales de amintirile lor comune, Maddy lăsă capul pe spate oftând, privind stelele aflate deasupra capului lor.

— Este un loc extrem de frumos, spuse ea.

După ce reumplu paharele cu vin, Ethan o lămuri.

— Când am închiriat locul acesta, am pus două condiţii: să se cureţe piscina şi terenurile de golf. Nici nu-ţi imaginezi cum arătau când am venit aici, să văd casa.

Maddy nu-şi amintea să se fi mai simţit vreodată atât de bine. Era ca şi cum abia acum şi-ar fi început viaţa cu adevărat. Iar alături de Ethan se simţea... acasă.

Niciunul nu mai spuse nimic, ci rămaseră să asculte liniştea nopţii întreruptă doar de câte un ciripit sau de ţârâitul greierilor.

Maddy continua să-l privească pe bărbatul care în mai puţin de douăzeci şi patru de ore adusese o asemenea schimbare în viaţa ei. Era foarte relaxat. Îi studie profilul; părea cioplit în piatră, dar gura frumos modelată avea buze pline, bărbia îi era a unui bărbat cam încăpăţânat, dar asta se putea rezolva...

Începură să depene amintiri. Maddy îi povesti despre anii petrecuţi departe de casă, când fusese la colegiu, Ethan îi împărtăşi emoţiile publicării primului său roman. Îşi dorise atunci ca ea să fi fost cu el. Simţise doar ostilitate şi se întrebase pe unde oare era iubita lui Maddy, ce făcea.

Această confesiune aduse lacrimi în ochii ei, amintindu-şi de câte ori nu zăcuse ore întregi gândindu-se la el.

Deodată, ea trase aer în piept şi-şi luă inima în dinţi.

— Ethan?

— Poftim?

— De ce n-ai mai încercat să iei legătura cu mine?

— Mai are vreo importanţă acum?

— Da, şi încă foarte mare.

El oftă.

— Ar fi multe spus, Maddy. Nu ştiu cum să le spun fără să-mi fie ruşine.

— Spune-le oricum, vreau să le ştiu.

— Foarte bine. Nu mă simţeam demn de tine, Maddy.

— Demn! exclamă ea. Este cel mai smintit lucru pe care-l aud! Eu sunt o femeie obişnuită, Ethan.

— Pentru mine nu eşti. Eşti Maddy a mea, femeia care m-a făcut să ajung ceea ce sunt astăzi. Eşti mai mult decât o femeie pentru mine, eşti o eroină, Maddy. Te iubesc, te-am iubit întotdeauna. Numai că n-am avut încredere în mine să rămân alături de ţine de la început. Am crezut că mă vei refuza. Dar acum nu ne mai desparte nimic. Am tot ce-mi doresc; iar ceea ce-mi doresc eşti doar tu, iubito... El se ridică, împinse scaunul şi întinse mâinile spre ea. Aş vrea să dansăm, Maddy.

— Fără muzică?

— Nu auzi muzica, Maddy? închide ochii, ascultă...

Confuză, ea se lăsă ridicată şi închise ochii.

Pe moment, nu auzi nimic altceva decât pulsul lui şi o voce interioară care-i spunea că se află în braţele bărbatului după care tânjise nouă ani.

Iar când Ethan o strânse la piept, începu să audă o muzică divină. Era muzica naturii; greieri, păsărele, briza adiind, foşnetul frunzelor

— Deschide ochii, Maddy, îi şopti el.

Ethan o sărută.

— Vreau să fac dragoste cu tine, Maddy, să te cunosc, să te ating aşa cum numai un bărbat şi o femeie care se iubesc o pot face.

CAPITOLUL 5

— Am aşteptat atât de mult clipa asta, zise Ethan, netezindu-i părul cu mâinile.

— Şi eu, recunoscu Maddy, sărutându-l, lipindu-se de trupul lui după care tânjise nouă ani.

Ethan se bucură de parfumul ei floral, de cina pe care ea i-o pregătise cu dragoste şi dăruire. Trase aer în piept, încercând să păstreze pentru eternitate parfumul ei. Voia să păstreze magia momentului nefiind sigur că acesta se va repeta. Numai Dumnezeu ştia că abia mai putea să aştepte. Abia aşteptase aproape un deceniu să recreeze această noapte perfectă. Cu toate simţurile îşi dorea să facă dragoste cât mai repede cu această femeie. S-o prindă în braţe, să n-o mai lase vreodată să plece.

— Ai un avantaj asupra mea, zise ea.

— Poftim?

— Văd că nu mai ai deja cămaşa. Vreau să te simt fără a fi ceva între noi.

— Şi eu, Maddy, şopti el.

Dintr-o singură mişcare, Maddy îşi aruncă părul pe spate, apoi desfăcu rochia şi rămase goală.

Ethan simţi că nu poate respira. Era uluitor de frumoasă. Avea un trup graţios, cu picioare lungi, iar sutienul îi punea în valoare sânii frumoşi. Iar părul îi unduia pe umeri în valuri. Cum era s-o simtă mai aproape?

Aruncându-şi sandalele, ea se aplecă, le puse lângă rochie, apoi îl chemă.

— Vino aici, Ethan.

— Imediat, iubito, zise el, prinzând-o în braţe.

— Ethan, ce faci acum?

— Vei afla curând, iubito. După ce o sărută, el îi spuse; răbdarea este una din virtuţile mele. Vei afla imediat.

Lăsându-se sub influenţa momentului, Maddy se relaxă, lipindu-se de trupul lui. Ethan o prinse în braţe şi o duse spre acel minunat loc din grădină în care creşteau doar trandafiri.

Ea cunoştea bine locul şi amândoi se simţiră învăluiţi de mirosul florilor pe măsură ce înaintau tot mai mult. Era ca şi cum trandafirii le-ar fi urat bun venit, oferind parfumul lor acestui cuplu de îndrăgostiţi care se regăsise după atâta vreme.

Ea zâmbi şi închise ochii. Nu era nevoie să vadă încotro o purta Ethan, căci ştia prea bine. După câteva secunde se auzi susurul discret al unei fântâni, dar când îi deschise ceea ce văzu întrecu orice aşteptare.

— E fantastic, exclamă Maddy, vrăjită de luminiţele a mii de beculeţe aprinse la nivelul fiecărei tufe de trandafir.

— Mă bucur că-ţi place, murmură Ethan. Este darul meu pentru tine. Pentru a-l putea realiza am închiriat această casă. Îmi amintea de casa bunicilor tăi.

— Dar a trecut atâta vreme de când n-ai mai fost acolo!

Gândul că după nouă ani Ethan îşi mai amintea acel loc în care făcuseră dragoste prima oară, o înduioşă.

El deschise uşa cu piciorul.

— Am planificat această căsuţă ca locul în care ne vom petrece luna de miere, dar întrucât ai rămas insensibilă la cererea mea...

— Trebuie să recunosc că ai muncit ceva...

— Mulţumesc, Maddy. Este totuşi, un compliment. Înaintară în căscioara umbrită în care peste tot el pusese lumânări şi vase cu petale de trandafiri care îşi răspândeau miresmele. În mijlocul camerei se afla un pat masiv cu cuvertură de mătase.

— Ia loc, Maddy, zise el.

Întinzând mâna spre el, Maddy îl sărută, dar Ethan o respinse.

— Nu atât de repede, nu-mi strica surpriza pe care am pregătit-o îndelung.

Maddy îl lăsă să-şi rezolve problemele misterioase. În „Pe aripile şoimului” eroul american este absorbit de iubirea lui pentru o rusoaică al cărei trup îl explorează cu atâta perseverenţă încât spre dimineaţă o face pe aceasta să-i dezvăluie secretele spionajului rusesc.

Maddy nu că n-ar fi vrut să simtă acest asalt al simţurilor, se gândi ea anticipând emoţiile, de parcă n-ar fi fost conştientă că era pregătită să

facă dragoste cu el şi-şi dorea asta cu toată inima. Totul era foarte nou pentru ea.

În semiîntunericul încăperii, îl auzi pe Ethan deschizând un sertar şi aprinzând un chibrit. Iubitul ei aprinse una din multele lumânări, apoi aprinse cu ea toate celelalte lumânări de diferite dimensiuni şi culori. Aromele umplură încăperea cu un miros senzual.

Ce uşor i-ar fi să-şi petreacă restul vieţii alături de acest bărbat atât de sensibil, care nu numai că o dorea dar îşi amintise şi pasiunea ei pentru lumânări.

După toate acestea, Ethan se apropie de locul în care se afla ea, iar Maddy se înfioră văzându-i pieptul lat.

— Vrei puţin vin? o întrebă el.

Ea scutură din cap simţindu-se deja ameţită de aroma lumânărilor.

— Nişte muzică? Nici măcar nu ştiu ce gen de muzică s-ar potrivi unei nopţi perfecte de dragoste! Pian? Ceva clasic?

— Îmi place muzica mai liniştită, se confesă ea, prea ruşinată că nu avea atâta experienţă încât să-i poată răspunde. Nu te vreau decât pe tine.

Ethan încuviinţă.

— Bine. Ethan era teribil de nervos, de parcă era prima oară că făcea dragoste cu o femeie.

Numai când vedea trupul ei perfect inima începea să-i bată necontrolat. Timp de nouă ani derulase această imagine în minte de mii de ori în cele mai mici detalii, cu ce spusese ea, ce răspunsese el, dar acum când erau singuri, împreună desigur, putea să înceapă să facă dragoste cu ea fără probleme. Dar el voia să facă ceva foarte special din acest moment şi pe măsură ce se apropia, nu ştia ce să mai facă.

Trebuia s-o facă să simtă că niciodată nu va mai putea face dragoste cu alt bărbat.

— Ethan? îi rosti ea numele. Este ceva, vreo problemă?

— Mda, rosti el.

Doar auzul vocii ei îl făcu să înţeleagă că ea aştepta înfiorată să facă dragoste. Oricum, Maddy nu era genul de femeie care să aprecieze un bărbat după performanţele lui sexuale, dar el voia să-i ofere o noapte de

neuitat.

— Nu am nicio problemă, Maddy.

— Atunci, de ce nu vii mai aproape de mine, mă simt singură, se confesă ea.

El se duse la picioarele patului zâmbindu-i.

— Abia te aştept, Ethan, zise ea râzând.

— Cât eşti de frumoasă! murmură Ethan.

— Şi tu eşti frumos, Ethan, răspunse ea, sorbindu-l din priviri. Şi era chiar adevărat; nu mai văzuse un bărbat atât de frumos. Ethan îşi îndepărtă cu un gest părul căzut pe faţă şi ea putu să-i admire trăsăturile senzuale, buzele pline, sprâncenele groase, ochii de culoarea cafelei. Îl adora. Anii care trecuseră peste el îl făcuseră să arate şi mai bine. El o sărută din nou, iar ea simţi că voia să fie alături de el toată viaţa.

Sărutul lui se prelungi. O sărută până o făcu să simtă că se pierde.

Îşi trecu degetele prin părul ei, sărutându-i ochii, bărbia, obrajii. Ea închise ochii extaziată. Ethan era plin de dorinţă.

***

Dorinţa lui Ethan era foarte puternică, dar nu voia să se lase încă în voia simţurilor, pentru a nu o speria. Din păcate nu realizase că şi ea simţea la fel. Cei nouă ani pe care-i petrecuseră despărţiţi nu făcuseră decât să le amplifice dorinţa.

Maddy deveni curând conştientă că nu visa, că nu se va trezi curând cu ochii plini de lacrimi, simţindu-se frustrată.

— Ethan, te doresc, îi şopti ea.

Ethan îşi continuă ploaia de sărutări, iar ea închizând ochii plină de încântare îl trase tot mai aproape temându-se totuşi să nu întrerupă acea teribilă plăcere erotică. Deodată, simţindu-se mult prea ameţită cu mii de senzaţii explodând, ea îşi dori să rămână însărcinată chiar în clipa aceea.

Ethan se opri ca prin farmec privind-o, apoi se gândiră amândoi că numai cu o zi înainte nici nu se puteau gândi că vor face dragoste. Trupurile lor căpătară acelaşi ritm, delectându-se de aceeaşi plăcere, pasiune. Cât aşteptaseră acest moment? Ani? O viaţă?

Nu mai conta acum, îşi spuse Maddy, nu mai conta nimic în afara celui

de al doilea val de pasiune şi de acest moment în care deveniră o singură fiinţă.

— Eşti fericită, Maddy? o întrebă el.

— Foarte, răspunse ea conştientă că aşa era.

— Asta voiam să aud, iubita mea.

Ethan se ridică.

— Nu te mişca, vin imedat, îi spuse el.

Cu braţele ridicate deasupra capului, Maddy rămase aşteptându-l, întinzându-se fericită, ca o pisică la soare. În acest timp gândul îi zbura la el, întrebându-se dacă acum după ce făcuseră dragoste, Ethan o iertase.

Uşa se deschise şi o dâră de lumină îi întrerupse gândurile când Ethan reveni.

Maddy reveni la vechile întrebări. Oare era bine ce făcuse? Cu câteva clipe în urmă, totul păruse foarte natural, vital pentru ea precum apa şi aerul, dar acum nu mai era la fel de sigură.

— Ce faci, Maddy? o întrebă Ethan, văzând că întinde mâna după cearceaful aflat la capul patului. Nu te acoperi, ai un trup perfect.

De parcă n-ar fi fost deja destul de jenată vorbele lui îi accentuară senzaţia de stânjeneală.

— Nu-mi spune că după tot ce am trăit împreună te mai jenezi de mine, Maddy...

Ea roşi.

— Numai că... de atunci... eu...

Maddy lăsă privirea în jos nevrând ca el să afle că în tot acest timp ea se păstrase doar pentru el. Desigur nu se aşteptase ca el să facă acelaşi lucru.

— Continuă ideea, Maddy...

El îi ridică încet bărbia, forţând-o să-l privească în ochi. Dar ea nu lăsă decât un zâmbet timid să răzbată la suprafaţă. Îi va spune totul la timpul potrivit. Deocamdată nu voia decât sărutările şi mângâierile lui.

— Vreau să facem o înţelegere, Ethan, îi spuse ea. Mă duci la o plimbare sau chiar la o partidă de înot în lumina lunii, iar eu îţi voi destăinui secretele mele.

— Toate? o întrebă el. Toate astea merită o partidă de înot poate chiar şi o pizza. Mai este cineva treaz în acest orăşel la această oră? De fapt nu este decât miezul nopţii

— Sâmbăta, Luigi lucrează toată noaptea. O să sun eu.

— Nici vorbă! Hrana este treaba bărbatului.

— De când? Eu de când mă ştiu mi-am câştigat singură hrana.

Înainte de a-i răspunde Ethan îi ridică o şuviţă rebelă şi o sărută. În clipa următoare Maddy nu mai simţi decât că trupul ei îi aparţine şi îi va aparţine întotdeauna. Nu ştiuse că o femeie se poate îndrăgosti odată pentru toată viaţa.

***

După o oră, erau amândoi îmbrăcaţi şi stăteau pe marginea piscinei, devorând berea şi pizza, iar Ethan încerca să-şi amintească dacă mai avusese vreo noapte perfectă, precum cea petrecută alături de Madeline. În anii de despărţire ea devenise mult mai pasionată în tot ce făcea. Îi plăcea că Maddy avea o părere bine definită în orice privinţă şi spre deosebire de femeile pe care le cunoscuse, nu-i displăcea să-şi susţină convingerile.

— În afară de mine, Luigi face cea mai bună pizza, zise ea, apoi se opri deodată. Stai puţin, parcă spuneai că nu suporţi mâncarea italienească şi de asta n-ai prea mâncat din lasagna mea.

La naiba! Cum putea Ethan să scape de această minciună? Dacă recunoştea că lasagna era mâncarea lui preferată şi că ea o pregătea extraordinar de bine, era pierdut.

Pe de altă parte, dacă susţinea în continuare că nu-i place mâncarea italienească, poate cu excepţia pizzei şi rămânea cu această femeie toată viaţa nu va mai avea plăcerea de a gusta din creaţiile ei italieneşti. Ce era bine să facă?

— Vrei adevărul, Maddy?

— Nu asta vrei şi tu mereu de la mine?

— Dacă aş admite că-mi place mâncarea italienească şi mai ales mâncarea ta, nu m-ar pune într-o poziţie prea interesantă nu?

— Din contră, m-ar face să capăt încredere în tine. În lumina lunii, Ethan

observă cum se modificau trăsăturile ei. Parcă tocmai se risipiseră norii de furtună... Dar în timpul unui zbor spre Los Angeles, citise un articol în care se spunea că adevărul nu este întotdeauna cea mai bună soluţie. Întinse mâna spre ea.

— Îmi pare rău c-am spus că nu-mi place lasagna, Maddy.

— Nu-mi pasă dacă ai mâncat cu plăcere sau nu, aş vrea să fii mereu sincer cu mine, atât.

Nu conta ce spunea Maddy, trebuia să fie de acord cu ea.

CAPITOLUL 6

Dimineaţa următoare, Ethan clipi de câteva ori când soarele se ivi prin ferestrele cabanei. Ce noapte avusese alături de femeia iubită!

Privi părul ei castaniu risipit pe pernă şi pe pieptul său, amintindu-şi că făcuseră dragoste noaptea trecută de atâtea ori şi că timp de nouă ani visase numai la acest moment.

Desigur, partea fizică se rezolvase minunat, dar nu ştia prea multe despre această femeie iubită şi ar fi vrut ca şi ea să-l cunoască. Da, se întorsese în oraş cu intenţia romantică s-o ceară în căsătorie, dar abia acum realiza că se însura practic cu o femeie despre care nu ştia nimic, aşa că momentele lor de intimitate i se părură cumva stranii. Îşi promise că nu va mai face dragoste cu ea decât după ce va deveni soţia lui, dar privind-o îşi alungă imediat acest gând din minte.

Primise tot ce avusese de oferit femeia aceasta, capitulase necondiţionat în faţa ei fără a şti măcar de ce era cu el. Dar acum când faţa ei era îngropată în pernă doar părul ei risipit generos pe pernă îl înnebunea. Fiecare mişcare a ei era lascivă şi-l făcea s-o dorească mereu. Îi plăcea râsul ei, felul în care-şi unduia şoldurile, sau îi rostea numele când făceau dragoste.

Fără îndoială, Maddy era o femeie de milioane, dar asta nu însemna că se putea socoti deja soţul ei. Voia mai întâi să-i risipească, dacă era posibil, bănuiala că nu-l voia pentru banii lui.

Îşi trecu absent degetul peste umărul ei, încercând s-o trezească într-un mod plăcut.

Maddy, care dormea pe pieptul lui, deschise ochii încet zâmbindu-i.

— Bună dimineaţa, spuse ea ca o pisică somnoroasă.

Ethan îi răspunse la fel, dorindu-şi în secret să nu mai fie atât de atras de femeia asta. Cu toate acestea ştia că tenul ei de floare, că ochii ei de culoarea muşchiului de brad, îi vor anihila orice dorinţă de a descoperi dacă-l iubea sau nu şi va lua lucrurile aşa cum erau.

— Acum dacă te-ai trezit, aş vrea să mă laşi să mă ridic, zise el.

— Sigur, eu... Chiar dacă sesiză că i se răspunsese pe un ton rece, chiar

indiferent, Maddy încercă să glumească, aruncând spre el un pui de pernă.

— Scuză-mă, zise Ethan indiferent, pornind spre baie.

Maddy nu mai zise nimic, dezamăgită de reacţia lui şi se acoperi cu cearşaful până sub bărbie. Apoi sprijinindu-se de propriul său braţ se hotărî să mai lenevească. Ce rost avea să se îmbrace când îşi putea consuma în alt fel energia necesară?

Se auzi clopotul bisericii baptiste din Mockingbird Lane, care-i aminti că, exceptând situaţiile în care fusese bolnavă sau plecată în vacanţă, nu pierduse nicio slujbă în douăzeci de ani. Ce-ar zice oamenii dacă ar afla că stătea în pat în loc să vină la biserică? Majoritatea ar fi fost şocaţi.

Dar Maddy realizase că peste noapte Ethan o făcuse de câteva ori să se simtă mai aproape de ceruri decât o făcuse parohul Brown cu slujbele sale.

Prin atingerile sale, prin căldura vorbelor, Ethan o făcuse să se simtă printre îngeri.

Se auzi zgomotul apei curgând în baie; Ethan se spăla pe dinţi. Maddy se întrebă dacă avea vreo periuţă de rezervă.

— Hei, strigă ea, nu poţi ieşi mai repede?

Într-un minut, Ethan deschise uşa.

— M-am grăbit cât am putut.

El o privi ciudat, aşa cum se uită participanţii la o petrecere la cineva care vine în pielea goală.

— Poate ar trebui să te îmbraci, Maddy, zise el.

— De ce? îl întrebă ea amintindu-şi de plăcerile nopţii trecute dăruite de Ethan. Se ridică pe vârfuri şi-l sărută.

— Am crezut că petrecerea noastră abia acum începe.

Maddy simţi că era ceva în neregulă din privirea lui şi din faptul că Ethan nu-i întoarse sărutul. Un pic dezamăgită dar mai mult confuză, ea îl întrebă:

— Ethan, vrei să-mi spui ce se întâmplă?

Ethan se depărtă de ea îndreptându-se spre şemineul din încăpere pe care se sprijini cu coatele prinzându-şi capul în mâini.

Acţiunile lui indiferente o făcură să simtă că era cazul să se îmbrace,

aşa că luă cearşaful din care-şi alcătui o togă şi se apropie de el în încercarea de a înţelege schimbarea de atitudine. Dacă mă rog, avea logică.

Tocmai avuseseră o noapte plină de iubire, de senzualitate şi ca urmare ar fi trebuit să se afle şi acum îmbrăţişaţi şoptindu-şi vorbe de dragoste, plănuind cum să-şi petreacă ziua. Maddy ar fi vrut să-i vorbească despre munca ei să-i pună un milion de întrebări despre viaţa lui, despre felul în care va evolua relaţia lor, dar...

Se duse spre el şi se lipi de pieptul lui:

— Te rog să nu te porţi aşa, Ethan. Dacă am spus ceva sau am făcut ceva care te-a deranjat, te rog să-mi spui. Nu păstra supărarea pentru tine. Dacă avem un viitor împreună, trăind din mulţii tăi bani nu-mi poţi interzice totuşi să spun dacă mă deranjează ceva.

Ethan clipi des de câteva ori de parcă ceva din vorbele ei i-ar fi atins o coardă sensibilă.

De ce naiba Maddy adusese în discuţie banii lui când el fusese atât de aproape de a o lua în braţe? De ce se mai întreba ce se întâmplă cu el când adusese în discuţie două subiecte fără legătură?

Acum, nu mai conta că petrecuseră o noapte minunată, avea să fie şi ultima.

Oricât o iubea pe Maddy îşi promisese să nu se însoare decât din dragoste cu o femeie care să-l iubească şi ea cu adevărat.

Fusese de prea multe ori rănit de pretinşi prieteni sau iubite care pretindeau că-l adoră, apoi îi ceruseră bani. Voia să-şi cheltuiască toţi banii cu Maddy, dar numai dacă simţea că este iubit.

Cu spatele la ea îi spuse:

— Maddy, nu vreau să fiu nepoliticos dar am multă treabă astăzi.

Urmări în oglinda de deasupra şemineului cum ea îşi şterse o lacrimă.

Ethan nu mai ştia cum ea bine să procedeze. Nu ştia cum să afle dacă Maddy îl voia pe el sau doar banii lui.

— Mă îmbrac şi plec imediat, răspunse ea fără a-l privi.

După ce ea se îndreptă spre baie, Ethan lovi cu pumnul în şemineu, dar nu rezolvă nimic cu asta, decât că-şi răni mâna.

Maddy, aflată în baie încerca să nu se lase pradă durerii, dezamăgirii, să nu dea frâu liber lacrimilor. Ce spusese de-l ofensase pe Ethan? Trecuse în revistă evenimentele zilei începând cu trezirea ei încercând să înţeleagă unde greşise dar hotărî că era mai bine să-l întrebe pe el.

Ethan ridicase un zid misterios între ei, din motive neînţelese pentru ea.

După ce se îmbrăcă şi-şi aranjă părul se simţi pregătită să dea ochii cu Ethan.

Din fericire, când ieşi din baie nu-l mai găsi.

***

A doua zi, încă în pat, Maddy încercă să ignore faptul că trebuia să fie la muncă în mai puţin de o oră.

Se privi în oglindă pentru a constata urmele dezastrului produs pe figura ei de ultimele nopţi de nesomn. Cearcănele negre o făceau să arate a orice, nicidecum a gazda emisiunii culinare de luni dimineaţa.

Din fericire, interviul lui Ethan era abia miercuri şi Kent îşi luase cele două zile libere pentru a lucra la interviu.

Intră sub duş şi lăsă apa să-i biciuiască umerii pentru a mai scăpa de tensiunea acumulată în ei. Îşi spălă părul pentru a căpăta volum şi îmbrăcă un costum de culoare închisă care se potrivea cu starea ei de spirit, îşi aplică fardul şi-şi strânse părul la spate.

Se mai privi odată cu un ochi critic în oglindă şi nu-i plăcu ce văzu acolo. Nu era deloc atrăgătoare ci doar îngrijită.

După douăzeci de minute, încălţată cu pantofii negri cu tocuri foarte înalte se grăbea pe coridorul KEAT, sperând că Chip sau Crissy n-o vor necăji pentru felul în care arăta.

Aşteptă în faţa studioului până când se stinse lumina roşie care semnifica faptul că acolo se desfăşura o transmisie şi intră dorindu-şi ca ceasul ei să meargă înainte.

Se duse direct spre încăperea în care era aşteptată de cei doi.

— Unde ai fost, Maddy? săriră imediat. Ce naiba ţi s-a întâmplat? Ai văzut cum arăţi? Parcă ai fi murit de două săptămâni.

Chrissy, mai înţelegătoare, îl opri pe Chip care ar fi continuat.

— Mulţumesc Crissy, zise Maddy, îndreptându-se spre ustensilele de

bucătărie, unde avea să evolueze. Se mai privi o dată în oglindă dar nu i se păru că arăta atât de rău.

Leon îi făcu semn că intra în emisie:

— Fii gata, Maddy, trei... Doi...

Ea îngheţă, apoi vru să se aşeze pe cel mai apropiat scaun, care nu era de fapt scaun, ci măsuţa pentru cafea.

Vasul cu garoafe căzu la podea, apa împroşcă rochia lui Chrissy, iar una din flori plonjă în cafeaua lui Chip.

În timp ce Maddy asista neputincioasă la scena declanşată de ea, Chip reuşi să salveze situaţia spunând:

— Bună dimineaţa, Catoola! Prieteni, vom avea o dimineaţă minunată oricum şi ca s-o facem şi mai grozavă, vom începe cu Maddy şi reţetele ei. Spune-ne, Maddy, ce vei pregăti pentru prietenii noştri astăzi?

Privind în monitor, Maddy încercă să spună ceva inteligent, trase aer în piept, dar din nefericire nu găsi nimic de duh. Nu-i mai funcţiona creierul, iar luminile o orbeau.

— Chip, o auzi pe Chrissy, de ce o întrebi pe Maddy ce va pregăti? N-ai auzit ce s-a întâmplat la concurs? Văzând zâmbetul triumfător al blondei, Maddy ghici ce va urma. Dacă ar fi putut i-ar fi astupa gura aceea mare a lui Chrissy cu o garoafă, să n-o mai audă!

— Nu, Chrissy, n-am aflat. De ce nu ne spui tu ce s-a întâmplat, interveni Maddy. De cum venise la acest post, cei doi fuseseră împotriva emisiunii ei şi-i făcuseră viaţa un calvar, umilind-o public.

— Foarte bine, Chip, zise blonda privind-o pe Maddy. Dacă insişti, află că biata noastră Maddy nu numai c-a pierdut concursul, dar a fost şi eliminată din competiţie. După ce scăzu vocea ajungând la un ton aproape conspirativ, ea adăugă: prieteni, vă spun doar vouă, am auzit că doi dintre arbitri au ajuns la spital pentru că au gustat din prăjitura lui Maddy.

— Nu este adevărat! ripostă ea.

— Poftim? se răţoi Chrissy. Atunci, spune-ne tu cum s-a întâmplat!

— Păi... Maddy trase aer în piept, cu toate că asta nu rezolva problema. Unul dintre arbitri s-a îmbolnăvit este adevărat dar i s-a dat un Alka Seltzer, atât. Nu i-a fost ameninţată viaţa.

Cu ochii mari, Chip se aplecă spre ea:

— Vrei să spui că au fost ocazii când hrana pregătită de tine a ameninţat viaţa cuiva?

***

După ce petrecu o noapte albă, ştiindu-se cu conştiinţa încărcată de felul în care o tratase pe Maddy, Ethan înţelese că nu mai putea lăsa să treacă niciun minut fără să repare răul făcut fragilei lor relaţii. La naiba, el era cauza neînţelegerilor, dar cum putea să le repare?

Soarele se strecura prin ferestrele casei umplând încăperea cu veselia lor care contrasta cu starea lui. Culesese mulţi trandafiri pentru Maddy, dar din nefericire ea nu se afla acum cu el pentru a se bucura de ei.

Trebuia să discute cu ea, să-i explice că pornise în viaţă ca un copil al nimănui găsit pe treptele bisericii şi trăise toată viaţa cam retras, iar acum imensul succes literar de care se bucura îl făcea să se simtă şi mai stingher.

Femei cu mulţi bani, frumoase, care nu s-ar fi uitat la el dacă n-ar fi fost un scriitor de succes îl oboseau cu insistenţele de a le oferi autografe, sau cu invitaţii la petrecerile lor.

După noaptea petrecută cu Maddy, realiză că era sigura femeie care-i oferise exact ce dorea, o dragoste simplă. Făcuse dragoste cu ea şi ar fi putut să jure că în viaţa ei nu mai existase alt bărbat în afară de el.

Scutură din cap, spunându-şi că nu se purtase corect cu ea. Dacă voia să se căsătorească, trebuia s-o înveţe să comunice cu el.

Iar acum era imperios necesar să se ducă la ea, să-i ceară iertare.

De când revenise la Catoola, se comportase ca un prost în ceea ce o privea pe Maddy. Revenise la vechiul lui fel de a fi suspectând pe toată lumea de intenţii ascunse. Dar de ce? Parcă nu mai era el. Nu mai fusese aşa de când Maddy îi oferise şansa să se schimbe, să devină altă persoană. Iar acum după ce o făcuse, se impunea să se bucure de roadele muncii lui împreună cu această femeie.

Dacă norocul era de partea lui, îşi spuse Ethan zâmbind, un telefon o putea aduce înapoi, în locul unde aparţinea, alături de el!

***

La câteva minute după ce termină emisiunea, Maddy rămase aşezată pe scaunul din studio pentru a-şi reveni. Emisiunea se desfăşurase bine, cu toate că începuse sub auspicii întunecate. Spectatorii ei îşi exprimaseră regretul că i se întâmplase tocmai ei aşa ceva, dar din fericire niciunul nu realiză că un bărbat fusese cauza dezastrului.

Nu ştia cum reuşise acesta să-i dea viaţa peste cap mai mult decât reuşise prin cei nouă ani în care lipsise. Oricum ar fi fost, Ethan trebuia să se oprească. De ce nu puteau fi mereu cum fuseseră sâmbătă noaptea? Vorbiseră, se distraseră făcuseră dragoste. Nu se ivise niciun fel de problemă între ei.

Prinzându-şi capul în palme, îşi dori să poată accepta ideea că Ethan, pe care-l iubise timp de nouă ani era doar o fantezie. Iar acum, talentul ei era să facă fantezia să devină viaţă. Trebuia să facă eforturi să-l cunoască aşa cum era cu adevărat, dar se temea că va fi respinsă.

Cum se făcea că apăruse brusc în Catoola pentru a se căsători cu ea, iar acum

Desigur, înainte de întoarcerea lui Ethan la Catoola, viaţa ei fusese monotonă, mai existase câte o plimbare cu Kent... Dar nu dusese o viaţă plină.

Comparat cu ceea ce simţise când se aflase în braţele lui, nu trăise niciodată cu adevărat.

Se trezi că începe să bată cu degetele în biroul la care se afla. La naiba cu bărbatul ăsta! Prea o făcuse să simtă că trăieşte! Nu-l putea compara cu nimeni şi nimic.

Se ridică şi vru să strângă toate ustensilele folosite în timpul emisiunii, apoi să se ducă la Ethan să-i spună ce gândea despre el.

Când ridică ochii, în faţa ei se afla chiar obiectul gândurilor ei, îmbrăcat într-un elegant costum bleumarin:

— Mi-am închipuit că te voi găsi aici, Maddy, zise el.

CAPITOLUL 7

— Mda, a fost doar o coincidenţă, nu? Este acesta un mod de a-ţi trata invitatul în cadrul unui program?

— Este, dacă vorbim despre aceeaşi persoană care...

— Rock? Tu eşti? Chrissy intră, mai precis dădu buzna în studio. Femeia asta a avut totuşi timp să se aranjeze ca să arate civilizat. Avea un machiaj perfect, părul la fel, şi chiar şi aşa arată de patru ori mai bine ca mine.

— Te rog să-mi spui Ethan.

Bărbatul care era pe cale să devină soţul lui Maddy o privi crunt pe ticăloasa blondă. Cu toate că era îmbrăcat impecabil, nu avusese timp să se bărbierească. Cât mai avem până la interviu?

— Vreo trei minute. Acum se derulează segmentul dedicat vremii din Catoola, iar după asta urmezi tu. Aruncându-şi părul pe spate, Chrissy îl prinse posesiv de braţ pe Ethan, conducându-l prin studio de parcă Maddy n-ar fi fost acolo.

Chiar dacă simţea nevoia să se ducă direct acasă, să se ascundă sub pătură, Maddy îşi înfrânse pornirea şi urmă perechea prin studio. Chiar dacă această Chrissy era o blondă consumată, ştia cum să atragă un bărbat de succes, care să-i transforme emisiunea într-una de succes.

Urmărind cum bărbatul care apăruse subit în viaţa ei era condus sub lumina reflectoarelor în locul folosit pentru invitaţii speciali, Maddy încercă să se relaxeze, să nu facă vreo prostie. Dacă Ethan o iubea cu adevărat, nimic din ce putea spune sau face Chrissy nu-l va face să renunţe la ea.

Chip şi Ethan dădură mâna ca nişte cunoştinţe vechi, schimbară câteva cuvinte din care Maddy nu auzi prea mult din cauza echipei de filmare care schimba ultimele cadre, apoi se aşezară.

Leon făcu un gest larg spre cei trei pregătiţi pentru începerea interviului.

— Începem, zise el, cinci, patru trei, doi...

— Am revenit în studio, începu Chrissy cu un zâmbet forţat. Toate doamnele care leşină uşor, să-şi pregătească sărurile pentru că următorul

nostru invitat nu este altcineva decât renumitul romancier Rock Rainer. Făcându-şi vânt cu evantaiul, ea se aplecă spre partenerul ei de emisiune: Chip, trebuie să ne povesteşti cum ai citit fabuloasele romane ale acestui domn.

Chip încuviinţă.

— Aşa este. Am citit fiecare roman şi trebuie să recunosc faptul că, dacă măcar jumătate din viaţa noastră este atât de palpitantă, ar trebui să ne spui măcar secretele romanelor tale. De unde te-ai inspirat pentru aceste romane de succes, Rock?

Ethan lăsă capul în jos, iar Maddy ar fi putut să jure că făcuse asta pentru a nu se vedea că roşise.

— Ei bine? începu Chrissy aplecându-se prea mult spre invitatul emisiunii.

Maddy, fără să ştie cum, avu senzaţia că Ethan care ridică privirea în acel moment se uită direct la ea; cu toate că ştia din experienţă că abia putea să vadă ceva din cauza luminilor puternice ale reflectoarelor, mai ales că ea se afla într-un colţ destul de retras al studioului.

— O să vă spun ceea ce nici măcar impresarul meu nu ştie... începu Ethan.

Chip zâmbi satisfăcut, subliniind primele vorbe ale invitatului.

— Este acesta un interviu în exclusivitate?

— Exact, răspunse Ethan. Voi dezvălui un secret senzaţional pentru spectatorii acestei emisiuni.

Maddy avu din nou impresia că Ethan se uită la ea, deşi nu avea cum să ştie că se afla în studio. Inima ei începu să bată necontrolat. Ce voia să dezvăluie Ethan?

— Fantastic! exclamă Chip pentru a pune pe jar aşteptarea spectatorilor. Aţi auzit, oameni buni? Rock Rainer, renumitul romancier, un veritabil holtei, este pe cale să ne dezvăluie ceva senzaţional! Abia aştept să aud; nu ştiu dacă voi mai aveţi răbdare, eu mi-am cam pierdut-o.

— Te rog să mai ai un pic de răbdare, Chip, îl grăbi Ethan.

— Hai Rock, nu ne mai ţine pe jar! îl urgentă Chip.

— Foarte bine, voi aţi vrut-o. Ethan trase aer în piept înainte de a se

întoarce din nou la cameră. Mai ţineţi minte acele scene fierbinţi la care a făcut referire Chip?

— Sigur că da! exclamară Chip şi Chrissy.

— Ei bine, toate au fost concepute cu gândul la aceeaşi femeie. Ridicând privirea spre Chrissy, el o întrebă: ai vrea să ştii cine este frumoasa misterioasă?

O, nu! Ethan nu trebuia să spună nimic; Maddy îşi duse mâna la gură pentru a nu exclama.

Cu ochii măriţi, ca feliile de castravete pe care şi le aplica în fiecare zi pe ochi, Chrissy îl privea pe Chip.

— Dumnezeule, n-am nici cea mai vagă idee cine ar putea fi! Julia Roberts? Vreuna din Spice Giris?

— După ce am citit toate romanele lui Rock, spuse Chip, sunt sigur că a avut aventuri cu fiecare dintre componentele formaţiei Spice Giris.

Chrissy îl potoli.

— Chip, să nu avansăm problema atât de mult! După ce-l mai privi o dată pe Ethan, Chrissy îşi muşcă buzele. Spune-ne Rock, nu ne mai ţine pe jar! Cine este? Lumea moare de curiozitate.

— O cheamă Madeline Lowell, Maddy pe scurt.

Maddy simţi că-şi va pierde cunoştinţa, iar Chrissy că nu are aer. Făcând semn să se introducă o reclamă publicitară Chip luă o gură de cafea.

Maddy era atât de şocată de confesiunea lui Ethan, încât nici nu se mai uită în direcţia lui, dar nici nu mai era nevoie pentru că el apăru în faţa ei cu mâinile întinse.

— Iubito, îmi pare atât de bine că ai rămas să urmăreşti interviul. Spune-mi, crezi că se desfăşoară bine?

— B... bine, se bâlbâi Maddy. Ai idee ce-ai făcut?

El zâmbi, cu acel zâmbet pe care ea îl adora, iar luminile se aprinseră din nou.

Chrissy era lângă Ethan din nou, în timp ce Chip părea extaziat.

— Prieteni, n-am mai văzut aşa ceva în direct de multă vreme! Maddy, ar trebui să recunoşti deschis aici dacă aşa stau lucrurile, sau nu cumva Rock ne dezvăluie ceva din viitorul său roman?

Maddy îl privi pe Ethan, apoi pe Chrissy, care aşteptau cu sufletul la gură răspunsul ei.

Chrissy nu putea să creadă că un bărbat ca Rock prefera o femeie ca Maddy când toate păreau că i se oferă.

Chip nu se gândea decât la succesul acestei emisiuni care va ridica ratingul postului.

Cât despre Ethan, ea nu ştia ce voia să realizeze cu această afirmaţie, dar indiferent ce voia el, ea nu voia să marşeze la afirmaţia lui.

Desigur, fusese totul o minciună.

Ethan se juca, acesta era termenul, se juca acum din nou cu sentimentele ei, lucru care o afectă profund. Se simţi umilită pentru că i se făcuse publicitate... mai ales după acea zi de concurs în care apariţia lui o făcuse să piardă.

Oricum, Ethan nu avea de ce să afirme acest lucru în direct. Cu câteva cuvinte nesăbuite, o făcuse de râs în faţa întregului oraş.

— Maddy? Este adevărat? Eşti îndrăgostită de Rock? o întrebă Chip îndreptându-se vertiginos spre ea.

Maddy simţi că totul se învârteşte cu ea. Nu ştia decât că dacă nu ieşea să ia aer curat va sucomba în faţa colegilor ei de televiziune. Maddy? Haide, nu te lăsa aşteptată. Trebuie să aflăm.

— Îmi pare rău că nu-ţi pot satisface curiozitatea, nu am niciun comentariu.

Cu aceste cuvinte, părăsi studioul şi bărbatul care-i întorsese viaţa pe dos cu apariţia lui neaşteptată.

Îşi smulse poşeta şi ajunse în timp record la maşina sa.

Cum ar fi fost să declare în faţa spectatorilor că ea şi Ethan făcuseră dragoste în două ocazii, la distanţă de nouă ani!

Ethan avusese proasta inspiraţie de a-şi parca Jeepul lângă maşina ei, iar la vederea acestei situaţii roşi din nou, indignată de data asta.

Era ceva să ştie doar ei că împărtăşi nişte sentimente, dar alta să-şi vadă maşinile una lângă alta. Era un fel de a admite că între ei era ceva. Cum îndrăznea acest bărbat? se întrebă ea, făcându-şi loc spre maşină.

Avea reputaţia sa de apărat. Numai Dumnezeu ştia câtă lume urmărise

scena şi afirmaţia lui Ethan că toate eroinele romanelor sale o aveau ca prototip pe ea. Îi era greu să creadă că un bărbat ca Ethan se simţea atras de ea, ca să nu mai vorbim de faptul că ar fi putut să-i lase o impresie atât de puternică încât s-o vadă în fiecare dintre eroinele romanelor sale.

— Maddy! Aşteaptă! auzi vocea lui Ethan, care părăsise şi el studioul.

Cu toate că avea tocuri foarte înalte, Maddy mări pasul, dar indiferent cât de tare se strădui să se depărteze de studio el o prinse din urmă.

— Maddy, îl auzi, îmi poţi spune unde te grăbeşti aşa?

— Unde mă grăbesc? Eu... nici nu apucă să-şi termine ideea că uşile studioului se deschiseră brusc şi cameramanii năvăliră după ei, cu Chip şi Chrissy în frunte.

— Hei, voi doi! strigă Chrissy, pozând în victimă, cu claia ei de păr blond răvăşită toată acum. Nu puteţi pleca aşa!

Maddy scotoci repede în poşetă după cheile maşinii, apoi îi ordonă lui Ethan:

— Urcă imediat!

El se supuse fără comentarii. Şi făcu asta tocmai la timp pentru ca ea să le trântească portiera în nas reporterilor curioşi şi porni motorul ieşind pe şosea. Apăsă pe pedala de acceleraţie ca o nebună.

— Uite ce mi-ai făcut! exclamă ea, încercând să răsufle uşurată oarecum, că scăpase de reporteri. M-ai făcut să acţionez ca o nebună. Dacă loveam vreun copil care-mi ieşea în faţă?

Ethan se aşeză mai comod în scaun.

— Iar pe mine m-aţi făcut să mă trezesc cu noaptea în cap, lucru pe care nu l-am mai făcut de când lucram la „Cerul Plin de Nori”.

Ştiind prea bine ce se întâmplase în acel roman între Hannah şi Heath, Maddy simţi că inima începe să-i bată necontrolat şi roşi.

Îşi permise chiar să-l privească o clipă. Nu se vedea că i-ar părea rău.

Tocmai atunci o veveriţă grăbită traversă şoseaua chiar prin faţa maşinii.

— Vezi? Ce ţi-am spus? O privire în oglinda retrovizoare o făcu să răsufle uşurată că vietatea scăpase teafără.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ethan întinzându-se leneş. Am pierdut

ceva?

Maddy încetini. Mai avea puţin şi scăpa de Ethan şi de zâmbetul lui drag. Îl va lăsa pe jos, indiferent dacă îi va trebui o zi, sau o săptămână să ajungă acasă; numai aşa îl putea face să plătească pentru minciunile spuse la televiziune.

După ce ajunse pe strada ei, Maddy încetini. Situaţia creată de Ethan şi felul în care vedea el rezolvarea situaţiei lor nu erau deloc pe placul ei.

Luă o curbă, apoi opri după câţiva metri în faţa garajului.

— A fost o cursă grozavă! exclamă el surâzând. Mă surprinzi cu altceva de fiecare dată.

— Coboară! strigă ea nervoasă.

El coborî, dar pe când Maddy, după ce închise portiera vru să introducă maşina în garaj, se aşeză cu coatele pe capota ei.

— La naiba, Maddy, eşti şi mai sexy când te înfurii! Nu te-am văzut astfel până acum. Devii o tigroaică, tu care eşti de obicei atât de delicată.

— Te rog să te dai la o parte şi să pleci naibii din faţa casei mele. Aş vrea să ajungi în iad!

— Ar fi mare păcat, Maddy, zise el apropiindu-se tot mai mult. Sunt sigur că nu dau drumul îngerilor ca tine să treacă dincolo de porţile în flăcări. Ethan o prinse de braţ obligând-o să se oprească. N-ar fi păcat să nu mai facem asta niciodată? Ethan o prinse în braţe şi o sărută cu pasiune, cu sălbăticie chiar, iar ea simţi că nu i se mai poate opune.

— Te urăsc, murmură ea în timp ce Ethan îi săruta fiecare centimetru de piele care-i rămăsese liber din bluză.

— Nu mai spune vorbe mari, Maddy, şopti el, descheindu-i nasturii bluzei.

— Aş vrea să pleci, murmură Maddy, total neconvinsă de ceea ce spunea.

— Nu crezi nici tu ceea ce spui.

— O să vezi că fac o afirmaţie foarte serioasă, zise ea împingându-l cu putere, făcând o ultimă încercare de a-şi aranja părul şi bluza, amintindu-şi ceea ce-i făcuse Ethan.

Respirând greu, Ethan spuse:

— Maddy, reacţia ta de acum are vreo legătură cu ce am afirmat la postul de televiziune? Pentru că dacă este aşa...

— M-ai umilit!

— Cum aşa? Eu am crezut c-o să fii flatată de afirmaţia mea. Nu în fiecare zi o femeie primeşte o astfel de declaraţie pe care s-o audă sute sau chiar mii de oameni. El veni cu un pas mai aproape.

— Nu, îl opri ea. Aş vrea să pleci acum. Vreau să-mi reiau viaţa aşa cum era până la venirea ta aici. Eram destul de... mulţumită de ea, să zicem.

Sărutând-o pe gât exact în punctul în care i se zbătea o venă, el murmură:

— Tu meriţi mai mult decât atât, iubita mea. Meriţi totul, frumoasa mea.

— Nu ştiu ce vrei să spui...

— Mincinoaso! înţelegi prea bine, dar îţi place să te laşi rugată. Ethan o prinse strâns în braţe, iar ea nu mai putu face nicio mişcare. Dacă n-aş fi ratat ieri dimineaţă ocazia de a fi fericit cu tine, comportându-mă ca un prost, acum am fi îmbrăţişaţi. El începu să-i dea mii de sărutări. Îmi pare rău că am fost confuz, iubita mea. Când ai pomenit de banii mei n-am ştiut ce să mai cred. N-am ştiut dacă mă vrei pentru ceea ce sunt sau pentru bani. Părul ei se desfăcuse şi acum îi cădea liber pe umeri făcând-o să arate şi mai frumoasă ca de obicei. Ethan o mai sărută o dată lung, sărut care o lăsă fără puterea de a se apăra.

Soarele, aflat deasupra capetelor lor, era acum foarte insistent, iar ea realiză că deşi fusese atât de supărată din cauza minciunii privind rolul ei în scrierea cărţilor, inima începu să i se încălzească încetul cu încetul. Nu crezuse că Ethan va recunoaşte deschis că fusese vinovat şi greşise în aprecierea ei.

Ethan îi şopti:

— Maddy, nici nu ştii cum mă simt când sunt aproape de tine şi te pot atinge...

— Ştiu, murmură ea. M-am întrebat dacă vom mai putea fi vreodată împreună.

El scutură din cap.

— Regret, Maddy; teribil de mult. Am încercat să te fac să mă înţelegi,

dar n-am realizat că nu mai eram în romanele mele, că tu eşti o fiinţă vie, nu un personaj pe care-l pot modela eu aşa cum doresc...

— Nu trebuia să faci astfel de încercări cu mine, Ethan. Lucrurile s-ar fi derulat natural, de la sine. De fapt, ar fi mai bine dacă ne-am petrece timpul sărutându-ne, în loc să căutăm explicaţii...

— Ai dreptate, o aprobă Ethan sărutând-o din nou, trăgând-o tot mai aproape, strângând-o la pieptul său: vom vorbi Maddy... desigur, după ce vom face dragoste...

— Da, zise ea, după...

Ethan o prinse în braţe şi o duse pe treptele casei. Aveau atâtea de discutat, dar ea nu se putea gândi decât la faptul că voia să fie cu Ethan. Voia să-i simtă căldura, pielea mătăsoasă. Voia să exploreze fiecare parte a trupului lui.

El încercă să deschidă uşa care se încăpăţâna să rămână închisă.

— Maddy, tu ai încuiat uşa la plecare? o întrebă el.

— Îmi pare rău, zise ea izbucnind în râs. Prin geamurile de la uşă o văzu pe Priscilla, care sărise de pe sofa. Era o situaţie complicată, iar ea continua să chicotească.

— Nu ştiu ce ţi se pare atât de hilar, Maddy, spuse Ethan. Te doresc atât de mult încât nici nu mai pot raţiona.

— Ethan!

— Da, iubito.

— Dacă-mi dai drumul, mă duc să-mi aduc poşeta de la maşină.

CAPITOLUL 8

După vreo două ore, Maddy şi Ethan stăteau faţă în faţă la masa din bucătărie, aşteptând să li se aducă pizza comandată.

— Aş vrea să ştii că n-am mai mâncat pizza asta din liceu. De ce nu m-ai lăsat s-o pregătesc eu?

— Este foarte simplu, zise el cu un zâmbet. Pentru că voiam să-ţi păstrezi energia pentru alte lucruri...

— Chiar aşa?

Ethan deveni brusc foarte serios, ceea ce-i trezi bănuieli lui Maddy în privinţa acţiunilor sale imediate. Nu avu mult de aşteptat ca să vadă că se ridică şi vine lângă ea. O prinse încet de bărbie, forţând-o să-l privească.

— Explică-te, Maddy.

Ea îi înfruntă privirea, conştientă că nu se putea opune voinţei acestui bărbat. Nu putea decât să spere că Ethan o va prinde în braţele sale puternice şi o va săruta fără a o mai lăsa să-şi termine ideea.

— Ei, ce spui, Maddy? Vrei să-ţi argumentezi afirmaţia că nu ai decât un singur lucru în minte... Dar mai bine lasă-mă pe mine să mă explic mai întâi: când ţi-am spus că trebuie să te cruţi, m-am gândit că poate vei vrea să coseşti iarba din curte în această după amiază... crede-mă, indiferent ce gândeşti tu, intenţiile mele au fost foarte serioase...

— Ethan Stone, murmură ea când vine vorba de sex, nu mai ai pic de onorabilitate.

El zâmbi.

— Oricum, planurile mele pentru această după-amiază constau în muncă serioasă. Nu cumva tu ai alte gânduri?

— Ba da, murmură ea, apoi se corectă: de fapt, nu.

— Aşa am crezut şi eu...

Ethan se aplecă spre ea iar ea se aşteptă să fie sărutată, lucru care însă nu se întâmplă.

Vrând să-l evite, Maddy se lovi cu capul de marginea scaunului.

El nu înţelese la început ce se întâmplase, dar apoi atingându-i locul lovit, pufniră amândoi în râs. Ethan vru s-o ridice în braţe dar îşi pierdu

echilibrul şi căzură amândoi la podea.

Aflat lângă ea pe podea, Ethan îi îndepărtă o şuviţă de pe frunte.

— Eşti atât de frumoasă, Maddy; nici nu-ţi închipui de câte ori am încercat să-ţi recompun chipul din amintire.

— Mai spune-mi...

— N-ar fi mai bine să-ţi arăt?

Cu un sărut, Ethan o reduse la tăcere apoi o trase mai aproape.

— Podeaua asta este cam tare. Ce-ar fi să te duc în pat?

— Nu, prefer să rămânem aici.

Ethan îşi scosese deja haina şi cravata, dar ea voia mai mult decât atât. Încercă să ajungă la pieptul lui gol, dar se opri din cauza unui tricou alb, care-i bloca drumul spre ţintă.

— De ce porţi atâtea haine? se plânse ea.

— De ce îţi ia atât de mult să mi le scoţi? Miss Lowell, s-ar putea crede că nu prea ai experienţă.

— Nici faptul că ai descris atâtea scene de sex nu te face vreun expert.

— Despre tine să cred că eşti expertă?

— Nicidecum, dar ştiu ce-mi place.

Maddy vru să-i ceară să mai aştepte, dar nu mai ştia nici măcar pe ce planetă se află; de fapt nici nu mai conta pentru că alături de el ar fi trăit chiar şi pe depărtata lună, atâta timp cât era cu el.

Simţi că fără el ar fi teribil de singură şi izolată, ca o prăjitură fără garnitura de ciocolată.

— Este atât de bine că te pot atinge, Maddy, şopti Ethan. Dar n-ai văzut nimic, încă. Îţi mai aminteşti scena din „Savage Heat”, care se desfăşura în bucătărie?

De parcă ar fi putut s-o uite! Maddy roşi numai amintindu-şi de ea. Între Lisa şi John se iviseră sentimente dar şi senzaţii incredibile. Dar cum putuse Ethan să le descrie atât de veridic, fără să le fi trăit?

Cu inima bătându-i nebuneşte, ea se mulţumi să-l întrebe:

— Din cât îmi amintesc, parcă Lisa stătea pe tejghea? El zâmbi.

— N-am ştiut că-mi cunoşti atât de bine romanele!

***

La câtva timp după ce Maddy îi demonstrase ce cititoare fidelă era, se întoarseră la masa din bucătărie, unde Maddy i se aşeză în poală.

— Mulţumesc, zise ea, când Ethan îi oferi o linguriţă cu cremă de ciocolată.

Privind-o, Ethan conştientiză că tot ce trăiseră împreună fusese fantastic, o scenă izvorâtă parcă din imaginaţia sa de scriitor. De fapt, de multe ori se întrebase dacă o astfel de scenă ar putea exista în realitate.

Indiferent cât o săruta, nu se putea sătura de ea. Maddy devenise o parte din el şi când nu erau împreună, nu se putea considera un bărbat întreg.

Astfel visase că se vor desfăşura lucrurile între ei doi, dar după fiascoul de la studioul de televiziune se temuse că Maddy nici nu-i va mai vorbi, că nu se va mai mărita cu el.

Ferindu-se de săruturile lui, Maddy îi spuse:

— Gata cu sărutările, Romeo, cred că este momentul să purtăm acea discuţie îndelung amânată.

— Nu crezi c-ar trebui să ne îmbrăcăm pentru a fi mai convingători? o întrebă el. Nu cred că m-aş putea concentra văzându-te astfel, zise el, acoperindu-i umerii goi.

— Eşti foarte amuzant! Maddy mai luă o gură de îngheţată. Ştii prea bine la ce mă refer. El continua s-o sărute. Nu Ethan, de data asta n-o să-ţi mai meargă, nu vei mai putea schimba subiectul.

El o privi ciudat.

— Maddy, nu vreau să mă acuzi că evit discuţia.

— Ba, cred că asta faci. Aşadar, înainte de a reîncepe sărutările, aş vrea să ştiu de ce ai spus acele minciuni pe postul de televiziune? Nu pot spune că nu sunt flatată că o femeie obişnuită ca mine este ridicată la un asemenea rang, dar rezultatul va fi că nu voi mai apărea vreodată în lumea civilizată.

— Lumea civilizată, zici? N-am auzit de aşa ceva.

— Te rog să accepţi ceea ce-ţi spun fără alte comentarii.

Chiar dacă făcuseră dragoste toată după-amiaza, trebuia să rezolve problema recent apărută; mai precis, reputaţia ei de mare cuceritoare! Cu

mâinile în şolduri, pentru a da mai mare greutate vorbelor sale, Maddy îi spuse:

— Ethan Stone, ce te-a făcut să afirmi acele lucruri la postul de televiziune despre mine?

— Este uşor de explicat, Maddy. O trase aproape, destul de aproape pentru a-i atinge trupul. Maddy, dacă-mi vei auzi argumentele, vei vrea să facem dragoste din nou.

— Foarte bine. N-am putea deveni puţin mai raţionali? Spunând acestea cu ochii pe pectoralii lui frumos formaţi şi bronzaţi, ea simţi nevoia să-l atingă, să-l simtă doar al ei. Vorbeşte, Stone, îl impulsionă ea.

— Trebuie să începi prin a-mi cere scuze...

Ea începu să râdă.

— Cred că glumeşti. De ce să-mi cer eu scuze, când tu ai fost cel care a spus acele prostii?

— Este foarte simplu, zise Ethan, pentru că n-am spus nicio minciună, ci doar adevărul adevărat.

— Dar... începu Maddy... ce înseamnă asta?

— Ce înseamnă? zise el continuând s-o sărute. Maddy, să nu-mi spui că nu ai niciun motiv să te măriţi cu mine! Te iubesc, Maddy. Poate că propunerea mea de căsătorie a venit cam brusc, dar a izvorât exact din inimă. Foarte bine, dacă tot mai consideri că trebuie să discutăm, atunci s-o facem. Nu vreau să mă acuzi că am trişat în jocul dragostei.

Vocea lui căpătase un ton diferit, Ethan părea foarte sincer, ca un om care-şi deschisese inima în faţa femeii iubite.

Iar Maddy nu mai ştia când începuse să-l iubească şi ea... poate cu nouă ani în urmă, în acea unică noapte din vieţile lor... Dar acum era sigură că-l iubea.

Toate acestea o duceau la o stare de confuzie, pentru că nu voia să accepte aşa de uşor cererea lui Ethan.

— Ei bine? întrebă el. Se pare că este rândul meu să aştept un răspuns. Haide, Maddy, nu mă mai ţine pe jar. Te măriţi cu mine sau nu?

De ce? De ce oare, după ce aşteptase toată viaţa aceste vorbe din partea unui bărbat ca Ethan, ea le ignoră şi murmură:

— Nu... nu ştiu. Va trebui să mă gândesc.

— La ce să te mai gândeşti, Maddy? Mă iubeşti sau nu? Te măriţi cu mine, sau mă laşi un bărbat singuratic şi confuz? Fii directă cu mine, Maddy. Ce naiba mai avem de lămurit? Te iubesc, presupun că şi tu simţi afecţiune pentru mine, aşa că... te măriţi sau nu cu mine?

— Nu-ţi pot răspunde în acest moment, este vreo problemă?

Vorbele lui o făcuseră să ameţească, încât simţea nevoia să dispară. Desigur, voia să se mărite cu el, dar nu putea face acest legământ fără să ştie că tot ce făcuse Ethan duminica dimineaţa nu se va mai repeta. O respinsese fără nicio explicaţie.

Un soţ şi un tată bun n-ar face niciodată aşa ceva şi nici măcar nu ştia dacă Ethan îşi dorea să devină părinte.

Sigur, glumiseră asupra faptului că împreună ar avea copii frumoşi, dar asta nu însemna nimic serios, vreun legământ privind viitoarea lor familie. Nu era prea convinsă că Ethan înţelegea responsabilităţile unui părinte.

Prinzându-i faţa în palmele lui mari, Ethan o scrută până în adâncul sufletului.

— Spune-mi că nu m-ai refuzat, că mai pot spera. Te vei mai gândi la propunerea mea?

— Sigur c-o voi face, Ethan. Am doar nevoie de puţin timp să clarific nişte aspecte ale legăturii noastre înainte de a facem un legământ. Acesta este un pas important în viaţă şi lucrurile sunt la fel de importante, nu pot fi lămurite într-o după-amiază petrecută în pat. Apoi, ştii şi tu, relaţia noastră este dificilă, de fiecare dată după ce descoperim ceva unul despre celălalt, facem trei paşi înapoi. Nici măcar n-aş fi ştiut ce colegiu ai absolvit, dacă n-aş fi citit pe coperta unei cărţi. Ai idee ce gol imens îmi lasă în suflet?

— Dar trebuie să fii conştientă că nu asta am intenţionat. Ştiu că sunt multe lucruri de clarificat, dar o putem face şi după ce ne căsătorim.

El o privi plin de speranţă şi aproape o prinse în braţe aşteptând un răspuns logic al ei, dar ea nu era femeia care să se mărite cu un bărbat numai pentru că acesta arăta bine sau era sexy. Fusese învăţată că soţul este aşa cum îl educă femeia, că el nu este bun de la natură.

— Bine, să zicem că ne căsătorim săptămâna viitoare şi vom avea la dispoziţie ani întregi să-ţi răpund la întrebări.

— Ştiu, zise ea, simţind un nod în gât, temându-se că dacă-l va refuza, Ethan va dispărea din viaţa ei. Dar nu înţeleg de ce trebuie să ne grăbim? Ai lăsat să treacă nouă ani înainte de a te întoarce; ce mai contează câteva zile sau luni?

— Contează, Maddy, zise Ethan supărat, întorcându-se cu spatele spre ea.

Maddy îl cuprinse cu braţele după umeri.

— Vezi? Tocmai despre asta vorbeam. Sunt convinsă că nişte emoţii adânc îngropate te fac să fii nerăbdător. Aş vrea să ştiu motivul. În detaliu. Maddy îl îmbrăţişă cu afecţiune, sperând că Ethan va înţelege că este iubit chiar dacă nu era gata să accepte cererea lui în căsătorie. Când vei putea face asta, vom putea rezolva altfel problemele noastre. Până atunci, nu cred că ne-am face o favoare spunând „da”.

El se întoarse cu faţa spre Maddy cu obişnuitu-i zâmbet.

— Am o idee. De fapt, este un compromis.

Ea trase aer în piept înainte de a-i spune:

— Foarte bine, s-o auzim.

— Un prieten al meu mi-a vorbit despre un hotel din Eureka Springs, Arkansas, unde... se asigură casă şi masă.

— Scuză-mă, doar casă şi masă? Asta nu ne-ar abate de la discuţii?

— Dacă m-ai lăsa să vorbesc, ţi-aş spune că locul este condus de o doamnă, o mână de fier cu concepţii învechite, care nu acceptă ca două persoane necăsătorite să împartă aceeaşi cameră. Vom fi supravegheaţi mai bine ca o pereche de tineri dintr-o tabără baptistă de vară.

O! exclamă Maddy care nu concepea să fie în preajma bărbatului iubit zi şi noapte fără să-l atingă.

— Oare eşti „Micuţa doamnă care are mai multă nevoie de sex decât de discuţii”, gata să renunţe la deciziile anterioare?

Maddy roşi.

— Foarte bine, zise ea. O să reluăm subiectul, dacă promiţi că nu aduci elemente noi.

— De pildă?

— Sărutându-mă, privindu-mă, atingându-mă, şi asta include dezbrăcarea din priviri. Toate acestea vor fi strict interzise la Eureka.

***

Două zile mai târziu, aflată pe terasa hotelului Eureka Springs Crescent, privind panorama munţilor Ozark, Maddy întinse din instinct mâna spre Ethan.

Dar când simţi mâna ei fierbinte, Ethan se retrase.

— Nu ţi se pare că ai uitat ceva? zise el pe un ton dojenitor.

— O, da, zise Maddy retrăgându-se, concentrându-se din nou asupra priveliştii. Nu se gândise atunci când instaurase regula „fără atingeri” că tocmai ea va fi cea care o va încălca prima.

După ce sorbi din Până Colada, ea se preocupă de consultarea unui prospect, despre istoricul hotelului în timp ce trăgea cu coada ochiului spre Ethan.

De ce era atât de atrăgător? Cum să se concentreze asupra peisajului când nu voia decât să-l atingă?

Situaţa asta o scotea din minţi, dar trebuia să pareze cumva, să nu lase să se vadă ce simţea.

Din momentul în care urcaseră în maşina ei pentru apleca la munte, Ethan se comportase ca un gentleman perfect, lucru care pe ea începu s-o scoată din sărite! În jur nu vedeau decât cupluri giugiulindu-se.

Maddy simţi, nu fără gelozie, că şi ea dorea acelaşi lucru.

Iar dacă asta dorea, trebuia să facă primul pas în acest sens. Puse paharul de Până Colada pe masă şi decise că nu era un alt moment mai potrivit decât cel prezent.

— Ethan, începu ea nu fără oarecare precauţie.

— Poftim, Maddy. El o privi lung, lucru care o făcu să roşească şi să-l dorească şi mai mult.

— Ce-ai zice să oprim starea asta imposibilă dintre noi?

— Poftim? se prefăcu Ethan a nu înţelege.

— Mă întrebam dacă nu…

— Ai văzut! exclamă un puşti. Avionul meu a aterizat în piscină,

continuă puştiul de vreo şase ani, întrerupând cu strigătele sale ceea ce voia să spună Maddy. A fost grozav! Domnule, i se adresă el lui Ethan, aţi văzut?

Ethan îi zâmbi puştiului, deşi nu-i plăceau copiii pe care părinţii îi lăsau nesupravegheaţi, mai ales în momentul în care avusese impresia că Maddy voia să ridice embargoul instituit tot de ea împotriva sărutărilor.

— Uitaţi-vă, continuă micul terorist. O să-l scot din apă şi-o să-l arunc din nou!

— Dragul meu, nu poţi sări singur în piscină, zise Maddy, cu multă răbdare. Şi nu te gândeşti că avionul tău ar fi putut răni pe cineva aflat acolo? Cred că n-ai fi vrut să se întâmple asta, nu?

Cu braţele încrucişate la piept, Ethan aşteptă răspunsul puştiului.

Sigur că puştiul avusese intenţia de a lovi pe careva, altfel n-ar fi aruncat acel avion în mijlocul piscinei, unde se afla multă lume. Se gândise oare că fapta sa ar fi putut avea consecinţe grave?

Dar Ethan avu o surpriză când văzu că puştiul se încruntă apoi zise:

— Îmi pare rău. N-am vrut să rănesc pe nimeni, ci doar să văd cât de departe pot arunca avionul.

Bine, poate că puştiul fusese doar curios, dar asta nu era o scuză în accepţia lui Ethan.

— Uite la ce m-am gândit, zise Maddy, miss Răbdare. Mama ta este prin preajmă?

— Uite-o acolo, zise puştiul arătând spre o roşcată cu o rochie înflorată care stătea liniştită la soare, cu un pahar de tequila în faţă. În faţa ei se afla un bărbat, iar după felul în care se comportau cei doi se vedea că aveau o întâlnire. Aşadar, nu era de mirare că lăsaseră copilul nesupravegheat. Mamei nu-i păsa de fel de ce făcea copilul ei, dar acesta nu era un lucru nou pentru Ethan, pentru că-şi aminti de copilărie, când îşi dorise teribil de mult să-şi cunoască mama, să ştie că şi ea se gândise vreodată la el întrebându-se pe unde ajunsese dacă avea hrană, haine...

— Eu mă numesc Maddy. Vrei să mergem la mama ta s-o salutăm? zise ea.

— Bine, fu puştiul de acord.

— Cum te cheamă? îl întrebă Maddy, pe un ton prietenos.

— Terry.

— Îmi pare bine că te-am cunoscut, Terry, zise ea întinzându-i mâna puştiului. Ethan simţi gelozie şi faţă de acesta.

— Mă întorc imediat, îi spuse ea şi plecă.

Ethan încuviinţă, apoi cei doi plecară de mână prin mulţimea de turişti. Văzându-i astfel, el se gândi că la parohia tatălui său adoptiv, nicio femeie nu-l luase de mână. Poate ar fi fost frumos... să ştii că-i pasă cuiva de tine...

Văzând-o pe Maddy cu copilul de mână, realiză cât de mult o iubea.

Tot ce făcea, începând de la felul în care uda şi îngrijea florile sau acum când ducea acest puşti să-şi găsească mama, toate acestea demonstrau că era o fiinţă căreia îi păsa de tot ce o înconjoară.

El, în schimb trăise singur viaţa de până acum şi chiar ajunsese să-i placă felul în care trăise, asta până în ziua în care aflase că acela care-i fusese tată adoptiv murise de cancer la ficat. Numai atunci realizase că este singur pe lume, cu excepţia unei singure persoane care-l iubise necondiţionat: Maddy.

Ea nu voise nimic de la el, ci doar prietenia lui, iar el ce-i oferise? Nimic, în afară de un bilet scris în grabă.

Dar acum lucrurile trebuia să se schimbe. După zilele petrecute împreună era aproape sigur că nimic nu le va mai sta în cale. După această călătorie, o voia numai pentru el şi era gata să facă orice pentru ea.

***

— Ei bine, o auzi pe Maddy după câteva minute. Acest puşti era un mic mincinos.

Ethan se întoarse uimit spre ea.

— Ai văzut-o pe femeia pe care ne-a arătat-o ca fiind mama lui?

— Da.

— Ei bine, nu era mama lui, ci o străină a cărei rochie i-a plăcut. Mama lui îl aştepta în holul hotelului speriată că puştiul dispăruse. Din fericire recepţionerul i-a spus c-a văzut un puşti strecurându-se afară din hotel

spre piscină. Maddy scutură din cap. Copiii ăştia pot crea uneori mari bătăi de cap.

— Mda, presupun că aşa este. Faptul că sărise în apărarea copilului îi dovedise lui Ethan că Maddy era o mamă înnăscută şi abia aştepta să formeze o familie cu ea. Ceea ce nu ştia el în privinţa copiilor şi a felului în care trebuie să fie un tată, va învăţa de la ea.

Deodată, simţi că având-o alături pe Maddy era capabil de orice, putea să schimbe scutecul unui copil, să ridice o casă... dar înainte de toate acestea va trebui s-o convingă pe Maddy că trebuia să aibă o relaţie normală, nu ca aceea impusă de ea.

Începu să bată nervos cu degetele în masă, întrebându-se cum va realiza acest lucru.

— Ce este cu tine, Ethan, nu-ţi plac copiii?

— Ba da, sunt grozavi. El ridică din umeri, nevrând ca Maddy să afle deocamdată cât de mult îşi dorea o familie. O familie adevărată, compusă din soţie şi mai mulţi copii. Copii pe care-i va învăţa să se ferească de rău.

— Eu îi ador, începu Maddy. Multe din prietenele mele au deja copii, stau acasă, au grijă de ei, iar când aceştia cresc şi se duc la şcoală, ele continuă să aibă grijă de casă, apoi se oferă voluntar, să ajute la şcolile în care învaţă copiii lor. Cum ţi se pare ce auzi, Ethan?

Maddy nu era prea sigură de efectul pe care-l aveau vorbele ei asupra lui Ethan.

— Nu este o perspectivă prea interesantă pentru o femeie, zise el, dar dacă asta este ceea ce-ţi doreşti, nicio problemă.

— Aşadar, n-ai vrea ca soţia ta să stea acasă să îngrijească copiii?

— N-am afirmat asta.

— Atunci, insistă ea, ai vrea?

— Să zicem că dacă tu ai fi soţia eu aş fi de acord cu orice ai vrea tu. Ridicând mâinile în sus, el se declară convins.

— Nu mi se pare un răspuns, continuă Maddy.

— Iartă-mă, nici nu m-am gândit la acest subiect până acum.

Maddy oftă.

— Ce te supără, Maddy?

— Cred că sunt puţin obosită, zise ea. Eşti gata de plecare?

— Sigur. Ethan vru s-o prindă de braţ, dar se opri la timp. Voia să respecte măcar câteva zile regulile impuse de ea. Desigur dacă ea voia să le încalce, el ar fi făcut-o bucuros. După tine, Maddy, zise el, lăsând-o să treacă în faţă. Cel puţin acum putea să se bucure de felul graţios în care păşea iubita lui.

Maddy îşi făcu loc printre turiştii aflaţi în acel loc, cu un zâmbet pe buze. Se temuse exact de ceea ce i se întâmpla acum. Fusese ideea ei să meargă undeva cu el câteva zile, să încerce să-l cunoască mai bine, iar acum descoperise că el nu suporta copiii. N-o spusese în cuvinte, dar simţea ea că aşa stăteau lucrurile.

Mai cunoscuse astfel de bărbaţi. Nu suportau când copiii nu mai aveau răbdare într-un restaurant. Îşi dădeau ochii peste cap disperaţi când un copil începea să plângă într-o sală de teatru.

Desigur, nici ei nu-i plăceau astfel de manifestări, dar dacă i s-ar fi dat şansa, s-ar fi bucurat din plin de problemele şi de bucuriile pe care ţi le oferă viaţa de părinte.

Lui Ethan căruia nu-i plăceau copiii, nu părea să-i pese că n-are voie s-o atingă. El părea neafectat de asta, în timp ce ea strângea din dinţi.

CAPITOLUL 9

— Mi se pare foarte reuşită, zise Ethan după vreo două ore când Maddy îi arătă o rochie dintr-un magazin de pe Eureka Springs.

— Eşti sigur? Încruntându-se, ea se întoarse de câteva ori, privindu-se în oglindă. Arăt ca o ţigancă plină de steroizi.

Nu este genul de rochie pe care-l aleg de obicei. Maddy examină critic fusta cu franjuri roşii şi portocali, ca şi decolteul prea adânc. Observă că era îmbujorată; era oare culoarea rochiei care se reflecta pe faţa ei, sau chiar roşise pentru că Ethan o privea?

— Arăţi superb, zise el admirativ. Parcă te-ai fi îmbrăcat pentru o plimbare în picioarele goale în via familiei... el veni mai aproape, mult prea aproape iar ea îi simţi respiraţia. Ethan mai păstrase aroma ciocolatei cu căpşuni, pe care o mâncaseră pe treptele unui magazin de dulciuri. Apune soarele... adăugă el cerul a căpătat chiar culoarea rochiei tale... iar dacă-ţi coborî privirea de la orizont o să vezi cum iubitul tău se îndreaptă spre tine, din capătul opus al viei. El este bărbatul pe care tatăl tău nu-l poate suferi, temându-se că pasiunea pentru Raoul te va fura din sânul familiei.

— Raoul? repetă Maddy. Ea nu putea face abstracţie de ceea ce simţea pentru Ethan şi n-o prea interesa ce spunea acesta.

— Da, Raoul. El se apropie tot mai mult, iar ea îl simţea arzând ca o flacără, deşi practic nu se atingeau. Ţi-l aminteşti? Era bărbatul cu care făceai dragoste în nopţile lungi de vară...

— Da, îmi amintesc că era foarte clar. Maddy era atât absorbită de povestirea lui Ethan încât abia mai deosebea realitatea de ficţiune. Ethan era foarte aproape de a încălca regula stupidă impusă de ea, de a n-o mai atinge.

— În mod normal vă simţiţi foarte atraşi unul de celălalt şi lumea ar fi tentată să creadă că veţi face progrese rapide deşi voi sunteţi de părere că nici în dragoste nu poţi sări peste anumite etape. Ştiţi că nu este bine să vă grăbiţi, vă puneţi mai întâi la încercare sentimentele pentru a le verifica trăinicia. Vă apropiaţi tot mai mult, până când tu nu-i mai poţi suporta atingerile. La revedere, i-ai spus. Dar el îţi zâmbeşte şi-şi strecoară

braţul după talia ta. Te sărută cu toată pasiunea acumulată în tot acest timp, de când a pus ochii pe tine, apoi chiar îşi strecoară mâna sub bluza ta. O trage în jos centimetru cu centimetru, eliberându-ţi pielea pentru a ţi-o acoperi de sărutări.

Da, ea simţea toate acestea. Ar fi vrut să simtă şi acum sărutările şi atingerile lui Ethan Sau acum el era Rock? închise ochii, fără a-i mai păsa cine era el acum, imaginându-se departe de locul în care se aflau şi oferindu-i-se trup şi suflet, aşa cum scrisese în cartea lui, în via sărutată de roua dimineţii.

— Imaginează-ţi că nu mai ai bluza pe umăr, continuă Ethan, Raoul te sărută cu buzele lui fierbinţi, iar tu îţi simţi trupul cuprins de flăcări...

— Scuzaţi-mă, interveni vânzătoarea, vă este potrivită rochia sau vă aduc o măsură mai mare?

Maddy oftă când Ethan îi făcu cu ochiul, apoi se îndreptă spre proprietara magazinului, care purta prea mult aur la gât de parcă era un faraon.

— O luăm, dacă-i place prietenei mele, ea o va purta.

— Ethan... eu...

— O luăm şi gata.

La zece minute după ce plătiseră, luaseră rochia şi ieşiseră din magazin, lui Maddy tot nu-i venea să creadă că toate acestea i se întâmplaseră ei. Timpul trăit în acel boutique fusese desprins din cărţile lui Ethan, alias Rock Rainer pentru restul lumii.

— Care va fi următoarea oprire? o întrebă Ethan.

Maddy ştia prea bine care ar fi fost după dorinţa ei următoarea oprire: în braţele lui Ethan. Singura problemă era că nu putea capitula de la condiţiile impuse chiar de ea... nu-i putea spune că-l doreşte... sau putea?

— Ce-ai vrea să facem? insistă el. Să luăm masa mai devreme sau să facem acel tur al construcţiilor în stil Victorian pe care ţi-l doreai?

Îndreptându-se de spate, Maddy îi răspunse:

— Niciuna. O să-ţi spun eu ce vom face. Şi locul de desfăşurare va fi chiar pe bancheta din spate a maşinii mele. Luând cheile din mâna lui, ea deblocă portiera cu telecomanda. Apoi îi spuse: urcă pe bancheta din

spate.

— Pe bancheta din spate? repetă Ethan, ridicând aparent nedumerit din sprâncene. Oare Maddy revenise la sentimente mai bune faţă de el?

Dar dacă marşa la propunerea ei şi apoi îi reproşa că încălcase regulile impuse de ea? Deşi tot ea sugerease încălcarea acestor reguli?

Bietul Ethan nu mai putea înţelege logica feminină. Nu ştia decât că trebuia să pună cât mai repede inelul de căsătorie pe degetul ei.

— Despre ce vrei să vorbim şi ce fel de discuţie va fi? o întrebă el.

— Este pe o temă pe care ar fi trebuit s-o abordez cu două zile în urmă. M-am săturat de regula impusă de mine, aceea de a nu ne mai atinge deloc, Ethan. Ştiu că pe tine pare să nu te deranjeze, dar pe mine...

— O, nu! Opreşte-te, Maddy. Nu mai scoate o vorbă. Am fost de acord să mergem împreună în această călătorie, dar să nu facem altceva decât să vorbim. Te rog, dă-mi cheile.

— Nici vorbă!

— Maddy, insist să-mi dai cheile!

Maddy îşi descoperi încet umărul, apoi îl sărută.

— Nici nu vrei să mă îmbrăţişezi aşa, ca pe o veche prietenă?

Ethan ridică disperat privirea spre cer.

Cu o grimasă, Maddy puse cheile maşinii în palma lui întinsă, dar numai pentru că nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Nici în cele mai avântate visuri nu-şi imaginse că Ethan ar refuza-o astfel. Care era problema lui? N-o mai considera atrăgătoare? Nici măcar cererea în căsătorie nu şi-o mai reînnoise de două zile.

— Nu te simţi bine? o întrebă el ocolind maşina, pentru a-i deschide portiera.

Reacţia el fu una nedemnă de o doamnă.

Ethan ştia prea bine ce ar fi putut s-o facă să se simtă bine, numai că nu avea chef s-o facă! Trecând repede pe lângă el, Maddy se aşeză pe locul ei îşi puse centura, evitându-i privirea.

— Şi? Ce vrei să faci? Ce-ar fi să mergem la o grădină cu muzică foarte bună chiar şi la această oră?

***

Maddy îl urmări pe Ethan care părea s-o ignore. El închise portiera apoi reveni pe cealaltă parte şi se aşeză lângă ea, porni motorul şi în cele din urmă catadicsi s-o privească:

— Ştiu că te deranjează ceva, Maddy; bănuiesc că este acea rochie. Dacă nu-ţi place, o putem duce înapoi. Dacă eu...

— Nu ai nicio vină, Ethan, îl întrerupse ea.

— Atunci, ce este? Ai un aer atât de îngheţat, că nici nu ne mai trebuie aerul condiţionat.

— Mă simt frustrată.

— Din ce cauză?

— Vrei să mă laşi în pace?

El se încruntă.

— Maddy, nu înţeleg ce se întâmplă cu tine. Am crezut că ţi-a plăcut ziua asta de vacanţă, dar acum eşti chiar furioasă şi nici măcar nu vrei să-mi spui motivul.

Maddy trase aer adânc în piept.

— Ethan, este un moment foarte jenant pentru mine, dar întrucât nu accepţi un refuz şi vrei neapărat să afli ce am, cred că trebuie să-ţi spun. Mă simt frustrată şi nu ştiu cum să reacţionez. Eşti permanent în gândurile mele, iar tu ţi-ai dat frâu liber fanteziei acolo în magazin spunându-mi cum ai scris acel pasaj dintr-o carte a ta, moment în care am simţit că voi exploda. Va trebui să mă săruţi, să ai grijă de mine, să mă faci să ies din starea asta, altfel nu ştiu ce se va întâmpla.

— Oh! exclamă el, n-am realizat că înţelegerea noastră a devenit mult prea apăsătoare pentru tine.

— Ei bine, aşa este. N-am vrut să-ţi spun adevărul, dar tu ai insistat.

— Şi-mi pare foarte bine c-am făcut-o. Ethan o întoarse cu faţa spre el. Crezi că pentru mine au fost prea uşoare aceste convenţii impuse de tine? Ai idee cât de sexy arăţi acum?

Ea îi evită privirea.

— Nu.

— Ei bine, ce-ai zice să uităm de regulile tale, să ne bucurăm de acest moment?

***

În seara aceea, jucând golf, Ethan şi Maddy nu erau singuri, dar cel puţin se puteau ţine de mână furându-şi un sărut când şi când. Iar ceea ce-i spusese Ethan era adevărat; nu-şi putea lua ochii de la ea.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar este rândul dumneavoastră să jucaţi, auziră un glas.

Ethan se opri din a o admira pe Maddy cu părul lăsat liber pe umeri, simţindu-se destul de bătrân pentru a se purta ca un pervers, care nu-şi lua privirile de la femeia sa de pe pista de golf. Nu fusese ideea lui să vină aici, dar Maddy găsise un cupon alături de chitanţele plătite pentru camere la Eureka şi nu voise să piardă reducerea acordată de hotel.

El încercă s-o lămurească; avea atâţia bani încât să cumpere zeci de piste de golf, dar Maddy rămăsese neînduplecată. Dar apoi el îşi spusese că deşi Maddy ştia că el are foarte mulţi bani voise să-l ajute să economisească.

— Iubitule, mă laşi pe mine să dau prima lovitură?

Privind la tânărul care-l invitase să joace, Ethan o întrebă:

— Ce zici, Maddy, par destul de bătrân pentru a fi" şir" pentru tine?

— Depinde, răspunse ea.

— De ce?

— Nu ştiu dacă enervându-te vei strica jocul. Cu mingea într-o mână şi crosa în cealaltă ea îi spuse; în acest moment mă conduci cu două lovituri, dar voi recupera.

— Cu alte cuvinte, nu te deranjează dacă-mi răneşti egoul din moment ce asta te ajută la propăşirea proprie-ţi cauze?

— Poate ar fi aşa dacă ai avea un ego uşor de rănit, dar nu este aşa. Acum spune-mi, cine aruncă primul?

El o invită:

— Te rog, îţi acord această şansă.

Ceea ce nu adăugase Ethan era c-o lăsase să arunce prima, pentru că astfel, din profil, prin materialul subţire al rochiei i se vedeau foarte frumos picioarele.

— Ce premiu voi câştiga dacă te bat?

— Dar n-ai câştigat încă, Maddy.

— Urmăreşte-mă!

— Cu mare plăcere, iubito.

— Priveşte! exclamă Maddy, care se forţă să arunce mingea în orificiul respectiv pe care însă îl depăşi cu câţiva centimetri. O, ai văzut. N-am reuşit.

— Continuă, îţi las un avantaj serios, apoi îmi voi lua revanşa, zise Ethan. Vei pierde oricum.

— Să pierd? Abia am început jocul. Pe la a optsprezecea lovitură o să te rogi să nu mai arunc. Desigur pe atunci agentul meu va fi făcut toate demersurile pentru ca să pot apărea în faţa publicului ca o câştigătoare, glumi ea.

— Tot aşa cum eu sunt Tigrul Woods. Un ţânţar îi zumzăi tocmai atunci pe lângă ureche, apoi îl pişcă zdravăn, fără jenă. Maddy, aruncă mai repede să terminăm odată pentru că vietăţile astea mă mănâncă de viu!

— Asta pentru că eşti prea dulce. Maddy îl sărută apoi îşi reluă loviturile cu crosa. Dar lovi cu atâta convingere încât mingea ricoşă de un perete apoi lovi chiar în fruntea lui Ethan.

— La naiba! exclamă acesta de durere.

— Dumnezule, Ethan, eşti bine? Vorbeşte-mi! Poţi respira? Aruncând crosa, Maddy se aplecă asupra rănii.

— Sigur că pot respira, doar n-am înghiţit mingea!

— O, îmi pare atât de rău, ai început să sângerezi. Maddy scoase cu mâinile tremurând un pachet cu şerveţele din poşetă şi-i şterse rana. Apoi, susţinându-l, lăsă crosa altor jucători şi-l duse pe Ethan lângă peretele de beton, sprijinindu-l de acesta.

— Cred c-ar trebui să chemăm ambulanţa, zise ea.

— Pentru ce, Maddy? Voi supravieţui acestei teribile lovituri.

— Nu exagera: loviturile la cap sunt foarte periculoase. Lasă-mă să-ţi văd pupilele, insistă ea.

Ethan o privi neînţelegând cum această femeie nu ştia că o sărutare a ei l-ar fi vindecat imediat. Eşti ameţit?

— Nu, Maddy, am început să mă simt bine. Dar sunt sigur de un lucru.

— Care se acela?

— M-ai lovit cu intenţie, pentru că simţeai că pierzi teren. Conform regulamentului eşti descalificată.

Maddy îl prinse în braţe strângându-l la piept.

— Îmi pare atât de bine că ţi-ai revenit. Pentru un moment am crezut că te-am rănit serios.

Ethan o privi uimit. Nimănui nu-i păsase vreodată că se lovise rău.

Mai mult decât fericit, îi spuse:

— Voi fi bine, Maddy, linişteşte-te. Privind-o observă că ea plângea. Ei, Maddy am crezut că eu sunt cel afectat!

— Ştiu, spuse ea, după câteva minute numai că nu suport să ştiu că te-am afectat.

— Faci adesea astfel de lucruri?

— Nu, numai că...

— Bine, atunci. Să dăm totul uitării.

— Dacă va trebui să ţi se coasă rana?

— Dacă ar fi trebuit să mi se pună copci, aş mai fi sângerat şi acum, nu?

— Cred că da, admise ea.

— Acum după ce am fost declarat învingător prin abandon, mi-aş putea primi premiul? o întrebă Ethan.

— Constând în...?

— Tu. El o ajută să se ridice în picioare. Să mergem. Acum că s-a întunecat, crezi că m-aş putea strecura în camera ta?

***

Într-o cămăşuţă transparentă de noapte, Maddy se culcă, apoi închise şi veioza de pe noptieră. Era atât de cald, încât nici măcar nu se acoperi. Oricum, nu avea cine s-o vadă cu această nouă cămaşă foarte sexy, pe care abia o cumpărase pentru că patroana hotelului îl avertizase pe Ethan că nu avea voie să se apropie de camera ei.

În întuneric gândurile ei zburară spre bărbatul iubit. Îi plăcea felul în care se purta cu ea, sărutările lui.

Fără să ştie de ce îl asocia cu mirosul pâinii coapte, ceea ce pentru ea însemna acasă. Ori de câte ori îl auzea râzând ştia că ar putea trăi cu el

chiar şi într-un bordei.

Se crease o asemenea magie între ei... vor avea mulţi copii. Oftând cu amar pe moment ea-şi puse mâinile sub cap şi încercă să-şi găsească o poziţie confortabilă, dar îi era foarte greu pentru că nu se simţea bine decât în braţele lui Ethan.

Desigur, mai erau câteva aspecte încă nelămurite între ei, dar ştia că dacă Ethan ar cere-o din nou de soţie, ar accepta imediat. Nu-şi mai dorea nimic altceva decât să devină doamna Ethan Stone.

Cu acest gând în minte adormi imediat, dar nu se bucură de un somn profund. Scenele de dragoste dintre ei îi trecură de multe ori prin faţa ochilor. Se trezi defintiv, iar cântecul privighetorilor din grădina hotelului o făcu să-i simtă şi mai mult lipsa lui Ethan.

Deodată se hotărî. Nu mai conta ce gândea proprietara hotelului, trebuia să se ducă la Ethan. Era o femeie matură, iar el la fel, şi-şi simţeau lipsa unul altuia.

Îşi puse un capot, apoi crăpă încet uşa, era expertă în deschiderea uşilor vechi, care scârţâiau. Ajunsă în hol numără pe întuneric treisprezece trepte. Oare le putea urca fără să se facă auzită?

Trebuia să încerce.

Nu numai că-l dorea pe Ethan, ci avea nevoie de el.

Era adult şi doamna Lipsnitz nu trebui să se amestece în treburile ei!

Cu paşi mari, Maddy străbătea distanţa care o depărţea de Ethan, fără a şti însă de ce era capabilă proprietara hotelului pentru a ţine cuplurile despărţite.

CAPITOLUL 10

Umilită peste măsură, temându-se pentru că nu ştia ce putea să urmeze în acest sens, Maddy vru să se întoarcă în camera sa dar era deja prea târziu. O tonă de aparate de onulat părul, de cutii cu cremă fură aruncate în calea ei.

— Rămâi pe loc! strigă doamna Lipsnitz, după ce declanşă alarma. Apoi îi puse un bec cu halogen în ochi spunându-i: Am ştiut că voi avea probleme cu tine! Din cauza asta mi-am pus sistemul în funcţiune. Nimeni nu poate trece de el, iar camerele bărbaţilor sunt blocate de la parter printr-un alt sistem.

— Vreau să ies naibii de aici! se auzi vocea lui Ethan.

— Ce s-a întâmplat? A izbucnit vreun incendiu? apăru o blondă ciufulită.

— Du-te înapoi la culcare. Nu este nimic; una din clientele hotelului a încercat să încalce regulamentul, atâta tot.

Deodată, Ethan urmat de alţi patru bărbaţi reuşiră să spargă baricada.

— Eşti psihopată, doamnă Lipsnitz! îi strigă el, patroanei. Apoi o prinse după umeri pe Maddy, care tremura şi-i spuse: strânge-ţi lucrurile, plecăm imediat de aici!

După ce strânse şi porniră spre maşină sub privirile reprobatoare ale celorlalte presupuse virgine, Ethan şi Maddy se depărtară cât putură de repede în urletul sirenei hotelului.

Cu un oftat, Maddy îl întrebă:

— Unde mergem, Ethan? Este două noaptea...

— Acasă, îi răspunse el, m-am săturat de oraşul ăsta.

Maddy, care îşi scosese sandalele îşi aşeză picioarele mai comod.

— Cu excepţia acestei nopţi... eu m-am simţit bine.

— Ei bine, pentru mine a fost o perioadă de frustrare, iar ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta a fost cel puţin bizar.

— De la cine ai aflat de locul ăsta, Ethan?

El începu să râdă.

— De la un tip, Pete Moran. Pe vremuri, lucram ca zilier la ferma tatălui lui. Nu l-am mai văzut de mult, dar mi-am amintit ce-mi povestea despre

acest hotel, la care a ajuns din întâmplare, venind de la un pelerinaj pe la mănăstiri. Mi-a povestit că doamna respectivă este atât de severă în privinţa relaţiilor sexuale pentru că şi-a pierdut virginitatea înainte de noaptea nunţii, iar iubitul ei a plecat a doua zi în Vietnam şi nu s-a mai întors de atunci.

— Îngrozitor! La cât timp după asta a murit?

Ethan începu să râdă.

— Tocmai asta este; omul n-a murit, ci a rămas la Saigon, unde a deschis un bordel.

Maddy pufni în râs.

— Nu ştiu dacă-mi voi şterge vreodată din minte maldărul de cutii de cremă, aparatele şi sistemul de alarmă!

— Uită totul, iubita mea, zise Ethan prinzând-o după umeri. Încearcă să dormi puţin până ajungem.

Lui Maddy nu-i trebui prea mult până să adoarmă, iar el continuă să conducă în noapte cu femeia iubită alături, gândindu-se că era un bărbat foarte norocos. O iubea pe Maddy, cu care discutase multe în această scurtă vacanţă; aflase despre familia ei, despre felul în care-i muriseră bunicii, pe care-i iubise cel mai mult. Maddy îi vorbise despre ce-şi dorea de la viaţă, despre cariera ei.

Maddy nu mai readusese în discuţie problema copiilor şi poate că fusese mai bine. Iar Ethan n-o făcuse nici el pentru că ea încă nu-i dăduse un răspuns în privinţa căsătoriei.

Pe la ora patru, ajunseră la indicatorul pe care scria” Bine aţi venit la Catoola”. Nu se simţise niciodată mai fericit ca acum când se întorcea acasă, realizând ce mult începuse să însemne acest loc pentru el. Şi asta numai pentru că această casă se lega de prezenţa lui Maddy.

O sărută uşor pe frunte, spunându-i: – Iubito, am ajuns! Vrei să te duc acasă sau rămânem la mine?

Maddy murmură ceva neinteligibil, după care-şi mută capul pe umărul lui. Ethan interpretă reacţia ei aşa cum i se potrivea mai bine şi o luă spre casă.

***

Trezindu-se din cauza razelor soarelui, care răzbăteau prin perdea, Maddy vru să se întindă, apoi realiză brusc că orice mişcare îi era imposibilă pentru că Ethan o ţinea strâns în braţe. Zâmbi. Ce mod mai plăcut era decât să te trezeşti astfel dimineaţa?

Dormise destul de bine şi imaginile dure ale nopţii trecute, mai ales incidentul cu doamna Lipsnitz, păliseră. Nu-şi mai amintea decât momentul în care Ethan venise s-o salveze, apoi o transportase spre castelul său, pe care ea abia aştepta să-l transforme. Voia să cureţe toată lemnăria, tablourile, îşi făcuse multe planuri legate de acest Philbrook, planuri care se vor transforma în realitate, imediat ce Ethan îi va pune inelul pe deget.

— Te-ai trezit, iubito? mormăi Ethan.

— Eu, da, aşteptam ca şi tu să faci acelaşi lucru!

— Ai putea fi mai înţelegătoare, Maddy, după ce te-am salvat din ghearele acelei temnicere, iar acum aud doar reproşuri.

— Vrei înţelegere, spui? zise Maddy, care se răsuci îndepărtându-l, apoi sărutându-l cu fervoare.

— Ei, aşa mai merge... zise el îmbunat.

Ethan o prinse în braţe, prelungind sărutul lor, intensificându-i dorinţa.

Maddy îşi ridică tricoul în care adormise şi-l aruncă pe podea. La început, când fuseseră împreună în acest pat, Maddy se jenase dar Ethan o învăţase că nu trebuia să-i fie ruşine de el. El era tot ce-şi putea dori de la un bărbat; tandreţe, sensibilitate, romantism, sex şi păcat, toate întruchipate într-o singură fiinţă.

— Când te văd, simt că nu mai pot respira, se confesă el. Ethan o aduse mai aproape de el, sărutând-o neîncetat. O privi cu o adoraţie pe care Maddy nu i-o mai citise în priviri ca şi cu promisiunea că împreună constituiau un cuplu care urma să evolueze doar spre bine.

Aşteptând ca această promisiune să se împlinească, Maddy îşi trecu mâinile pe spatele lui puternic, pe bicepşii lui bine conturaţi. Era un bărbat magnific, o adevărată plăcere să-l exploreze încetul cu încetul. Voia să-i cunoască toate secretele şi fanteziile.

— Eşti un înger, Maddy, zise el cu glasul plin de emoţie, îngropându-şi

faţa în părul ei. Nu mă pot sătura de tine, iubito.

Făcură dragoste cu pasiune, timp în care se priviră în ochi, ştiind că astfel se forma între ei o legătură care ducea doar la căsătorie. Ea îi promise din priviri să-l iubească viaţa toată. El făcu la fel, apoi continuară să se sărute.

Uniunea lor spirituală avu o mare intensitate. Legaţi fiind atât fizic cât şi emoţional, îşi găsiră împlinirea.

***

Maddy se trezi după câteva ore tot în braţele lui Ethan şi avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi reveni, amintindu-şi ce se petrecuse între ei de dimineaţă. Ethan o iubise cu sinceritate şi cu totală dăruire, lucru care-i aduse lacrimi în ochi.

Maddy nu sperase că va ajunge să găsească vreodată adevărata dragoste alături de el, dar tot nu era pe deplin împăcată.

Dar apoi îşi spuse că putea lăsa asta pentru mai târziu şi se strecură spre bucătărie să-şi facă un sandviş. Apoi, după ce ronţăi câţiva biscuiţi, se îndreptă spre baie pentru a face duş, şi făcu toate acestea în cea mai mare linişte, pentru a nu-l trezi pe Ethan. Simţea nevoia unui duş prelungit, mai ales pentru că nu-şi amintea dacă se protejaseră când făcuseră dragoste ultima oară.

Deşi era lipsit de raţiune Maddy nu se putea gândi decât la faptul că nu voia să existe nimic altceva între ei decât dragoste. Nu avea idee ce simţea Ethan pentru ea. Desigur, îi spusese c-o iubea de multe ori. I-o spusese de mii de ori din priviri, dar ea voia să audă repetându-i-se declaraţia tot timpul.

Voia ca Ethan să-i şoptească iubirea lui mai ales în timp ce făceau dragoste, când se aflau unul în braţele celuilalt. Ce era aşa de rău? Cerea prea mult?

Dar mai apoi, amintindu-şi că putea fi deja însărcinată, îşi spuse că lucrurile puteau evolua aşa cum nu-şi dorea ea.

După ce potrivi apa intră în cadă, trase draperia şi lăsă apa să-i biciuiască trupul.

Se gândi la Ethan şi la ciudăţeniile lui. Deşi un om foarte bogat acum, el

continua să ducă o viaţă foarte simplă, era acelaşi om.

Întinse mâna după flaconul cu şampon dar auzi glasul lui:

— Nu-ţi este urât acolo singură, Maddy?

Ea trase perdeaua, fără a se ruşina că era goală în faţa lui Ethan.

El îi întinse şamponul, apoi o spălă cu atenţie şi dragoste pe cap ca pe un copil, căruia nu trebuie să-i intre şamponul în ochi. După ce-i clăti părul, Ethan o trase spre el şi o sărută.

— Ce mi-ai făcut, Maddy? oftă el, te doresc mereu...

— Sunt a ta, iubitule, răspunse ea, cu braţele desfăcute. Vom avea mulţi copii? strică ea momentul întrebându-l.

— Copii? repetă Ethan. Copii? A, da, desigur cum doreşti tu, iubito.

Maddy lăsă privirea în jos, dezamăgită.

— Maddy?

— Bine, Ethan, să nu mai vorbim despre asta acum. Să nu stricăm ceea ce tocmai am împărtăşit.

— Dar eu...

Ea îi astupa gura cu palma.

— Nu este nevoie să-mi dai nicio explicaţie, Ethan.

N-ar fi suportat să audă de la el că de fapt între ei nu fusese decât o minciună.

În cele din urmă, ea renunţă pentru că n-ar fi primit decât scuze din partea lui, probabil. Numai dacă nu l-ar fi iubit atât de mult...

Era evident că Ethan nu voia s-o lase să înţeleagă că în sufletul lui se dădea o adevărată luptă, aşa că, nevrând să facă lucrurile şi mai grele pentru amândoi, îi spuse:

— Mă îmbrac şi plec, pentru că am multe de rezolvat înainte de a mă întoarce mâine la lucru.

Încă o dată, Ethan reuşise s-o rănească, iar acum avea de gând să se retragă în singurătatea casei ei, cea care urma să-i mai aparţină doar câteva săptămâni.

— Maddy? îl auzi.

Ea îngheţă.

— Ce doreşti, Ethan?

— Vrei să-mi pregăteşti ceva special de mâncare în seara asta? Una din celebrele tale reţete?

Vorbele lui avură darul să-i înlocuiască tristeţea şi dezamăgirea din sufletul ei cu o bucurie fără seamăn. Ethan nu-i mai ceruse vreodată să gătească doar pentru el. Lacrimile o podidiră în timp ce-i spuse:

— Vino pe la şase.

CAPITOLUL 11

Maddy trase maşina în faţa casei unde trăise toată viaţa. Lipsise doar câteva zile şi nu se schimbaseră prea multe, doar petuniile ei aveau nevoie de puţină apă.

Acest gând o făcu să zâmbească. Se schimbase. Totul era diferit în viaţa ei acum. Nu era sigură că va fi din nou mulţumită să revină la vechea ei viaţă.

Opri motorul îşi luă bagajul şi ajungând aproape de poartă văzu un plic mare introdus în uşă.

Curioasă căci nu ştia ce putea fi, începu să urce câte două trepte şi când ajunse foarte aproape văzu sigla postului de televiziune la care lucra.

Scoase plicul din uşă şi privind în zare observă că înăuntru se afla ceva o scrisoare, parcă un contract, în care erau subliniate unele clauze.

Simţindu-se dintr-odată foarte rău, se aşează pe trepte cu intenţia de a citi scrisoarea, dar Priscilla, pisica, apăru frecându-se de picioarele ei aşteptând să fie mângâiată. Îi făcu plăcere să ştie că îi simţise cineva lipsa.

Îşi luă valiza, intră în casă, apoi închise uşa, abia observând că predomina aerul închis, apoi remarcă şi alte scrisori care-i sosiseră.

Cu scrisoarea de la postul de televiziune în mână, se îndreptă spre fotoliu, aprinse un lampadar şi începu s-o citească înfuriindu-se pe măsură ce citea.

După ce termină de citit, lucrurile deveniră foarte clare; fusese concediată.

Datorită unei clauze din contract ea trebuia să se disocieze de Ethan, sau să accepte concedierea. Mai era şi o notă a lui Kent Townsend, în care acesta o informa că, dacă se căia o primea înapoi.

Maddy începu să râdă şi aruncă scrisoarea. Cum îndrăznea acest Kent!

Deşi solicitase o învoire de câteva zile pentru a lăsa să se mai stingă bârfele din jurul ei şi a lui Ethan, stârnise prin absenţa ei un scandal mai mare decât şi-ar fi închipuit.

Într-un orăşel precum Catoola nu conta că un cuplu se iubea foarte mult,

nu se discuta niciodată ce făceau când rămâneau singuri. Dar faptul că el destăinuise întregului oraş că ea fusese cea care-l inspirase pentru toate romanele sale, însemna că el şi-o imaginase făcând toate lucrurile descrise de el. Şi asta era destul de şocant.

Era ca şi cum ar fi alergat goală pe strada principală a oraşului, ar fi atras tot atât de multă atenţie. Iar KEAT nu-şi putea permite să-i piardă fanii.

Maddy se afla într-o mare încurcătură, neştiind cum era mai bine să anunţe că se vor căsători curând, sau că Ethan părăsise oraşul şi ea nu mai voia să-l vadă...

Se simţea nedreptăţită, mai ales pentru că-l iubea din toată inima pe Ethan. Dar îşi iubea şi slujba. Acum era pusă în situaţia de a alege între cele două. Ba chiar mai rău, poate chiar trebuia să renunţe la slujba de la KEAT înainte de a fi sigură că se mărita cu Ethan. Oare îl iubea îndeajuns pentru a risca?

Desigur l-ar fi ales pe Ethan dacă avea posibilitatea de a alege, dar după ce se întâmplase sub duş, nu mai era atât de sigură că el o iubea.

Nu voia să-i spună despre concediere; era problema ei şi singură trebuia să ia o decizie.

N-ar fi vrut ca Ethan s-o ceară de nevastă din milă. Dacă şi când o va cere de nevastă din nou, acest lucru va trebui să izvorască din inima şi convingerile lui. Şi cum putea să-l convingă mai bine de rolul pe care-l putea juca în viaţa lui decât cu un biftec Wellington?

***

La şase fix, Ethan parcă Jeepul său în faţa casei lui Maddy, lăsându-l în spatele maşinii ei cam vechi şi uzate. Se gândi imediat că n-o va mai lăsa să conducă o astfel de maşină ci i-o va înlocui cu alta performantă, chiar cu un Porsche roşu, pentru ca toată lumea să ştie că Maddy îi aparţinea.

Cumpărase pentru ea un buchet multicolor de trandafiri, întrebându-se ce voia oare Maddy să discute cu el şi n-o putuse face de dimineaţă?

Maddy era o femeie cu o carieră publică, dar lui i-ar fi plăcut să stea acasă cu el, să se sărute tot timpul, să-i însorească zilele cu sărutările, cu glumele ei. Iar dacă vor avea şi câţiva copii, lucrurile vor fi şi mai

interesante pentru ei.

Se întrebă ce oare îi pregătise Maddy la cină, dar constată imediat că uşile şi ferestrele casei erau larg deschise şi răzbătea un miros delicios de mâncare.

Apăsă pe sonerie.

— Vin imediat! o auzi pe Maddy, probabil din bucătărie.

Până ajunse ea să-i deschidă, Ethan văzu masa foarte elegant aranjată pentru două persoane, cu flori, lumânări şi argintărie, ceea ce însemna că Maddy intenţionase să facă din această seară ceva foarte special.

— Ethan? Tu eşti? auzi glasul ei.

— Desigur, doamna mea, cine altcineva ar putea fi?

— Vino, sunt în bucătărie.

El deschise uşa cu plasă.

— Nu ştiu ce ai pregătit, Maddy, dar miroase delicios.

— Mulţumesc, răspunse Maddy, care amesteca într-o oală aflată pe foc.

— Îmi pare rău că nu te-am putut întâmpina cum se cuvine, dar nu puteam da la o parte glazura asta de pe foc. Tonul ei nu era neprietenos... dar niciunul de femeie îndrăgostită, îşi spuse Ethan puţin dezamăgit.

— Nu-i nimic, Maddy, zise el sărutând-o pe obraz, apoi întinzându-i trandafirii. Unde pot găsi o vază?

— Pe raftul de acolo, zise ea.

El luă vaza din locul indicat, puse apa şi trandafirii, apoi o aşeză chiar pe mijlocul mesei.

— Maddy, hai să discutăm foarte cinstit... Te-a deranjat ce s-a întâmplat dimineaţă?

— Trebuie să revenim asupra acelei probleme? Dacă nu te deranjează, nu am chef acum să discut problemele noastre de dormitor înainte de masă.

— Desigur, dar din asta înţeleg că avem o problemă.

Maddy trecu pe lângă el cu o prăjitură din care

Ethan, care murea de foame, ar fi vrut să fure o bucăţică, însă atitudinea ei îl făcu să se oprească.

— Ce este cu tine, Maddy? Dacă nu este ceea ce s-a întâmplat de

dimineaţă, atunci ce este? A reapărut acel Kent? Te-a supărat cu ceva?

— Nu are nicio legătură cu Kent.

Ethan o opri prinzând-o de umeri, întorcând-o spre el.

Maddy continua să-i evite privirea. O singură privire şi ar fi capitulat.

Cum îi putea spune cu tact, bineînţeles, că fusese forţată să aleagă între el şi slujbă? Probabil Ethan ar pleca direct la postul de televiziune.

Cu capul rezemat de umărul lui, ea oftă:

— Îmi pare rău, dar a fost o zi lungă şi obositoare, am avut o mie de probleme după-amiază.

— Iar eu te-am rugat să-mi găteşti! îmi pare rău, Maddy, zise el. De ce nu mi-ai spus să te duc undeva să cinăm?

Maddy îl privi intrigată. Bărbatul din faţa ei nu realiza că pentru ea era o mare bucurie să gătească pentru bărbatul iubit?

Maddy se eliberă din braţele lui.

— Aşază-te la masă, vin într-o clipă. Trebuie să aşez friptura pe platouri.

— Nu putem s-o mâncăm direct din tavă? Am economisi farfuriile.

— Putem, dacă asta vrei. Prea obosită pentru a-i mai ţine piept, Maddy renunţă să argumenteze.

Ethan o privi lung.

— Maddy, ce este?

— Am spus că nu vreau să discut problema mea. Cu aceste cuvinte ea ieşi din încăpere.

Ethan clătină din cap, intrigat de cudăţeniile acestei femeie, dar până la întoarcerea ei fură câteva bucăţi de asparagus dintr-o tavă şi le găsi incredibil de gustoase.

Maddy se întoarse la fel de îmbufnată din bucătărie.

Oare nu-i putea spune ce i se întâmplase? se gândi Ethan.

— Maddy, chiar trebuie să discutăm...

— Nu în seara asta, dragul meu.

— Uite ce este, Maddy, am venit că cinez în seara asta cu tine, nu să declanşez cel de al treilea Război Mondial. Dacă nu-mi spui ce este cu tine, plec imediat.

— A, deci nu te-ai schimbat deloc? Cum dai de greu, dispari!

Lui Ethan îi luă o secundă să realizeze că vorbea despre prima dată când făcuseră dragoste cu nouă ani în urmă.

— Nu te recunosc, Maddy. Ei bine, ce am făcut atunci este de neiertat, recunosc. Dar în seara asta n-am făcut nimic şi de când am intrat aici nu stai decât bosumflată. Iar tu nu vrei să-mi dai o explicaţie.

— Cred că nici n-ai vrea s-o auzi!

— Maddy, eu plec chiar acum, iar dacă te răzgândeşti şi vrei să discutăm, mă găseşti acasă, unde voi mânca a treia pizza pe ziua de azi. Ethan se îndreptă spre uşa de la ieşire.

Nici el nu ştiu ce-l făcu să ezite o clipă. Poate faptul că în hol era foarte multă dezordine, iar asta era ceva neobişnuit dacă ne gândim că Maddy ura dezordinea şi chiar pe marginea piscinei îşi împăturise rochia de plajă. Nu era felul ei de a fi. De ce era atâta dezordine aici?

Privirea îi căzu pe un plic cu iniţialele KEAT, pe care-l ridică şi după ce citi primele rânduri înţelese totul. Postul de televiziune o forţa să aleagă între el şi ei.

— Dă-mi plicul, te rog!

— Nici vorbă! Când voiai să-mi spui despre asta, Maddy când aparţineam deja de domeniul trecutului?

— Ce vrei să spui?

— Să nu mai lungim vorba! Voiai aşadar, să renunţi la mine pentru o carieră de succes? Crezi că vei mai găsi vreun bărbat care să te iubească aşa cum fac eu? Sau nu-ţi pasă de dragostea mea?

— Ce-ai spus? Lui Maddy nu-i venea să creadă ce auzea. Este evident că am făcut o alegere greşită preferându-te pe tine slujbei de la KEAT. Iar acum nici eu nu mai simt nevoia să iau masa cu tine, nici să-mi petrec următorii cincizeci... Maddy se ori, admiţând că atâţia ani puteau avea rămaşi.

— La ce te referi, Maddy? La banii cheltuiţi pentru a pregăti masa? Maddy, nici nu ştii cât sunt de afectat de pierderea slujbei tale! Mai ales că toate s-au întâmplat din cauza mea! Indiferent cât de mult te-aş iubi nu te pot lăsa să iei singură o deciezie, nu este cinstit. Ştiu cât este de greu să trăieşti de unul singur, să ai succes şi tu nu numai că ai ajuns aici prin

munca ta, dar ai o slujbă pe care multe femei şi-ar dori-o.

Pe obrajii ei începură să curgă lacrimile. Îşi aminti de copilărie, când în timp ce alţi copii se duceau la plimbare cu bicicletele sau la bazin, ea îşi lua păpuşile în spatele casei şi le pregătea masa acolo. Mama ei nu avea timp să-i acorde iar ea se hotărâse că atunci când va fi mamă nu va proceda la fel cu copiii ei.

Iar acum i se părea incredibil că în timp ce slujba ei luase sfârşit Ethan o sfătuia s-o păstreze cu orice preţ, spulberându-i iluziile legate de viaţa ei ca viitoare soţie şi mamă.

Întorcându-se cu spatele spre bărbatul pe care-l iubea, Maddy se strădui să-şi oprească lacrimile.

— Cred că este mai bine să pleci.

— Foarte bine. Aruncând scrisoarea de la KEAT, el ieşi val vârtej pe uşa din faţă, iar scrisoarea rămase câteva clipe suspendată în aer pentru ca mai apoi să aterizeze la picioarele ei.

***

Dimineaţa următoare Ethan se trezi promiţându-şi că va începe să lucreze la un roman palpitant cu multe crime şi răzbunări, toate acestea pentru a şi-o alunga din minte pe Maddy.

Dar după ce stătu în faţa laptopului o oră fără să scrie un rând, realiză că eforturile lui erau inutile. Cum să şi-o poată scoate din minte pe Maddy când ea devenise partea cea mai importantă a existenţei lui?

Încercă să lase scrisul la o parte şi as se relaxeze întinzându-se la soare. La naiba cu acest KEAT şi ce făcuse din relaţia lui cu Maddy!

Pe de altă parte se gândi şi la ea ameninţată de director că dacă nu renunţa la relaţia cu el, trebuia să renunţe la slujbă.

Numai dacă nu s-ar fi confesat public c-o iubea! Nu s-ar fi întâmplat nimic. Iar în loc să se ducă la Eureka se puteau duce la Las Vegas. Chiar acum puteau fi deja soţ şi soţie, iar Maddy s-ar fi aflat cu el, citindu-i ziarele de dimineaţă.

Ethan încercă să-şi amintească ultima sa discuţie cu avocatul său. Acesta, întrebat dacă un post de televiziune are dreptul să controleze viaţa angajaţilor să-i îi dăduse un răspuns afirmativ.

— Ce faceţi tu şi Maddy când sunteţi singuri este problema voastră, dar dacă ai apucat să declari că ea a fost sursa ta de inspiraţie pentru toate romanele scrise, ai deschis uşa dormitorului tău pentru fiecare cetăţean din Catoola.

Ethan îşi trecu mâna prin păr, realizând că făcuse o prostie. De ce naiba spuses acele cuvinte?

O iubea ca un nebun pe Maddy şi deşi greşeala lui o costase slujba, el făcuse această afirmaţie pentru că aşa simţise în acel moment.

Se ridică fiind convins să trebuia să-i obţină slujba lui Maddy şi să repare greşeala de a fi făcut acea afirmaţie stupidă.

Se îmbrăcă în costum cu cămaşă şi luă o mină foarte serioasă pentru a-l convinge pe acel Kent că Maddy nu avea nicio vină, greşeala era doar a lui.

CAPITOLUL 12

Sâmbătă dimineaţa, Maddy intră ca o furtună în bucătărie. După ce avusese numai coşmaruri toată noaptea, era pornită împotriva lui Ethan, cauza tuturor relelor.

Probabil de acum el şi teribilul său Jeep se aflau pe drumul spre New York. Călătorie sprâncenată! Maddy mai bombăni astfel de urări în timp ce începu să spargă nişte ouă de marginea unui vas.

Era doar nouă dimineaţa şi ea făcuse deja prăjituri cu ciocolată. Nu mai fusese atât de furioasă de la... consursul de bucătărie de la care fusese descalificată tot din cauza lui. Iar acum, ca o ironie a sorţii îşi pierdea şi slujba de la KEAT. Şi nu numai slujba ci şi inima.

Începu să frece furioasă untul pentru alte prăjituri, realizând că n-ar fi fost atât de supărată dacă l-ar fi câştigat pe Ethan.

Nici nu voia să se mai gândească la schimbările pe care i le produsese în viaţă, în scurtul timp de când se întorsese în Catoola. Şi nu toate aceste schimbări fuseseră în bine. Dacă se uita la dezordinea din jur, nu mai avea nevoie de niciun comentariu.

Împrăştiase făină peste tot, la fel şi coji de ouă, lucru care de obicei nu i se întâmpla, fiind o femeie foarte ordonată. Iar Ethan o încurajse în această schimbare; îi spusese că nu era nevoie să facă mereu ordine, îşi putea folosi timpul într-un mod mai plăcut.

— Probabil în mintea lui nu există nimic mai plăcut decât să faci dragoste, îşi spuse ea.

Dar numai când se gândi la el în acest fel începu să simtă fiori, amintindu-şi cum îşi aruncase ultima oară tricoul la pământ cu dezinvoltură pentru a face mai repede dragoste cu el.

Îşi îndepărtă părul care-i căzuse pe faţă. Asta era o altă schimbare care nu ducea la nimic bun. De obicei ea-şi purta părul legat la spate sau strâns în mijlocul capului, astfel că nu putea să-i cadă pe faţă.

Acest Ethan apăruse din senin pentru a-i răvăşi viaţa. Acum nu mai dorea lucrurile pe care le dorise cu o săptămână în urmă. Chiar dacă nu fusese definitiv concediată de la KEAT, acest post nu-i adusese prea multe

satisfacţii.

Economisese nişte bani de-a lungul timpului şi poate era bine să-şi ia o vacanţă, în care să decidă ce va face cu viaţa ei.

Ar putea scrie o carte de bucate.

De ce naiba îl lăsase pe Ethan să se aproape atât de mult? Deodată, realiză că şi ea avea drepturi în această relaţie ca şi el.

Trăiau vremuri în care şi femeia putea avea un rol determinant, aşa că se gândi să se ducă direct la Ethan, să-i ceară s-o ia de soţie.

Dar când începu să se schimbe pentru a pleca spre el, îi încolţi în minte acelaşi gând care nu-i dăduse pace în ultimele zile; de ce nu-şi repetase Ethan cererea în căsătorie?

Renunţă la ideea de a se duce acasă la Ethan; mai bine termina prăjiturile, le ducea unei case de copii, apoi revenea acasă şi putea să plângă atât cât voia.

Dar viaţa fără Ethan nu mai avea farmec, nu mai avea culoare, era ca un ştrudel cu mere din care lipsea ingredientul de bază; merele.

***

La vreo trei zile, aflat în faţa postului de televiziune rival KDAY, Ethan ştiu că la sfârşitul zilei va fi logodit oficial cu Maddy. Se uită la ceas, să vadă dacă era deja ora două. Nu putea ajunge la ea înainte de această oră.

Nu putu să nu se întrebe dacă şi ea fusese la fel de nefericită ca şi el în cele două zile care trecuseră.

Îşi aminti fără să vrea rânjetul plin de siguranţă al lui Kent, care afirmase că Maddy nu numai că nu se despărţise de el ci se şi mărita cu el.

Porni spre casa ei. Îşi slăbi puţin nodul cravatei. Da, imediat ce va auzi ce aranjase la KDAY, Maddy îl va iubi din nou, poate chiar îl va cere de soţ!

— Cu ce ocazie te afli aici, Ethan? îl chestionă ea de cum îl văzu. Mi-ai aranjat o nouă slujbă la KDAY? Spune-mi că este o glumă!

Ethan intră în casă fără a mai aştepta invitaţie şi imediat avu senzaţia că a intrat într-un congelator.

— Ce este cu tine? Cum stai la temperatura asta?

— Am temperatură şi mi s-a părut foarte cald; de asta am dat drumul la

aerul condiţionat.

Ethan observă că era cam palidă. Veni spre ea cu bune intenţii.

— Maddy te rog, nu-ţi mai ascunde sentimentele. Nici mie nu-mi fac bine neînţelegerile noastre. Trebuie să le depăşim. Uite, am aranjat altceva. M-am dus la celălalt post de televiziune şi am aranjat să facem împreună o emisiune...

Maddy nu reacţionă aşa cum ar fi dorit el.

Ethan îşi pierdu răbdarea şi se duse să ridice transperantele, pentru că aşa i se părea normal să-i vadă chipul. Ce observă în cameră îl puse pe gânduri; peste tot erau aruncate şerveţele folosite, cutii de sucuri, chiar şi frunzele plantelor aveau un aspect ciudat, ca şi cum ar fi fost neglijate mai mult timp. Abia atunci înţelese cum se simţea Maddy.

Ea n-ar fi lăsat niciodată plantele la voia întâmplării. De fapt, nu arătase niciodată atât de rău şi nu păruse atât de vulnerabilă.

Se simţi dintr-odată foarte vinovat căci el era cauza suferinţelor acestei femei. Şi de fapt, ea fusese singura fiinţă care depinsese vreodată de el.

— Observ că te simţi destul de rău, Maddy.

Ea izbucni într-un râs nervos.

— Credeai că te mint? Că am stat aici, în această încăpere aşteptând întoarcerea ta?

— Ar fi fost frumos...

— Ascultă, Ethan, ce naiba cauţi aici? Ai dat buzna neinvitat, apoi îmi comunici că nu mai am nicio şansă să-mi reprimesc vechea slujbă, dar că mi-ai găsit tu una nouă. Ce-ar trebui să fac? Cum să reacţionez? Să-ţi cad la picioare?

— Nicidecum, dar un simplu „mulţumesc” ar fi de ajuns. Ştiu că eşti bolnavă, dar şi eu am întâmpinat destule probleme ca să fac rost de noua slujbă pentru amândoi.

— Ştii, zise ea, dacă aş fi avut nevoie de o slujbă nouă, te-aş fi rugat să mă ajuţi. Cred că ţi-ai asumat cam multe responsabilităţi ducându-te la KDAY să ceri o slujbă pentru noi doi. Nici nu m-ai întrebat dacă vreau asta!

— De ce nu, Maddy! exclamă Ethan confuz şi afectat de tirada ei. Am crezut că eşti supărată c-ai fost concediată. Acum îţi ofer o slujbă nouă, iar

tu tot supărată eşti. De ce Maddy?

— Este foarte simplu! Pentru că aş fi preferat să fiu şomeră, decât să ştiu că te-ai folosit de celebrul tău nume pentru a-mi găsi mie de lucru! Sau nu cumva tu aveai mai multă nevoie de o slujbă decât mine? Nu-mi spune că greşesc, că nu tu te-ai oferi să le sponsorizezi o emisiune pe care să mi-o ofere ei mie? Nu sunt proastă, Ethan.

— Maddy, fabulezi! Nu mai ştiu ce doreşti. Indiferent ce aş face, nu este îndeajuns. Am venit aici cu o propunere viabilă pentru o emisiune nouă, iar tu îmi reproşezi acest lucru. Te comporţi ca un copil care nu ştie ce vrea, Maddy! Mi se pare ridicol!

— Da! Poate la fel de ridicol ca şi felul în care ai şters-o acum nouă ani, nu crezi? Cu un bilet în care-mi spuneai ce mult mă iubeşti, dar că nu putem fi împreună. Nici mie nu mi-a fost prea bine pe atunci. Mi-a trebuit ani ca să trec peste asta, zise ea, apoi realizând că dezvăluise prea mult, tăcu speriată.

Niciunul nu mai zise nimic. Doar ceasul bunicului continua să ticăie pe şemineu.

— Ştiu că am greşit cu nouă ani în urmă, dar am crezut că nu vorbim despre mine şi păcatele mele acum, ci despre tine şi problemele tale. Despre faptul că din cauza mea ai rămas fără slujbă. Am încercat să-ţi găsesc ceva mai bun în dimineaţa asta şi chiar am reuşit. De ce crezi c-am obţinut o emisiune pentru amândoi? Pentru că aş avea nevoie de bani? Nu! Am făcut asta pentru că te iubesc. Asta este. Iar dacă tu nu simţi acelaşi lucru pentru mine, Maddy, te rog s-o declari acum tare şi răspicat. Refuz să mă mai cert cu tine în loc să te iau în braţe!

— Şi eu te iubesc, se trezi ea vorbind, dar trebuie să ştiu ceva. Chiar crezi că sunt o femeie pasionată de carieră?

— De ce n-aş crede asta?

— Pentru că este o minciună. Am spus-o pentru că am crezut că asta vrei să auzi. Pe când ne afla la Eureka şi l-am dus pe puşti la mama lui, apoi ţi-am spus că ador copiii, tu mi-ai împărtăşit entuziasmul. De ce?

Ethan tăcu.

Maddy aşteptă răspunsul lui cu sufletul la gură, pentru că toată viaţa ei

depindea de acest răspuns. Dacă Ethan nu-i dădea răspunsul pe care-l aştepta, soarele înceta să mai strălucească din acea clipă pentru ea. Urma să-şi petreacă viaţa alături de el, sau fără el, dar gândindu-se mereu la el, dorindu-l, tânjind după el.

— Mi se pare ciudat că m-ai minţit, zise el în cele din urmă... pentru că eu am făcut la fel... din moment ce nu mi-am cunoscut mama, aş vrea ca fii mei să aibă una adevărată, care să stea acasă cu ei, să le facă prăjituri, să le citească poveşti seara la culcare...

Maddy, te măriţi cu mine? Mă ajuţi să alcătuim o familie? O familie pe care n-am avut-o niciodată?

— Nu, nu mă mărit cu tine, fu răspunsul ei.

Ethan se ridică.

— În acest caz, nu mai avem ce discuta.

— Ethan, stai puţin, sări ea. Am spus că nu vreau să mă mărit cu tine pentru că... vreau să mă laşi pe mine să te cer în căsătorie. Te iubesc, de fapt, te-am iubit dintotdeauna, dar am crezut că-ţi doreşti o femeie cu carieră. Iar eu vreau să fiu doar mamă şi soţie, să cresc copiii aşa cu trebuie. Tocmai de asta m-am supărat duminică dimineaţa când am făcut duş la tine. Doream din tot sufletul să rămân însărcinată, dar am crezut că...

— O, Maddy, rosti el, te iubesc din toată inima. De ce naiba trebuie să pierdem timpul ghicind ce are celălalt în gând? Uite, sunt gata să mă las cerut de bărbat...

Maddy, care zâmbea deveni brusc serioasă.

— Acum, ce mai este?

— Nu am inelul. Am crezut c-ai plecat din oraş.

El oftă.

— Bine, atunci, lasă-mă pe mine. Ethan o aşeză încet pe canapea apoi scoase din buzunarul de la piept un inel cu diamant, la vederea căruia inima ei începu să bată necontrolat. Aşadar, Ethan îl adusese în speranţa că va obţine iertarea ei!

— Acum, dă-mi mâna, Maddy!

Maddy îl studie o clipă, apoi zise:

— Ca scriitor nu te poţi gândi la ceva mai romantic decât „dă-mi mâna”?

— De ce? Am crezut că asta este rolul tău. Eu îţi împrumut inelul, atât.

— Aşadar, ai cu tine toate măsurile ca să-mi pot alege ce mi se potriveşte?

— Desigur. Nu aşa fac toţi bărbaţii? Mai ales când au de a face cu femeie alunecătoare ca tine. El o sărută. Nici nu mai ştiu de câte ori te-am cerut de soţie. Acum, mi se pare de neiertat să nu ai inelul pregătit...

— Iubitule, dă-mi-l pe acesta! Ethan Stone, i se adresă ea cu seriozitate, vrei să te căsătoreşti cu mine? Încercă să-i introducă inelul pe deget, dar acesta era mult prea mic.

El se încruntă.

— Ce să fac? Să mă mai însor cu o femeie care nu-mi ştie măsura inelarului?

— Da! exclamă Maddy, strecurându-şi inelul pe deget.

— Maddy, să fim serioşi măcar o clipă. Te iubesc de acum nouă ani. Eşti o dată pentru totdeauna, de acord să fii soţia mea?

— Am crezut că nu vei mai spune asta, zise ea sărindu-i în braţe.

Sfârşit